

ONS ZEELAND PANORAMA

28 JULI 1938 — No. 30

LOSSE NUMMERS 15 CENT

AAN DE WANDELING

HET ARTIKEL: KONING ANTHONY VAN NEDERLAND

Lang voor den aanleg van de Scheveningsche visschershaven en den bouw van den Boulevard: het Scheveningsche strand in 1838 naar het schilderij van A. Waltorp (1803-1866).

HONDERDTWINTIG JAAR SCHEVENINGEN ZEEBAD

In het jaar 1818 verrees aan het Scheveningsche strand 'n bescheiden badhuisje, het eerste begin der badplaats, die thans tot een wereldvermaard centrum van toerisme is uitgegroeid.

„Eindelijk, na lang wikkens en wegens, besloot ik tot het bad in open zee. Na vrij wel te hebben geslapen, ging ik dan den 14den naar het badhuis, naar de badkoets. Moeilijk zou het mij vallen, u te willen beschrijven, hoe vele onaangename gewaarwordingen mij hier pijnigden. Het onzekere van den uitslag dezer, in mijnen toestand mijns inziens, altoos gewaagde kuur, het vreemde van den toestel en de voorbereidselen, werkten als zoovele nederdrukkende prikkels op mijnen geest en deden een klam zweet uit mijne poriën vloeijen, terwijl mijn pols even ongeregeld als zwak was.

„Intusschen, ik had, zoo ik meende op vrij goede gronden, mijn besluit genomen en kon er derhalve niet meer afgaan.

„In één oogenblik ruk ik de deur der koets los, bevochtig even hoofd en borst met het koude water, dat aan mijne voeten bruischt, werp mij in de armen van den zee-man, die mij opwacht en eensklaps geheel onder de baren werpt; driemaal ben ik boven, driemaal onder water, en, eer er met al deze bedrijven twee à drie minuten verlopen zijn, bevind ik mij, schier onbewust, weder in de koets.

„Is het moeilijk, die gewaarwordingen en vooral den eersten geduchten schok te be-

schrijven, door de eerste indompeling op mijn geheele wezen voortgebracht; niet minder zwaar valt het mij, u een denkbeeld te geven van dat verkwikkende, heerlijke, onuitdrukkelijk weldadige gevoel, dat mijn gansche aanzijn doorstroomde en doortintelde, toen ik nu weder tot mijzelven kwam. Een levendige kleur had de fletsche bleekheid der huid vervangen, en een jeugdig vuur doorgloeiende het gekkele vaatstelsel, terwijl de ziel zich in de wedergeboorte des lichaams scheen te verheugen.”

Zouden wij ons nu nog met evenveel fierheid durven beroemen op onze afstamming van Hollandsche waterrotten, wanneer we zulk bibberend en overspannen proza lezen, dat nauwelijks een eeuw geleden een man van ontwikkeling en wetenschap, de Arnheemsche arts dr. A. Moll, nog noodig had om zijn gemoed te luchten in 'n brief uit het Scheveninger zeebad?

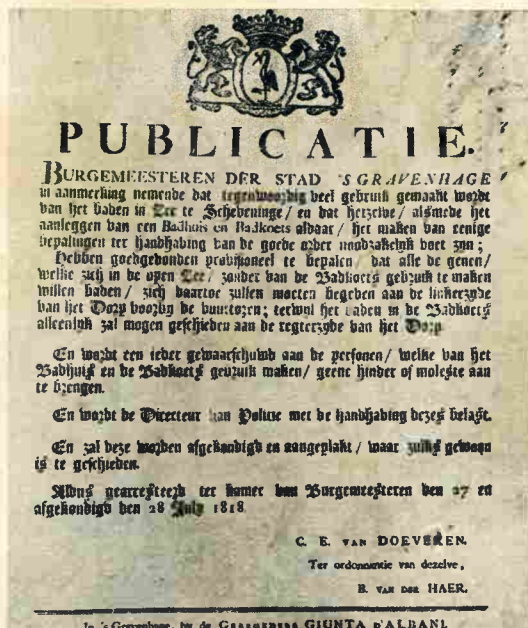
Wanneer wij trouwens zoo'n warmen zomer-Zondagmiddag de baders elkander eenvoudig zien verdringen langs het complete vaderlandsche strand, kunnen wij ons

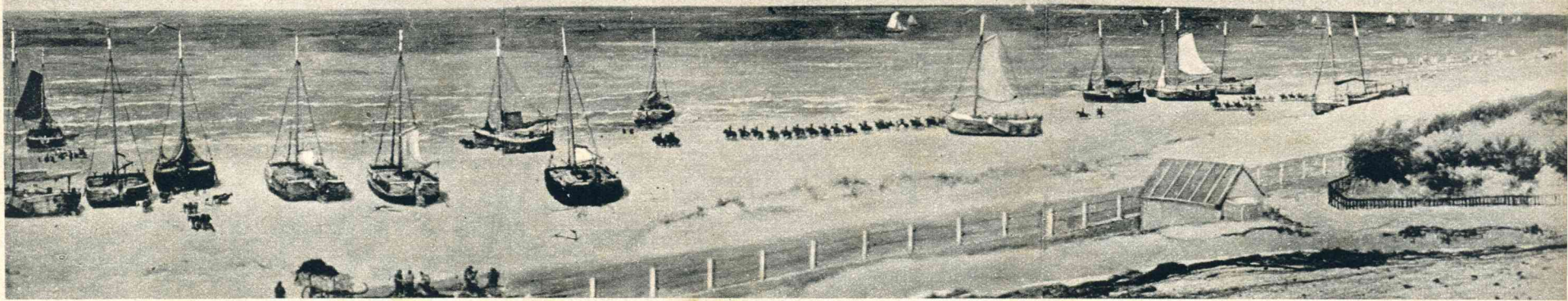
Jacob Pronk Nzn. (14 Maart 1762-18 Januari 1833), stichter van het eerste Scheveningsche badhuis en leider van de omwenteling in 1813 te Scheveningen.

dan nog dien huiver voor het waagstuk van een zeebad begrijpen bij onze overgrootvaders, die toch ook al meer dan een halve eeuw het voorbeeld van talrijke Engelsche, Duitsche en Fransche zeebadplaatsen voor oogen hadden?

Wel waren er voor en gedurende den Franschen tijd reeds enkele Hagenaars, en tot hen behoorde Gijsbert Karel van Hogendorp, die zich nu en dan aan het Scheveningsche strand kwamen baden. En onmiddellijk na den terugkeer van rustiger tijden door het herstel onzer onafhankelijkheid hadden Haagsche medische kringen op den aanleg van zeebaden aangedrongen. Maar het stadsbestuur durfde toen nog de onderneming niet aan. En het was aan min of meer toevallige omstandigheden in het leven van een op Scheveningen haast legendarische figuur, den

28 Juli 1818 is de stichtingsdag van Scheveningen Zeebad, zooals uit bovenstaand document blijkt.

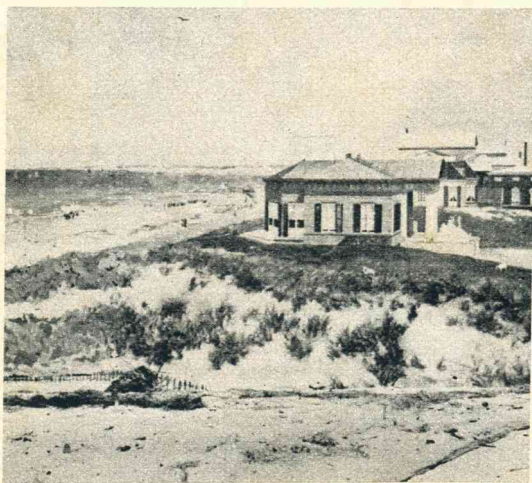
De Haagsche huzaren plachten in de vorige eeuw het strand als exercitieterrein te gebruiken, zooals in 1880 Mesdag en zijn helpers dat nog in beeld brachten in het Panorama-Mesdag.

In 1826 liet koning Willem I aan 't Scheveningsche strand voor zijn aan slapeloosheid lijdende gemalin het bekende paviljoen bouwen, dat thans eigendom is van de Witte Sociëteit.

reeder Jacob Pronk Nzn., te danken, dat nu honderd-twintig jaar geleden de eerste Nederlandsche badplaats werd gesticht.

Vurig Oranjeklant, zooals practisch alle Scheveningers in den Patriottentijd bleven waren, had Jacob Pronk zich bijzonder verdienstelijk gemaakt, toen de erfstadhouder prins Willem V in 1795 de wijk naar Engeland moest nemen. Gekleed had hij zich bij de strenge vorst van den 18den Januari te water begeven om den prins veilig in de garnalenboot te dragen, en zelf had hij daarna meegeroeid om het doorluchtig gezelschap aan boord van de pink te brengen, waarmee de overtocht naar Engeland zou worden gemaakt. De kleeren bevroren, zoodat ze hem van de leden gesneden moesten worden. „Zoo ik mijn vaderland weder betreed, zal ik uwer gedenken”, waren de laatste woorden van den stadhouder tot zijn toegewijden onderdaan.

Pronk was het ook, die zich ermee belastte, ondanks de strengste Fransche contrôle-maatregelen

geregeld koeriers en brieven op de vernuftigste wijze met behulp van Scheveningsche pinken naar Engeland te smokkelen, wanneer de leiders der Haagsche Oranjeklanten berichten hadden uit te wisselen met de prinselijke familie.

En zoo was hij het ook, die in de omwentelingsdagen van 1813 door het provisioneel bestuur van Den Haag benoemd werd tot provisioneel commissaris te Scheveningen. In die hoedanigheid wist hij zich bij den terugkeer van den jongen souverein en ge-

bij de velerlei regelingen, die in zulke woelige en gevaarlijke dagen vereischt werden, door zijn inzicht en krachtig optreden groote verdiensten te verwerven.

Misschien ging hij nu en dan wat al te eigenmachtig te werk. En daaruit moet verklaard worden, dat zijn verdiensten nooit erkenning vonden door definitieve benoeming op een eervol post: eind Maart 1814 werd hij „op de

honorabelste wijze” maar met grooten nadruk van alle bemoeiingen ontheven en zijn leven lang is hij niet geslaagd in zijn pogingen om daarin verandering te brengen.

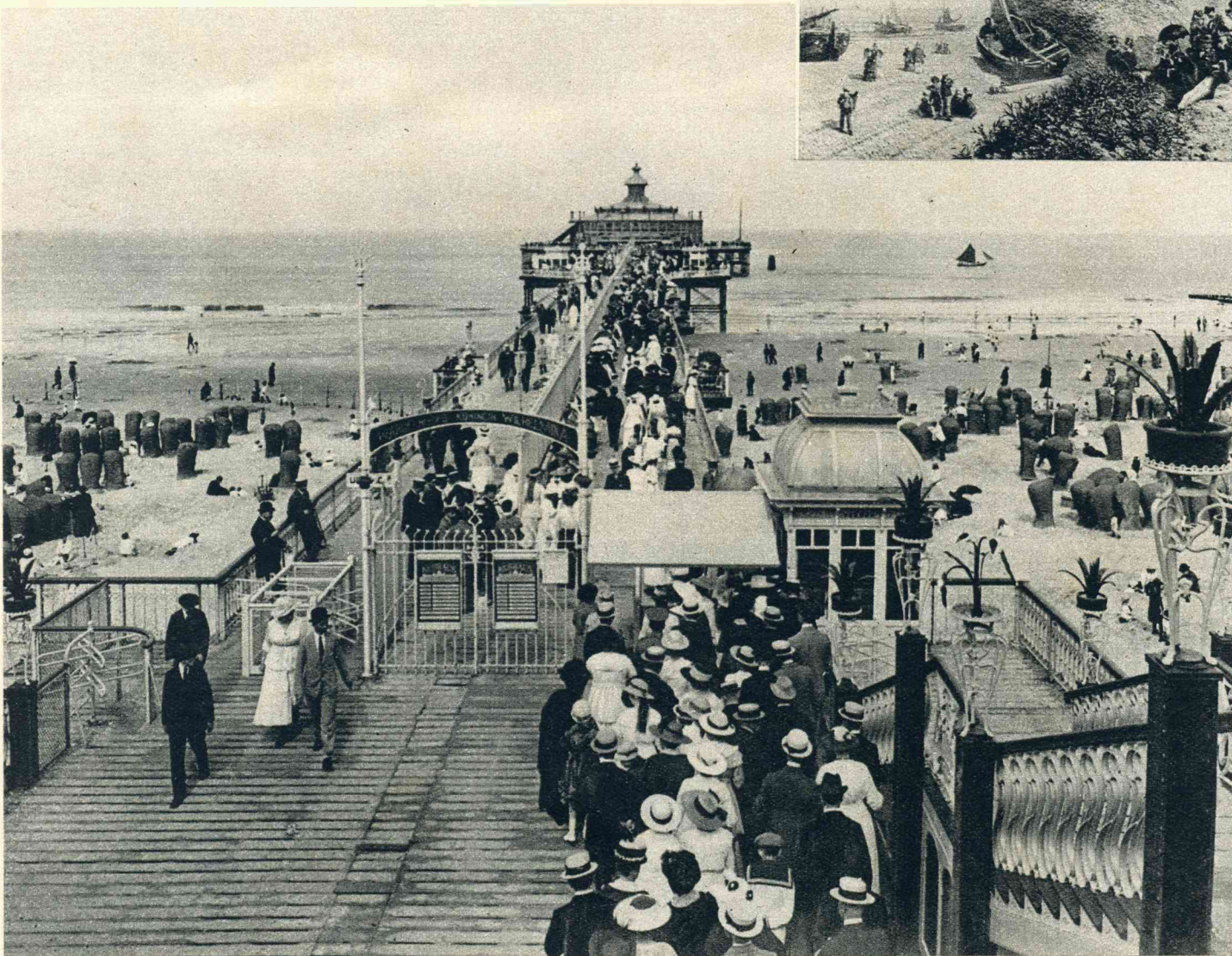
En toch zouden opnieuw Jacob Pronk's inzicht en doortastendheid Scheveningen ten goede komen. Terwijl de overheid bleef talmen, was het de inmiddels reeds zesenvijftigjarige Pronk, die met gering kapitaal maar met groot optimisme het eerste Nederlandsche zeebadbedrijf inrichtte.

In 1818 verrees ten noordoosten van het visschersdorp zijn bescheiden badhuis, een houten gebouwtje, dat vier badkamertjes en een ontvangvertrek bevatte; het water voor de binnenbaden werd met paard en wagen uit de zee aangevoerd en daarnaast beschikte het badbedrijf over één groote en één kleine badkoets.

De beide eerste seizoenen bewezen de levensvatbaarheid en daarom hielpen provincie en gemeente Pronk in 1820 zijn houten badhuis door een steenen vervangen, dat echter niet noemenswaard groter was. Sprongsgewijze groeiden het aantal baden en de stroom van bezoekers. En pijnlijk deed zich het gebrek aan restauratie- en logeergelegenheid in

Picknick van de koninklijke familie aan het Scheveningsche strand in 't jaar 1850 — naar een doek van Joseph Bles.

het visschersdorp gevoelen.

Daar dreigden al kapers op de kust te komen in Zandvoort, dat door den gouverneur van Noord-Holland als badplaats werd gepropageerd. En burgemeester Copes van Cattenburg wist nu den gemeenteraad tot snel handelen te bewegen. Voor f 30.000.— en een pensioen van f 500.— 's jaars werd Jacob Pronk's bedrijf door de gemeente overgenomen en in de plaats daarvan werd een in Mei 1828 gereedgekomen eerste stedelijk badhuis van vijf vleugels gesticht, dat, behalve twee vleugels van elk zes badkamers en nevenvertrekken, ook tweeëntwintig logeerkamers

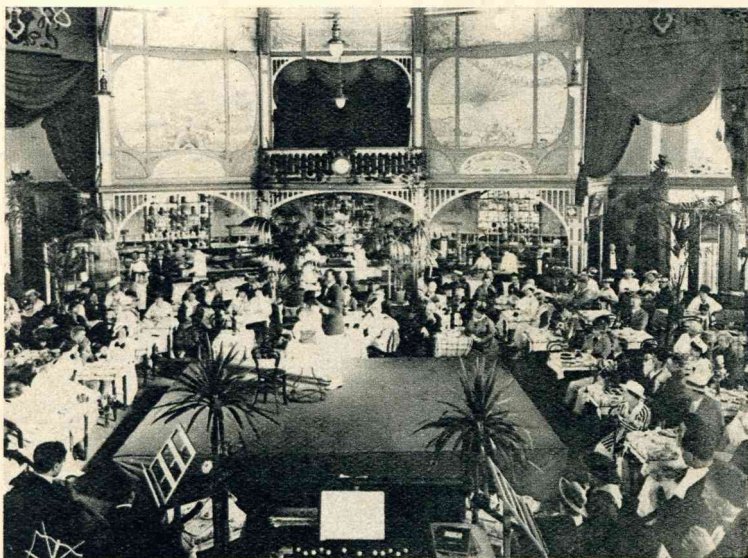
Rondom de eeuw-wisseling: de bonte mode van de bezoekers der in 1901 gereedgekomen Pier, plechtiger: Wandelhoofd Koningin Wilhelmina.

Zomerzondag in 1908 — Haagsche strandbezoekers in queue voor lijn 10 op het Gevers Deynootplein.

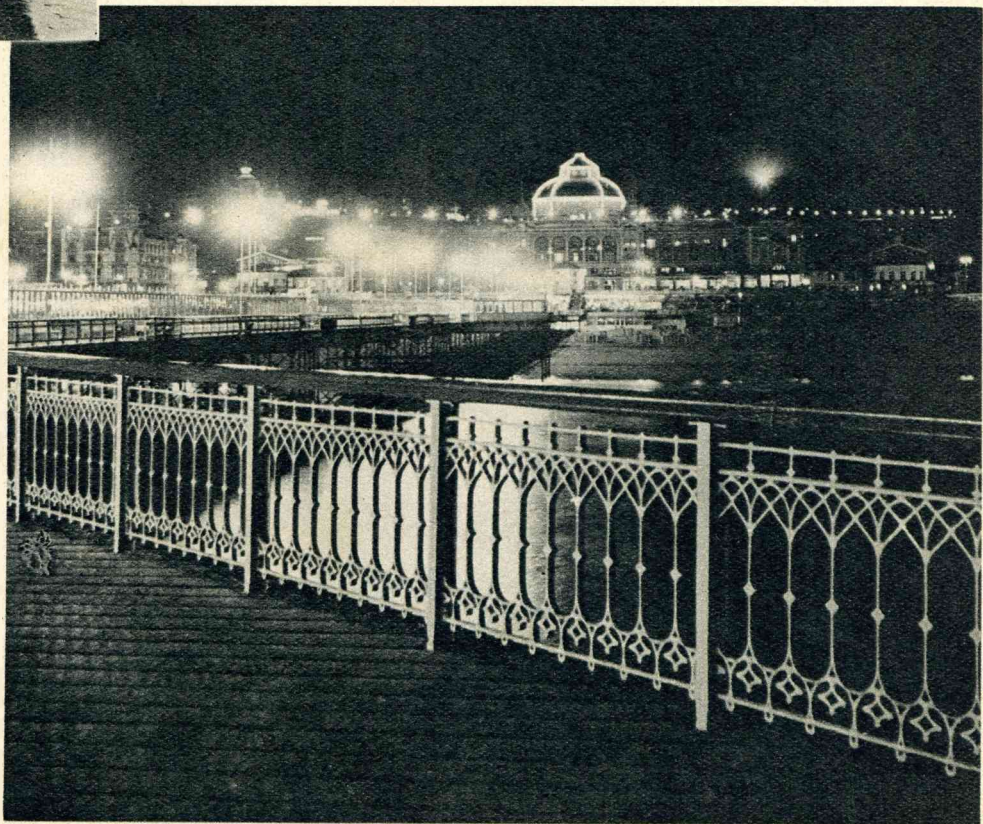

Seizoen 1914 — nóg is de oorlog niet uitgebroken en wordt een spelevaart op de Noordzee niet bedreigd door mijnengevaar.

Een thee-uurtje in de Kurzaal tijdens den zomer van het laatste oorlogsjaar 1918: de negertenor Anderson treedt on.

Rechts: Het huidige Scheveningen in avondtooi: het Kurhaus, dat in 1886 geopend werd op de plaats van het voormalige Stedelijk Badhuis, gezien van de rotonde der wandelpier.

bevatte benevens de noodige restauratie- en gezelschapszalen. Een halve eeuw lang bleef het badbedrijf groeien, ook al stegen niet altijd de baten. Het gemeentebestuur sukkelde nu en dan met pachters voor het Badhuis en hield soms de exploitatie in niet altijd even soepel eigen beheer. Steeds opnieuw dreigde het schrikbeeld van binnen- en buitenlandse concurrentie. Herhaaldelijk werden dan de gebouwen uitgebreid, de installatie vernieuwd. Tot in 1884 de Maatschappij Zeebad Scheveningen de exploitatie in handen kreeg en onmiddellijk het oude Badhuis afbrak om er het huidige Kurhaus (in 1886 door brand verwoest maar dadelijk weer hersteld) voor in de plaats te bouwen. En weinige jaren duurde het nu nog, of Scheveningen had als badplaats die vlucht genomen, die het tot op onze dagen behouden bleef: grotere en kleinere hotels en pensions, Boulevard en Pier, galerijen, circus en talrijke andere ontspanningsgelegenheden verzezen jaar na jaar. Het badbedrijf nam steeds groter oppervlakte van het strand in beslag. En al het divertissement, het concertleven, die het verblijf in een badplaats aantrekkelijk maken, schiepen voor Scheveningen een nieuwe bron van welvaart.

Parel der Noordzee — Nizza van het noorden — zulke eerenamen zijn voor Scheveningen verdiend door den durf en het werk van vele mannen, wier namen in de badplaats met eerbied worden herdacht. Maar alleen aan Jacob Pronk komt de eeretitel toe, die in 1918 door Zeebad in een gedenkpenning werd gegrift: Grondlegger der Badplaats Scheveningen. Daaraan eens te herinneren was plicht in dit jaar, het 120ste na de stichting van het eerste badhuis, het 100ste na Pronk's dood.

De „koning” voor de deur van zijn „paleis”. Men lette op de leege melkflesschen!

De man, die zich noemt: KONING ANTHONY I VAN ENGELAND

**Open brief aan koning George V
om af te treden — Eigen
bankbiljetten en
postzegels**

**Een „koning”
die zelf zijn
potje kookt**

In het noorden van Londen woont op karig gemeubileerde kamers de man, die er stellig van overtuigd is, dat hij op Buckingham Palace behoort te zetelen. Zijn zonderlinge aanspraak op den Engelschen troon heeft hem reeds in de gevangenis gebracht; men heeft hem ontoerekenbaar verklaard, maar hardnekkig houdt hij vol en zijn vermogen, dat niet erg groot is, besteedt hij tot den laatsten cent aan het maken van „reclame”. 't Schijnt, dat niets hem ermede kan doen ophouden dan... zijn werkelijke troonsbestijging of de dood.

Zijn naam luidt Anthony William Hall en hij is een slanke, breed-geschilderde man, negenendertig jaar oud. Tijdens den wereldoorlog was hij bij den

De Engelsche dagbladen bemoeien zich reeds jaren met de zonderlinge aanspraak op den troon van Anthony William Hall. In 't begin greep de politie in telkens als Hall ergens een vergadering belegd had, maar tegenwoordig laat zij hem maar stilletjes zijn gang gaan.

geneeskundigen dienst en werd lid van 't politiecorps te Shropshire, waar hij zich opwerkte tot brigadier. In die dagen begon hij zich te interesseeren voor geschiedenis en genealogie; in zijn familie heerschte de zeer vage meening, dat zij zouden afstammen van een der Engelsche koningen en Hall trachtte de waarheid van deze overlevering te achterhalen.

Hij snuffelde in oude boeken en archieven en na zeer uitvoerige navorschingen was hij er zeker van 'n afstammeling te zijn van koning Hendrik VIII en de wettige pretendent naar den Engelschen troon.

Anthony William Hall, pretendent naar den Engelschen troon, kookt zelf z'n eigen potje in zijn karig gemeubileerd „paleis”, 'n onaanzienlijk huisje in Londen-Noord.

Anthony Hall heeft ook eigen postzegels gedrukt met de roos van Tudor, het kersteken van zijn huis, in het midden er op. Hij vindt 't ongewenscht eigen foto's op postzegels e.d. te plaatsen.

Anthony Hall was onder den oorlog bij den genceskundigen dienst. Hieronder een foto uit die jaren.

Vroeger heette deze straat „Koningsweg” en sinds Hall hier woont heet zij „Koning-omloop”, een samenloop van omstandigheden, die Hall bijzonder amuseert.

Zijn aanspraak op den troon — gebaseerd op verschillende bewijsstukken — komt in 't kort hierop neer: koning Hendrik VIII had een kind bij Anna Boleyn, voordat hij gescheiden was van Catharina van Arragon; Hall beweert nu dat dit kind — 'n zoon — werd grootgebracht door 'n boer in Sussex, Hall geheeten, en van dezen jongen, bekend als John Hall, stamt zijn familie in rechte lijn af. John Hall durfde in zijn dagen geen aanspraak te maken op den Engelschen troon, omdat toen Elisabeth regeerde. Hoewel John Hall dus een buitenechtelijk kind zou zijn van Hendrik VIII, beschouwt zijn afstammeling dit in 't geheel niet

als een bezwaar om den troon te erven, daar volgens hem ook Willem de Veroveraar en Hendrik VII buitenechtelijke kinderen waren en toch den troon konden beklimmen.

Vast overtuigd van zijn rechten zette hij zich aan het schrijven van open brieven aan koning George V — hij sprak hem aan als „mr. Windsor (alias Welf)” — en verzocht hem daarin onmiddellijk af tetredende zijnen gunste. Ook begon hij bankbiljetten te drukken en postzegels met 't oog op zijn toekomstige heerschappij.

Iederen dag zet hij zijn handteekening „Anthony” onder een stelletje bankbiljetten, want hij is zelf „koninklijk muntmeester” en deze biljetten strooit hij tijdens z'n vergaderingen kwistig rond.

„Koning Anthony I van Engeland”, zooals hij zichzelf noemt, stamt in rechte lijn af van John Hall, 'n buitenechtelijken zoon, naar hij beweert, van koning Hendrik VIII. Links een portret van Hendrik VIII, die in de jaren 1509—1547 over Engeland regeerde.

De muntmeester aan den arbeid. Hall zorgt ervoor steeds een bundeltje van deze bankbiljetten op zak te hebben.

Deze vergaderingen belegt hij over gansch Engeland, overal waar hij maar een aandachtig gehoor kan vinden. „Koning Anthony”, zooals hij zichzelf noemt, heeft hij die gelegenheden 'n vouwstoeltje bij zich en daar klimt hij dan boven op. Zijn krachtige stem en zijn zonderlinge aanspraak op den troon laten niet na talloze nieuwsgierigen te trekken. Aan 't slot deelt hij dan zijn een-pond-bankbiljetten uit, met de belofte, dat

Op 2 Februari 1931 stuurde Hall aan koning George V onderstaanden open brief, waarin hij zijn rechten op den Engelschen troon breedvoerig uiteenzette. De brief was geadresseerd aan: den Weledelen Heer George Frederik Ernest Albert Windsor (alias Welf). Hiermede bedoelde hij koning George V!

PRICE 2d.

OPEN LETTER to KING GEORGE V.

Descendant of King Henry VIII. claims
The Crown.

TO RE-BUILD BRITAIN.
Overseas Trade, Nationalization,
Employment

Copy of Actual Letter.

39, St. Owen's Street,
Hereford.
2nd February, 1931.

George Frederik Ernest Albert Windsor
(alias Gueph), Esq.,
Buckingham Palace,
St. James's Park, S.W.1.

Sir,

This letter is in the name of the law to require you
forthwith to relinquish the Imperial Crown of this Realm, and
all the dignities, honours, pre-eminences, prerogatives,
authorities, jurisdictions, lands and possessions to the same
annexed or belonging: in the following reasons, viz:—

1. The Crown of England was on the 22nd day of
August, 1485, won in fair fight between my forefather, Henry
Tudor, Earl of Richmond, and Richard III., last Plantagenet
King. Henry Tudor on the field of battle being crowned and
hailed as King Henry VII. Henry VII., after having ruled
in his own right for several months, married the Princess
Elizabeth, eldest daughter and heiress of the Plantagenet
King, Edward IV., elder brother of the then late King
Richard III.

In the battle of Bosworth, Henry Tudor not only
ended the Wars of Roses, but also brought to an end the
rule of the Normans and Plantagenets, who had held sway in
this Realm for 419 years, and for the first time for some 1500
years established a British Prince as monarch of Southern
Britain. Since the birth of Christ Britain had been invaded
successively by Romans, Saxons, Danes, Normans, Plantagenets,
and now in the year 1485 the governing of this country
by foreigners had been brought to an end.

Henry VII. had four children that survived infancy:
Arthur, Margaret, Henry, and Mary. Arthur was married to
Catherine of Aragon, but died in 1502. Margaret was married
to James the IV. of Scotland, by whom she was grand-
mother of Mary Queen of Scots; after his death (1513),
Margaret married the Earl of Angus, by whom she was the
grandmother of Lord Darnley. Henry, the second son, was
 betrothed to his deceased brother's widow, Catherine. Mary,
the younger daughter, married, first, Louis XII. of France
by issue, and, secondly, Charles Brandon, Duke of Suffolk,
by him having two daughters, Frances and Eleanor Brandon.

2. On the death of Henry VII., 21st April, 1509, the
Crown rightly passed to his only surviving son, Henry Tudor,
Prince of Wales, who became King Henry VIII. Henry
VIII., being a native British Prince, the son of a King who
had won his Crown on the field of battle, and being also the
legitimate heir of the Plantagenet Kings, had a clearer title
to the Crown than any monarch before or since.

3. On the 3rd June, 1509, Henry VIII., then 17 years
of age, married his deceased brother's widow, Catherine of
Aragon. For this marriage, which was contrary to the
Biblical Law of Leviticus, a dispensation had been granted
by Pope Julius II. on 26th December, 1503. In Leviticus it
is written: "If a man shall take his brother's wife, . . . they
shall be childless." By Catherine, Henry VIII. had but one
child to survive infancy, a girl, Mary. In his determination
to beget a male heir born in wedlock, Henry married six
wives, having by these six wives only three children, Mary,
Elizabeth and Edward.

As it was essential that the Succession to the Crown
should on his death be so firmly established by law that there
should be no repetition of the Civil Wars of the Roses, Henry
VIII. passed three Succession Acts (1534, 1536, 1538). In
the second of these Acts (28 Hen. VIII., c. 7), the members
of Parliament promised that after Henry's death and for lack
of heirs of his body, they, their heirs and successors should
accept and only obey those persons to whom he gave the
Crown. The third of these Acts (45 Hen. VIII., c. 13), after
making the Crown to his three children, Edward, Mary and
Elizabeth, gave to Henry VIII. full power by Will signed
with his own hand to set out additional heirs to the Crown
which had been won by his father, As Henry VIII. lay
dying, 28th December, 1546, he made his Will, therein setting
out that in the event of his three children dying without issue
the Crown was to go to the descendant of his younger sister,
Mary Tudor, and excluded the descendants of his elder sister,
Margaret Queen of Scots. Henry VIII. had good reason for
taking this step.

4. Henry VIII. died on 26th January, 1547, and in
accordance with his Succession Settlement was succeeded by
his three children, Edward, Mary and Elizabeth.

ANTHONY HALL.

Claimant of the Crown, who as
King, intends to redeem the
National Debt, codify the Laws,
organize overseas trade, nation-
alize industry and commerce, build
several million houses, and create
work for Britain's unemployed.

5. On the death of the British Queen, Elizabeth
Tudor, 24th March, 1603, the next living King was to be
sought among the descendants of Henry VIII., namely
his sister, Mary Tudor, and, unless there were a pretender over-
riding the definite act of the legislature, no other person could
be King. On the death of Queen Elizabeth, her secretary,
Robert Cecil, did not publish to the people the Succession
Settlement of 1543-46, but on his own authority invited
"King James VI." of Scotland to take the Crown of England,
and this pretended "King" entered this Realm and took
our Crown, claiming as he stated in an "act" passed in the
1st year of his reign, No. 11, that he was "lawfully, rightfully,
and lawfully descended of the body of the most excellent
Lady, Margaret, eldest daughter of the most renowned King,
Henry VII.," and giving the people no other reason, and
on this, his pretended British Royal descent, on his pre-
sence in this Realm contrary to the Succession Act
established by King, Lords and Commons.

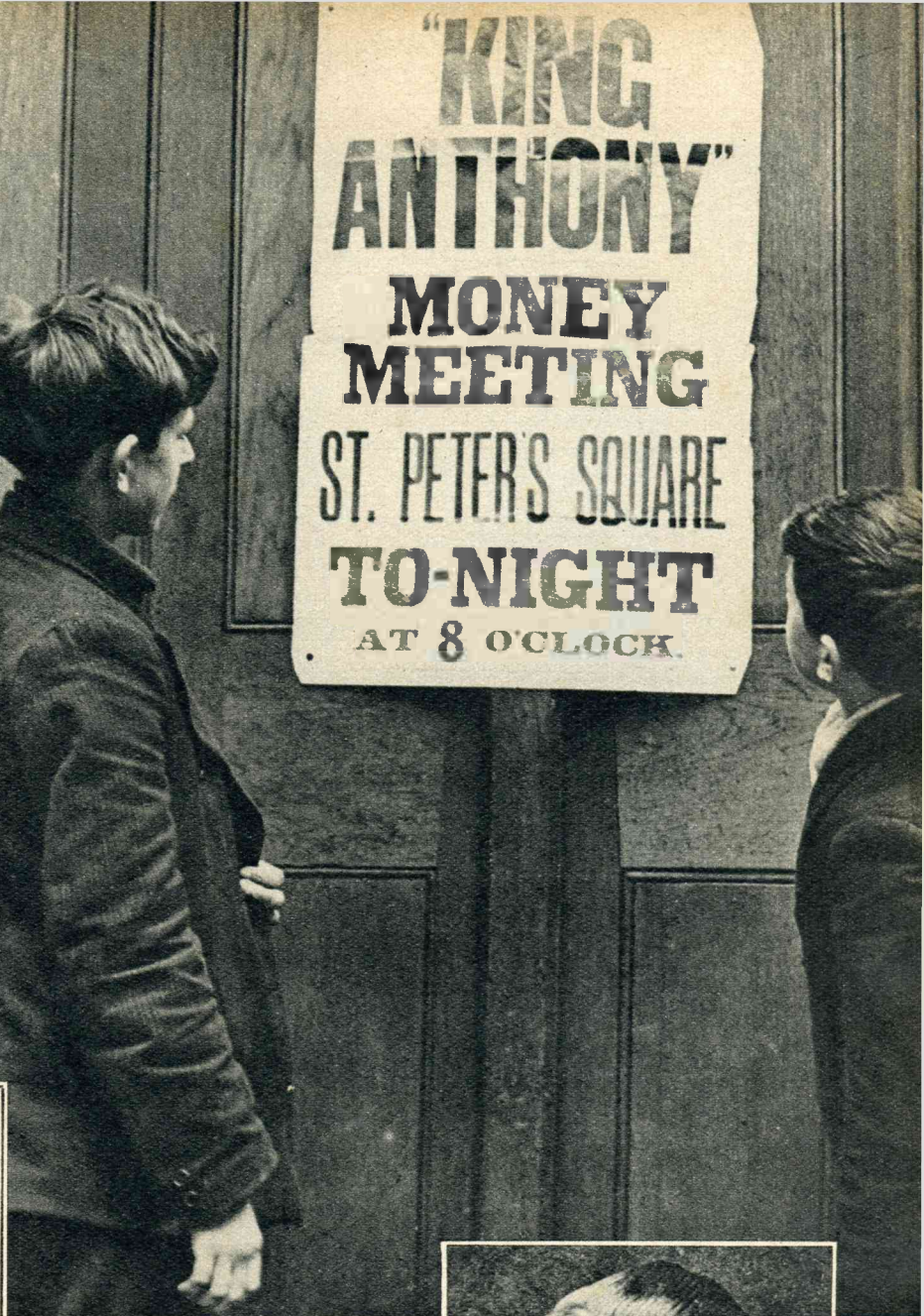
6. Though the people were kept in ignorance of the
Succession Settlement of 1543-46 excluding "King James
and his family of so-called "Stuarts," the people nevertheless
knew in the year 1619 that his "son" and his
eleven years set up a republic. This republic scheme failed
and in 1660 "Charles II." (grandson of "James I.") was in-
vited to take the Crown. He died in 1685, but his brother,
"James II.," had in 1688 to flee the Realm. Before the flight
of this second James a group of men, still acting on the
basis of the old knowledge of which was still withheld from the
people had invited a Dutchman, William of Orange (nephew
and son-in-law of the James who had fled), to come and
"settle the Kingdom."

7. William of Orange was excluded from the Crown
by the Common Law for against aliens. He was excluded
by the law of descent, on the two-fold ground that the then
believed next heir, "James II.," was still living, and that he,
William, was only descended through a female. William of
Orange was also, like the pretended "Stuarts," excluded by
the Succession Settlement of 1543-46, which was still the law
of the land; until that Settlement had been upset by a plot, re-
cite and a new Dynasty of Kings had by the people been
created, Parliament was bound to take as King a descendant
of Henry VIII.'s younger sister, Mary Tudor. Without the
living King under the Settlement of 1543-46, Parliament was
an empty show and all its proceedings invalid.

8. Having gone through a ceremony of taking the
Dutch William and his wife, Mary, as King and Queen, Par-
liament in the year 1688 laid before these pretended over-
eigns a Bill of Rights containing a list of complaints about
the things done by the abdicated "King James II.," all
utterly and directly contrary to the known Law, and statutes
and freedom of this Realm. The Bill of Rights and the
Commons made no reference to the Settlement of 1543-46
excluding the pretended "Stuarts," whose wearing of our
Crown was itself utterly and directly contrary to the laws of
this Realm. Parliament, having discovered the living con-
mand of King Henry VIII., now complained of having had
its fingers burnt.

9. William of Orange was not in law or fact created
King, but merely by an illegally constituted body permitted
to use the royal titles and dignities of a King. The members
of Parliament, being aware of this, took it upon themselves
to usurp the power of the Crown. It is all the time the
working people had obeyed their masters, and the masters
had obeyed their King; but now, though the working people
had still to obey their masters, the masters had become the
"governing classes," and, as the supreme power in the Realm,
obeyed no one. Thus were the working people left with no
one to whom to appeal against the oppressions of the masters.
This was called the "Glorious Revolution."

10. Up till the "Glorious Revolution," Law of the
people, but of the moneyed classes against the Crown (L.S.),
the Kings and Queens of this Realm had held the Nation's
purse, and, with varying degrees of success, had striven
to procure to meet the year's expenses out of the year's
revenue. Now, however, Parliament grabbed the nation's

De kunst van reclame maken ver-
staat „koning Anthony” wel, ge-
tuige het aanplakbiljet! „Geld-
meetings” noemt hij z'n vergade-
ringen, zich wel er van bewust
daarmede 'n groote schare nieuws-
gierigen te trekken.

Rechts: De vader van den troon-
pretendent mr. Ambrose Hall, die,
dank zij snor en baard, wel eenigs-
zins op Hendrik VIII. lijkt.

zijn „onderdanen” ze na zijn troons-
bestijging kunnen verzilveren!

Hij bestudeert nauwlettend de politieke stroomingen in Engeland en
is bijzonder goed op de hoogte der moderne geschiedenis. Hall is ook
naar Amerika geweest, waar twee broers van hem wonen. De een is
zakenman en de ander accountant. Maar geen van beiden kunnen zij 't
enthousiasme van Anthony deelen noch zijn vast geloof in zijn aanspraak
op den Engelschen troon.

Hij is er van overtuigd, dat de tijdsomstandigheden voor hem bijzonder
gunstig worden en dat 't volk hem ten slotte tot koning zal uitroepen
„om 'n eind te maken aan alles wat er in Engeland niet deugt”!

De troonpretendent heeft zijn eigen bankbiljetten en daar hij tevens
„koninklijk muntmeester” is, onderteekent hij ze alle persoonlijk. Tijdens
zijn vergaderingen deelt hij dit „geld” kwistig uit.

**KIJK EENS,
DAAR GAAT DE VRIEND
VAN ANNIE...MET KITTY!**

EEN STRALENDE GLIMLACH EN GEEN SLECHTE ADEM MEER

GEEN ENKELE TANDPASTA HEEFT MIJN TANDEN OOI ZOO BLANK EN HELDER GEMAAKT ALS COLGATE!

SLECHTE ADEM WORDT MEESTAL VEROORZAAKT DOOR DE TANDEN

HET is proefondervindelijk bewezen dat 76 % van personen boven de 17 jaar slechte adem hebben, en ook dat in de meeste gevallen onwelriekende adem veroorzaakt wordt door slecht verzorgde tanden. Het aromatische schuim van Colgate's tandpasta voorkomt dit, omdat het alle voedselrestjes tussen de tanden verwijdert. Bovendien polijst Colgate de tanden zonder het glazuur aan te tasten. Een geregeld gebruik van Colgate maakt de tanden hagelwit en Uw glimlach nog stralender.

Of ze in Zonnemaire niet van kermisvieren houden? Dat zult u gewaar worden, als u er op 'n later uurtje van den dag terugkomt!

Zooiets noemen ze nou op de badplaats 'n zonnebad. Maar hier in Nieuwerkerk noemen we 't een middagpraatje.

UIT ZEELANDS NOORDEN

En is Serooskerke met z'n scheeven toren een steek minder dan Pisa, waar iedereen den mond vol van heeft?

't Zou in Oosterland gauw genoeg een toeristencentrum zijn, als de automobilisten 'ns wisten, hoe aardig ze hier terechtgeholpen worden!

Brouwershaven houdt z'n middagdutje.

De triomftocht van den wereldvlieger Howard Hughes en z'n gezellen door de straten van New York.

Nabij 't station te Sint Truiden (België) ontspoorde door een nog onbekende oorzaak het eerste rijtuig van een personentrein. Vijf passagiers verloren bij dit ongeluk het leven.

LAATSTE NIEUWS

Een hevige aardbeving in Griekenland, welke 20 seconden duurde, eischte vele slachtoffers. De politie te Athene bewaakt de zwaar beschadigde gevangenis.

De jubileerende schuttersvereniging van Oostburg.

Een der veteranen van de Oostburgsche Sociëteit, die dit jaar den koningstitel verwerf.

DE WIPSCHUTTERS IN ACTIE

Een oude Zeeuwsche sport

Een oude sport, die nog steeds in Zeeuwsch-Vlaanderen en in enkele dorpen van Zuid-Beveland wordt beoefend, is het boogschieten op de staande wip. Het was dan ook een groote dag voor de Zeeuwsche boogschutters, toen de Oostburgsche Sociëteit dezer dagen haar 25-jarig bestaan vierde met een uitstekend geslaagd schuttersfeest. Tal van fraaie prijzen waren uitgelooft, waaronder medailles, geschonken door H. M. de Koningin, den commissaris der Koningin en den burgemeester van Oostburg.

Links : Na het schot. Is de hoofdvogel getroffen ?

Rechts : Een functionaris, die bij geen schuttersfeest ontbreken mag, is de pijlenraper, die ervoor moet zorgen, dat de afgeschoten pijlen weer in 't bezit der schutters komen. Voor alle zekerheid beschermt hij zijn hoofd met een grooten gevlochten hoed.

Onder : De jubileerende schutters en hun gasten op het terrein van den strijd.

Een spannende kamp werd geleverd door de boogschutters van Zeeuwsch-Vlaanderen en van Zuid-Beveland. Een der Zuid-Bevelanders in actie.

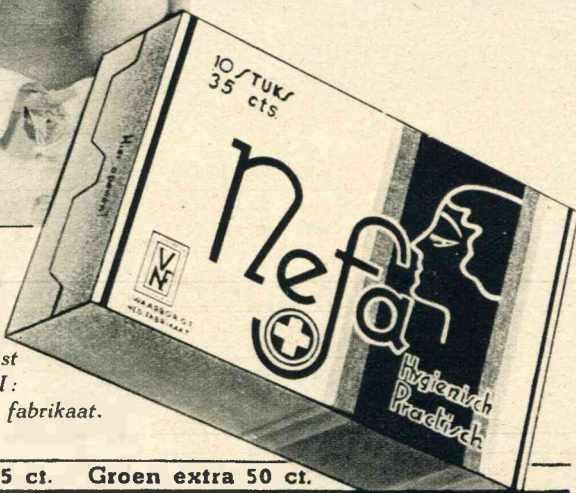
Profiteer van iederen Vacantiedag!

Laat Uw zomergenogens niet bederven op moeilijke dagen. Met Nefa, het ideale moderne damesverband bent U volkomen veilig. Nefa is sterk absorberend, is wonder zacht van samenstelling, o zoo soepel en uiterst hygiënisch. Zelfs bij het luchtigste zomertoiletje blijft het volkomen onzichtbaar. Nefa is overal verkrijgbaar. Let echter op naam en merk. **Nefa** is 100% Ned. fabrikaat.

Nevenstaand controle merk van de Rijks-nijverheidsdienst garandeert U: 100% Nederl. fabrikaat.

Oranje 25 ct. Blauw 35 ct. Groen extra 50 ct.

Dat zal ik hem betaald zetten

door Philip Morrison

De wind rukte met de kracht van een orkaan aan de vensters van het kantoor der Pacific Air Line en deed de zware vliegtuigstellen op de betonnen startbanen van de Central Air Port beven als espebladeren. Voor den ingang van het kantoor stond een klein gezelschap piloten. Zij staarden met bezorgde gezichten naar den reeds duisterenden hemel, waarlangs inktzwarte wolkengevaarten joegen.

„Geen vliegweer,” zei er een. „Teddy heeft gelijk: het is den duivel verzoeken, als je je bij zulk een orkaan in de lucht waagt.”

Met een hoofdknikje gaven de anderen hun instemming te kennen. Terwijl de piloten beraadslaagden, stond Ted Gall op het privékantoor van Harry Gompel, den directeur van de Pacific Air Line. Harry Gompel was een vijftiger, een man met breede kaken, driftige gebaren en een bevelende stem. Hij lag achterover in zijn bureaustoel en keek den eersten piloot van de „Pacific” geïrriteerd aan.

„Dus als ik je goed begrijp, ben je hier gekomen om me te zeggen, dat je dienst weigert,” viel hij blaffende uit.

„Pardon, ik ben hier gekomen om u te zeggen, dat ik onder deze weersomstandigheden geen verantwoording kan dragen voor zestien menschenlevens,” antwoordde Ted rustig.

„Wat d...der! Komt dat niet op hetzelfde neer? Je vliegt niet en daarmee uit! En de T.W.A. vliegt wel; ze schijnen daar een moediger stel piloten te hebben dan wij.”

„Het is hier geen kwestie van moed, directeur,” merkte Ted onverstoorbaar kalm op. „Het gaat om de verantwoording voor zestien menschenlevens. Als de piloten van de T.W.A. bereid zijn te vliegen — wel, dat is hun zaak. Langs de heele route van Newark naar Los Angeles zijn zij nergens langer dan negen minuten vliegen van een vliegveld verwijderd. Als het hun te bar wordt, hebben zij altijd nog een kans, dat ze heelhuids kunnen landen.”

Teddy's houding was beleefd maar onverzettelijk. Harry Gompel keek hem een oogenblik strak aan.

„Gall, je bent hier negen jaar en je zult me dus wel hebben leeren kennen,” hernam hij hard. „Weet goed wat je doet. De „Pacific” is je veel verplicht, vooral uit de eerste jaren van haar bestaan, maar dat zal me niet weerhouden te doen wat ik onder deze omstandigheden verplicht ben te doen.”

Er lag een bedreiging in die woorden, waarvan Ted de beteekenis niet kon misverstaan, maar hij liet er zich niet door van zijn stuk brengen. „Ik herhaal, mister Gompel, dat ik met dezen wind niet kan vertrekken,” antwoordde hij.

„Gall,” hernam de directeur met verbeten woede, „je hebt de „Pacific” klein gekend en je hebt haar helpen groot maken. Daarom kan ik veel van je verdragen. Maar ik verdraag niet, dat mijn plannen gedwarsboomd worden. Je vliegt... of je gaat eruit. Kies nu zelf...”

Ted werd doodsbleek. Een oogenblik stond hij op het punt uit te varen, maar hij bedwong zich. „Ik vlieg, zoodra het weer het maar eenigszins toelaat,” antwoordde hij vast. „Maar met dezen wind niet.”

„In orde,” snauwde Harry Gompel. „Dan moet je het zelf maar weten. Ik zal dezen dienst uitstellen.... Ruk maar in, je hoort er nog wel nader van.”

Ted sprak geen woord meer. Hij verliet het kantoor en trok de deur met een harden slag achter zich dicht.

Met groote passen stak hij de hal over en liep op de buitendeur toe. Daar diensde hij even terug. De deur ging open en dicht en in de vestibule stond Jetty Gompel. Haar wangen droegen een kleur van inspanning en zij moest even blijven staan om op adem te komen. Met een bleek gezicht was Ted opzij gegaan. Het meisje wierp hem een verbaasden blik toe.

„Ted, wat is er aan de hand?” vroeg zij ontdaan. „Wat beteekent die vergadering voor de deur?”

Ted gaf zich een onverschillige houding. „Och, niets,” antwoordde hij schouderophalend. „Een klein meningsverschil met de directie. Vliegen of niet vliegen — en ik vlieg niet....”

Hij glimlachte alweer, maar het meisje glimlachte niet. Zij kende Ted al negen jaar en zij kende hem goed, want hij had haar twee jaar geleden opgeleid voor het vliegbrevet. Maar hóe goed zij hem ook kende, haar vader kende zij nog beter. De kleur week uit haar wangen en met een impulsief gebaar legde zij een gehandschoende hand op zijn arm.

„Ted, dat beteekent....”

Hij knikte. „Je hoeft er mij niets van te vertellen, Jetty. Het spijt me, dat het zoover moest komen. Om meer dan één reden.”

Hij bracht de hand aan zijn pet en trok de deur open. Buiten werd hij ontvangen met ernstig vragende blikken.

„Geen vliegweer, jongens,” zei hij kortaf en met groote passen verdween hij in de richting van de cantine.

De orkaan ging pas den volgenden morgen liggen. Tegen tien uur begaf Ted Gall zich naar het kantoor van den chef van den vliegdienst voor zijn papieren. John Garrick legde juist met een geagiteerd gebaar de telefoon neer. Zijn gezicht stond bleek.

„Heb je het gehoord?” vroeg Ted. „Het laatste lijntoestel van de T.W.A. is vannacht nabij den Rindslaypas verongelukt. Vier dooden.”

John Garrick knikte. „Beroerd,” zei hij somber. „Het was geen vliegweer.”

Hij stond wat te dralen en nam eensklaps een brief van zijn lessenaar op. „Voor jou,” zei hij kort en met een afgewend gelaat. „Vanmorgen hier gedeponeerd.”

Met een wrang glimlachje scheurde Ted de envelop open. Hij doorliep de weinige regels en keek verontwaardigd op. „Met ingang van den eersten ontslagen wegens gebrek aan persoonlijke eigenschappen, die onontbeerlijk moeten worden geacht voor een piloot,” barstte hij los. „Dat wil zooiets zeggen als gebrek aan moed. Wat zeg je daarvan, John?”

De ander was een vriend van hem. „Ik kon er niets meer aan doen, Ted,” antwoordde hij treurig. „Toen je binnenkwam, had ik juist nog eens met hem getelefoneerd. Ik dacht, dat hij na dat ongeluk met de T.W.A. misschien nog tot andere gedachten gekomen kon zijn. Maar bij het eerste woord, dat ik erover kikte, snauwde hij me toe, dat ik me met bemoeien.”

Ted lachte schamper. „Het lijkt op broodroof iemand te ontslaan onder dit leugenachtig motief. 't Is infaam, ik had zooiets nooit van hem verwacht. Dat zijn haan koning moest kraaien en dat hij met zijn hemelbestormende plannen de T.W.A. naar de kroon wil steken — alla, dat is nog te begrijpen van iemand met een zoo ongebreidelde

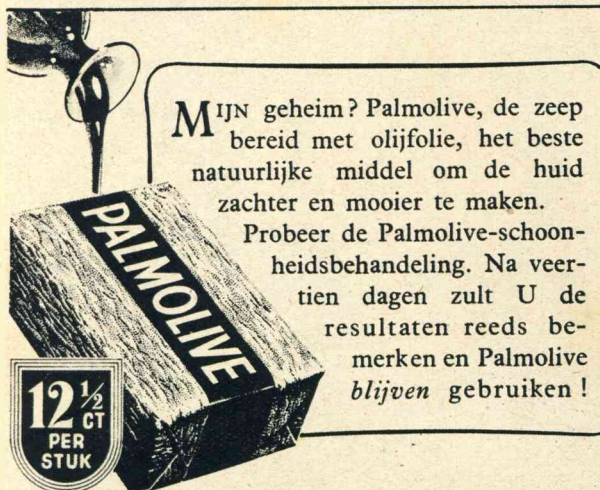
ZIJ HEEFT VEEL TE DANKEN AAN PALMOLIVE, de olijfolie-zeep!

NIET ELKE VROUW DIE AL 15 JAAR GETROUWD IS KRIJGT NOG ALTIJD BLOEMEN VAN HAAR MAN!

HIJ ZEGT DAT IK ER ZELF NOG ALS EEN JONGE BLOEM UITZIE!

MIJN geheim? Palmolive, de zeep bereid met olijfolie, het beste natuurlijke middel om de huid zachter en mooier te maken.

Probeer de Palmolive-schoonheidsbehandeling. Na veertien dagen zult U de resultaten reeds bemerken en Palmolive blijven gebruiken!

NIETS EVENAART PALMOLIVE, DE OLIJFOLIE-ZEEP

eerzucht en machtswellust. Maar dit begrijp ik niet en ik vergeef het hem óók niet. Den een of anderen dag zal ik hem dit betaald zetten. En dat mag je hem gerust zeggen uit mijn naam."

Hij nam zijn papieren in ontvangst en trok met een slag de deur dicht. Zijn tanden waren op elkander geklemd en terwijl hij in de cockpit klom, bezwoer hij het nog eens: „Dat zal ik hem betaald zetten..."

Als het Harry Gompel's bedoeling was geweest Ted Gall klein te krijgen, of zich op hem te wreken, door hem die verklaring van ongeschiktheid in zijn leven mee te geven, dan faalde hij volkomen in zijn opzet. Binnen een maand nadat Ted den dienst van de „Pacific" verlaten had, kreeg hij een aanstelling als particulier piloot van een vleeschkoning in Frisco, die er drie eigen vliegtuigen op nahield. Hij kon het heel goed met mr. Harrison vinden en hij zou zich volkomen verzoend hebben met zijn nieuwen werkkring, indien twee dingen hem niet voortdurend hadden gekweld als angels, die in zijn hart gedreven waren.

Het ééne was de ondankbaarheid van Harry Gompel, wiens maatschappij hij vaak met levensgevaar had helpen groot maken. Het méést kwelde hem echter de breuk met Jetty. Zij waren de laatste jaren intieme vrienden geweest en hij had altijd het gevoel gehad, dat hij alleen maar de stoute schoenen hoefde aan te trekken, om haar voor zich te winnen.

Op een dag ontmoette hij haar toevallig. Hij voelde zich niet op zijn gemak, maar Jetty bloosde van verrassing.

„We gaan een kopje thee drinken, Ted, ik moet je iets vragen," zei ze spontaan.

In de lunchroom, die zij bezochten, namen ze in een stil hoekje plaats. Zij zaten tegenover elkander en gedurende eenige oogenblikken beschouwde hij stil haar bebloste gelaat met de donkere oogen, die hem van blijdschap tegen schitterden.

„Ted, zou je niet terug willen komen?" informeerde zij plotseling.

Langzaam schudde hij het hoofd. „Ik denk er niet aan, Jetty."

„Waarom niet?" hernam het meisje levendig.

„In de eerste plaats heb ik het thans beter dan vroeger en ten tweede zou ik zelfs voor geen tienmaal hooger salaris te bewegen zijn, als een smeekeling terug te keeren. Ik stond in mijn recht en ik houd er niet van de feiten te verdoezelen."

Het meisje was merkbaar teleurgesteld, maar de toon van zijn stem weerhield haar van een poging, om hem tot andere gedachten te brengen. Hun conversatie was plotseling niet zoo ongedwongen meer en na een kwartier namen zij reeds afscheid. Toen duurde het vele maanden, voor hij iets van haar hoorde. Op een dag las hij echter, dat zij bij een landing met haar sportvliegtuig in Seattle een ongeluk had gehad. Zij was er gelukkig afgekomen met slechts een paar gebroken ribben en in Seattle in het hospitaal opgenomen, dat zij wel spoedig weer zou kunnen verlaten, luidde het krantenbericht. Hij schrok ervan, doch die laatste toevoeging stelde hem gerust. Hij liet haar met het lijntoestel van de „Pacific" bloemen zenden en kreeg drie dagen later een prentbriefkaart terug met de geruststellende woorden: „Knap aardig op; zal over een week wel weer thuis zijn. Knuist en groeten."

Die week verstreek en den achtsten dag moest hij toevallig voor een reparatie op de Central Air Port zijn, waar

zich de kantoren van de „Pacific" bevonden. Hij ging de cantine binnen en trof er een piloot.

„Hallo, Dick, hoe gaat het?" gaf hij hem een hand. Zij bleven even over het vak praten en bij het afscheid vroeg hij als terloops naar Jetty. „Weet je ook hoe het met miss Gompel gaat?"

De ander haalde zijn schouders op. „Niet zoo heel erg goed. Ze heeft een abces aan haar maag of ingewanden, precies kan ik je niet inlichten. Harry Gompel is naar Seattle vertrokken; ik geloof, dat hij al vier dagen aan haar bed zit."

Die onverwachte wending in Jetty's toestand verontrustte Ted. In den loop van de week belde hij John Garrick een paar maal op, maar deze wist hem ook niets naders mee te deelen. Toen dacht hij erover naar Seattle te vliegen om zich persoonlijk op de hoogte van Jetty's toestand te stellen. Maar hij dacht ook aan haar vader en zag er van af.

Op een avond, precies veertien dagen later, liep hij met groote, driftige passen zijn kamers op en neer. Hij voelde zich den heelen dag reeds aangegrepen door een onheilspellend voorgevoel, juist alsof hem een ramp boven het hoofd hing. Sinds hij vloog had hij dit gevoel nooit eerder gekend en hij weet het alleen aan de zenuwslopende werkloosheid, waartoe hij deze week gedoemd was geweest. Sinds vier dagen lag alle verkeer in de lucht en over den weg volkomen verlamd. De heele westkust werd geteisterd door een sneeuw-jacht zóó fel en dicht, dat bijna niemand zich buitenshuis waagde, indien het niet beslist noodzakelijk was.

De sneeuw lag meters hoog in de straten, trams en bussen reden niet meer, de treinen waren in de sneeuw blijven steken en een groot aantal telefoonverbindingen was verbroken. In geen twee dagen had Ted de telefoonschel gehoord, doch tegen acht uur dien avond klonk er een schel rinkelend geluid in de onnatuurlijke stilte, die zoowel in huis als daarbuiten heerschte.

Het was John Garrick, die hem opbelde. Zijn eerste woorden bevestigden zijn angstig vermoeden reeds.

„Een ongeluk, Ted," begon hij somber. „Tom Donovan is zoeven naar het ziekenhuis gebracht. Gevallen van tien meter hoogte, de cockpit zat in elkaar als een harmonica. Hij is er slecht aan toe; wel niet hopeloos, maar als zich geen complicaties voordoen, zal het toch minstens een half jaar duren, voor hij weer opgeknapt is."

Ted verbleekte. Tom Donovan was een van zijn beste vrienden geweest van de „Pacific". „Maar hoe komt hij zoo krankzinnig, om zich in de lucht te wagen?" schreeuwde hij plotseling, denkend aan Harry Gompel.

„Och, weet je niet... neen, natuurlijk niet," viel John Garrick zichzelf in de rede. „Hoe zou je het kunnen weten! De kwestie is, dat we al vier dagen zitten wachten op een gelegenheid, om dokter Brentford naar Seattle over te vliegen. Jetty Gompel..."

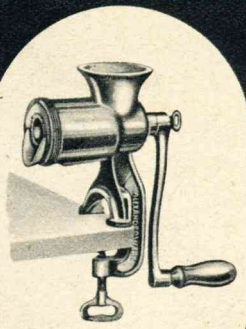
„Wat is er met Jetty?" onderbrak hij den ander met een wilde stem, terwijl hij zich aan de tafel vastgreep.

„Wel, haar toestand schijnt hopeloos te zijn, als er niet spoedig ingegrepen wordt. Dokter Brentford is de eenige chirurg in Seattle, die gespecialiseerd is in het opereeren van ruggegraat-abcessen. Hij is vier dagen geleden naar Frisco geroepen voor een consult en hij was nauwelijks hier, of het begon te sneeuwen. Harry Gompel is wanhopig, hij hangt om de tien minuten aan de

Slot op bladz. 18

Wilt U iets goeds - dan „ROCOSA"

de nieuwe gecombineerde rauw-kostmolen voor het raspen en uitpersen van alle soorten van fruit, wortels e. z. v.

Rauwkostmolens

Alexanderwerk

Eau de Cologne, die 200 zomers overleefde?

Reeds 200 jaren geleden verfrischten zich de elegante markiezen en gravinnen van het Rococo na de inspanning bij het dansen van een gavotte met Farina's opwekkend reukwater. Voor de ridders uit dien tijd was de oer-echte Eau de Cologne onontbeerlijk om de dames het hof te maken. Zoo liet d'Aubigny, veldmaarschalk Lodewijk's XV, in de warme maand Juni van het jaar 1761 een kunstzinnige attentie in den vorm van 18 flacons aan gravin de Bretel te Parijs zenden. Tijden en menschen zijn veranderd. Maar «Rood Farina Merk» wordt heden ten dage nog volgens het oorspronkelijke recept vervaardigd en schenkt, zooals destijds, een geurige verfrissing op warme zomerdagen.

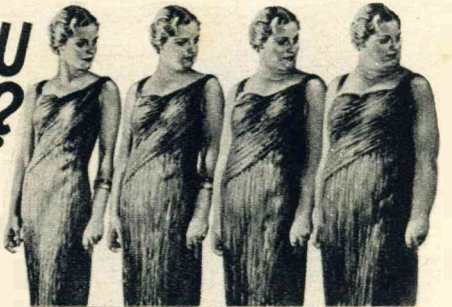

Rood Farina Merk

OER-ECHE EAU DE COLOGNE

Zoo ja, dan dient U tijdig maatregelen te nemen, zoodat het organisme en de huid zich niet op vetlijvigheid kunnen instellen. Hebt U er wel eens over nagedacht, hoe het komt, dat dikwijls de eene persoon bij gelijke hoeveelheid voedsel dikker wordt dan de andere? Meestal speelt hier een ondoelmatige en ongezone spijsvertering een belangrijke rol. Dragées „Negentien" bewerken, dat het voedsel op nuttige en gezonde manier door het lichaam wordt opgenomen. De samenstelling ervan danken wij aan den bekenden Prof. Dr. H. Much. Hij kwam op dit idee naar aanleiding van zijne uitgebreide onderzoekingen op het gebied van de lever- en galfuncties.

WORDT U TE DIK?

Dragées „NEGENTIEN" zijn een zuiver natuurproduct
Prijs f 1.25 per flacon van 40 stuks

Te verkrijgen bij Apothekers en Drogisten
Hoofddepôt: Den Haag, Dr. H. Nanning, Korte Poten 7a

De inhuldiging van het grootsche Koning Albert-monument aan de boorden van den IJzer te Nieuwpoort (West-Vlaanderen). De regimentsvaandels uit den wereldoorlog worden voorbij gedragen.

Koningin-moeder Maria van Roemenië is in het paleis Pelischor te Sinaia op 63-jarigen leeftijd overleden.

Rechts: De begrafenis van koningin-moeder Maria van Roemenië. Koning Carol, prins Nicolaas en kroonprins Michael in den stoet.

De Belgische koninklijke familie was bijna voltallig bij de inhuldigingsplechtigheid van het Koning Albert-monument aanwezig. V.l.n.r. kroonprins Boudewijn, koning Leopold, koningin-moeder Elizabeth, prins Karel en prinses Josephine Charlotte.

Glorieuze dagen beleefde Parijs tijdens het bezoek van het Engelsche koningspaar, een bezoek, dat van groote beteekenis moet worden geacht voor de ontwikkeling der betrekkingen tusschen Engeland en Frankrijk. Hierboven een fraai overzicht, terwijl de stoet den Arc de Triomphe passeert, nadat president Lebrun de hooge gasten op 19 Juli op het station in het Bosch van Boulogne had welkom geheeten.

HET ENGELSCH E VORSTENBEZOEK AAN FRANKRIJK

Als besluit van het officieel bezoek aan Frankrijk onthulde koning George VI te Villers-Bretonneux, nabij Amiens, een monument, dat de namen draagt van 10.885 Australiërs, die tijdens den wereldoorlog op Fransch grondgebied sneuvelden. Onze foto toont het Britsche koningspaar, vergezeld door president Lebrun; achter de koningin loopt veldmaarschalk Birdwood, de commandant die inder tijd de Australische troepen aanvoerde.

Een zeer geslaagde opname van koningin Elizabeth van Engeland, die door haar beminnelijk optreden spoedig zeer populair werd in Frankrijk. H.M. de Koningin begroet een genoodigde op het tuinfeest, dat in het Bosch van Boulogne door den Parijschen gemeenteraad aan de vorstelijke gasten werd aangeboden.

't Is nauwelijks te gelooven, dat enkele jaren voldoende waren, om zulke weelderige laantjes te scheppen op een verwaarloosd stuk vestinggrond.

door de zich ontwikkelende industrie en handelsinrichtingen bedreigd wordt, in de omgeving, waarheen de Vlissingen zich vanzelf al wendde om verpoosing en rust.

O, er waren twijfelaars en criticasters genoeg, toen de eerste jonge aanplant zorgvuldig afgesloten werd gehouden en niemand nog met recht van spreken erover oordeelen kon, wat er daar achter 't duin wel te groeien stond. Maar zij hebben wel grondig ongelijk gekregen, zoodra verleden zomer een eerste klein gedeelte en dit seizoen zelfs een grooter stuk voor bezoek wordt opengesteld, en nu blijkt, welke aardige laantjes er al gevormd zijn door het opschietende jonge loofhout, en welk een rijkdom aan afwisseling het uitgestrekte park in de toekomst belooft.

Vlissingen heeft van de nog altijd heerschende crisis al te veel ellende te dragen gehad om daar grapjes mee te maken. Maar in ernst: juist daarom heeft Vlissingen verdiend, ook 'ns iets goeds van die crisis te ondervinden. En die goede zijde van de crisis is juist de snelle uitbouw en aanleg van het Nollebosch. Want op de eerste plaats is in de laatste

jaren een geweldige massa loofhout en heesters voor den aanleg gratis verstrekt door de sierteeltcentrale, die met steun van regeeringswege de overtollige voorraden der boomkwekers voor openbare parken beschikbaar stelt. Wanneer de crisis dit instituut niet noodzakelijk had gemaakt, zou ons Nollebosch in

Zoo groeit het VLISSINGSCHE NOLLEBOSCH

En zoo werd een oude vestinggracht omgetooverd in een rijk omzoomden zwanenrijver.

Wie zou ooit vroeger in Vlissingen zooveel romantiek hebben verwacht?

Er zijn wel tijden geweest, en ze liggen nog niet eens een heele generatie achter ons, dat Vlissingen niet bepaald bogen kon op een reputatie als woonstad.

Nu heeft die eene generatie in Vlissingen wel meer dan één ding zien veranderen, verbeteren, groeien en ontstaan onder de hand van een ondernemend burgemeester, een doortastend gemeentebestuur. Maar voor ieder het gemakkelijkst te constateeren is de veel grootere aantrekkelijkheid als woonplaats, die Vlissingen in enkele tientallen van jaren gewonnen heeft. Villapark en Singel bijvoorbeeld zijn aanwinsten, die menige veel grootere provinciestad in den lande ons benijden zal.

Maar het is vooral het Nollebosch, dat de groote attractie van Vlissingen-woonstad belooft te worden en bovendien een propagandamiddel te meer voor de badplaats-exploitatie. Een verwilderd terrein van een oud vestingfort, ruim twintig hectaren onnutte grond, wordt er, is er reeds grootendeels, omgetooverd in een volkspark, zooals Zeeland er verder geen enkel telt. Aan het eind van den Boulevard, door het smalle zuidwestelijk Walchersch duin tegen den zeewind beschut, is het Nollebosch juist gelegen aan den kant der gemeente, die het minst

Rustieke bruggetjes verlevendigen de kruispunten van laantjes en waterpartijen.

Vlissingsch natuurschoon.

heel wat minder snel tempo zijn volgeplant. In het vorig seizoen verstrekte de sierteeltcentrale 24.000 struiken en heesters. En dit voorjaar werden ons 2000 boompjes en 54.000 stuks loofhout uitgezet.

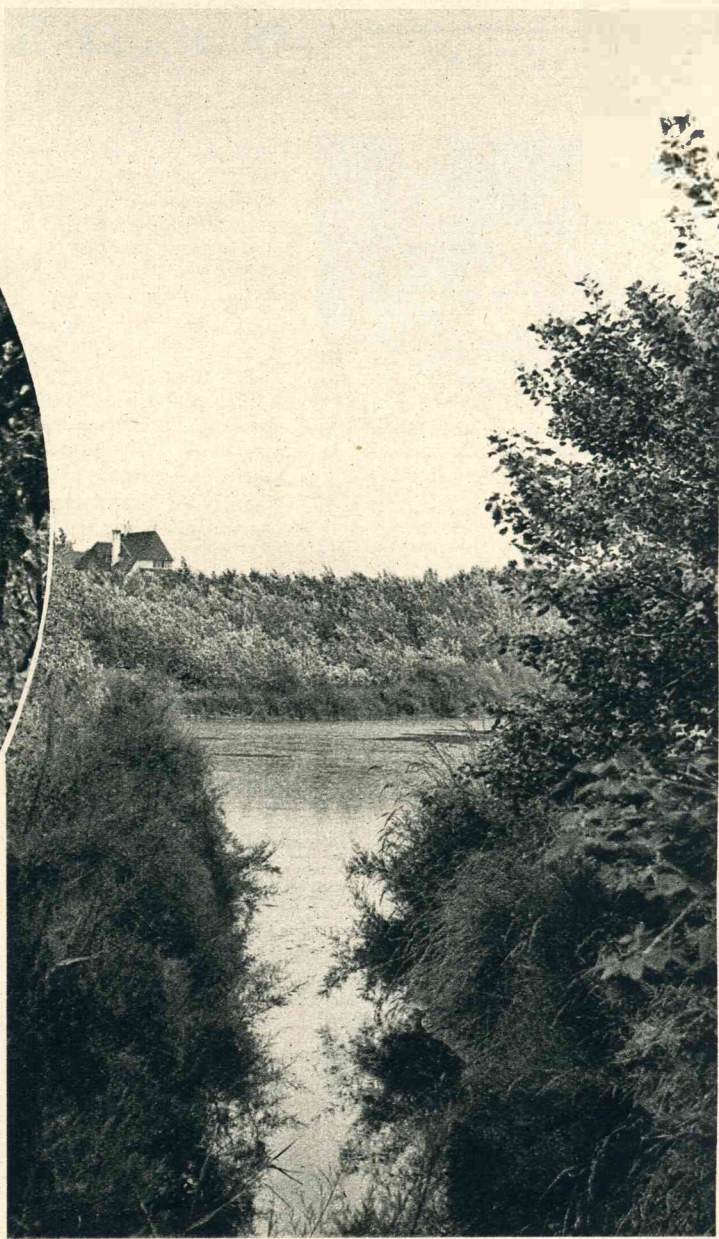
Bovendien: ook bij den aanleg zou belangrijk minder voortvarend zijn te werk gegaan, wanneer niet de arbeid daarvoor in werkverschaffing, een eveneens door de crisis geboden noodmaatregel, had kunnen worden uitgevoerd. Twee groote en vijf kleine vijvers konden zoo gegraven worden om aan het parklandschap de noodige levendigheid en afwisseling te verzekeren.

Voor den werklooze een dubbel dankbare taak. Want niet alleen kan hij zich bewust zijn, de gemeenschap niet tot overlast gestrekt te hebben, maar haar in ruil voor zijn levensonderhoud een kostbaar stuk natuurschoon te hebben helpen scheppen — maar ten overvloede zal hij zelf later met dubbel genot het lustoord bezoeken, dat zijn eigen arbeid hielp tot stand brengen.

De mooiste hoekjes uit het jonge bosch hebben wij eens in beeld gebracht, naast de werkzaamheden, die er nog geregeld voortgang vinden en die voor komende jaren nieuwe staaltjes beloven van vernuftig bedachten en smaakvol uitgevoerden parkaanleg.

Een stad, waar zóó van elke mogelijkheid en van iedere omstandigheid partij getrokken wordt ten voordeele van de gemeenschap — zou die niet met blij vertrouwen de toekomst kunnen tegemoetzien?

Als overal is de uitgestrekte eendenvijver met nooit te verzadigen watervogels de groote attractie voor de Vlissingsche jeugd.

Met geraffineerde berekening zijn de effecten bestudeerd van begroeiing en waterpartijen en de doorzichtjes naar den duinkant.

Links: Met groote witte trossen bloeit er nu de vlier.

Voor **LIPPEN** van
Natuurlijke Schoonheid

Laat Tangee's wonderlijke eigenschap der kleurverandering Uw lippen de frisheid der jeugd geven

Tangee geeft Uw lippen steeds een aantrekkelijke, jeugdige kleur, want Tangee neemt op Uw lippen die kleur aan, welke het best bij Uw uiterlijk past. De speciale erème-basis houdt Uw lippen zacht en gaaf.

Gebruikt ook Tangee-poeder en -rouge. Beide schenken U een jeugdig en frisch gelaat. Indien U de voorkeur geeft aan een meer levendige kleur voor 's avonds, vraagt dan Tangee Theatrical.

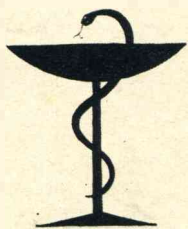

World's Most Famous Lipstick
TANGEE
ENDS THAT PAINTED LOOK

Alleen echt met den naam Tangee op de metalen buis.

Waar niet verkrijgbaar vraagt: Importeur
Fa. Jacq. Mot Jr., Sarphatistr. 115, A'dam C.

Annonces betreffende

Geneesmiddelen en Geneeswijzen

worden in dit blad slechts opgenomen, indien zij vooraf voorzien zijn van het stempel „Geen bezwaar” tegen de plaatsing, afgegeven door de Commissie van Contrôle op de Aanprijzing van Geneesmiddelen en Geneeswijzen, waarvan het Secretariaat is gevestigd: Segbroeklaan 33, 's-Gravenhage.

Dat zal ik hem betaald zetten

Slot van blz. 13

telefoon. Tom Donovan wou een poging wagen, maar hij was nog geen tweehonderd meter weg, of hij zag in, dat hij moest terugkeeren. Hij was echter al zóó zwaar, dat hij bij de landing de macht over het toestel verloor. Dokter Brentford mankeerde gelukkig niets, maar dat kan Harry Gompel niet baten,” besloot hij somber.

Ted had hem rustig uit laten praten. Krampachtig omklemdde hij met een hand den hoorn en met de andere den tafelrand. Een wilde, harde gedachte trok door zijn verhitte hersens. Jetty! Neen, voor haar vader zou hij geen stap verzetten, maar voor Jetty zou hij het zelfs hebben gewaagd door het vuur te vliegen.

„Ben je daar nog, Ted?” wekte de sombere stem van John Garrick hem uit zijn koortsige gedachten.

„Ja, ja, ik ben er nog,” antwoordde hij driftig. „En hoor eens, ik wil zelf een poging wagen...”

„Je bent gek!” viel de ander hem barsch in de rede. „Zooeven heb je zelf gezegd...”

„Ja, dat wéét ik allemaal wel en dat zeg ik nog. 't Is onmogelijk met zoo'n zwaar toestel. Maar luister eens goed. Ik heb sinds gisteren geen telefonische verbinding meer met m'n baas. Bel hem op: Harrison, West dertienduizendvijftig. Vertel hem de zaak en vraag hem, of ik zijn Lockspeed gebruiken mag.”

„Een Lockspeed — zoo'n licht sporttoestel?” vroeg John Garrick met een stem, die van verbijstering oversloeg.

„Juist omdat het zoo licht is. Maar het is perfect in orde. Blindvlieginstrumenten, een Sperry-piloot en vleugels, die met rubber overtrokken zijn, waaronder heete lucht kan circuleren om ijsafzetting te voorkomen. Misschien gelukt het de sneeuw te doen smelten. Vraag dien dokter, of hij het wil wagen. Dan zal ik met hem vertrekken. Laat hij probeeren mister Harrison's vliegveld te bereiken; ik ga eveneens terstond op weg...”

Hij hoorde niet meer de tegenwerpingen van John Garrick; met een wild gebaar wierp hij den hoorn neer. Zijn tanden waren weer op elkander geklemd en in zijn blik lag een harde, onverzettelijke uitdrukking. Binnen een uur zou hij waarschijnlijk weten, of zijn wanhopige onderneming om Jetty redding te brengen succes zou hebben, of dat alle hoop voor haar verloren zou zijn. Voor haar — en misschien óók voor dokter Brentford en voor hem.

Een wanhopige onderneming wás het — niemand erkende het later volmondiger dan Ted Gall zelf. De vlucht was de gevaarlijkste, die hij ooit had gemaakt, maar veel gevaarlijker nog was het opstijgen. Toen hij in gezelschap van dokter Brentford het toestel beklom, dropen de vleugels van de gesmolten sneeuw, als het bladerdak van een beregenden boom. Alle onnoodige ballast was buiten boord gezet — zijn passagier had zelfs zijn tasch met instrumenten moeten achterlaten. Maar hij was er lang niet gerust op, dat hij de machine de lucht in zou krijgen. Zwijgend gaf hij dr. Brentford een hand en deze begreep hem.

„Mister Harrison heeft me gezegd, dat ik me op je verlaten kon,” zei hij met een rustigen glimlach. „Ik geloof niet, dat je het wagen zou, als je de onmogelijkheid ervan inzag.”

„Neen, dan zou ik het niet wagen,” zei Ted heesch. „Maar het blijft niettemin een spel met den dood.”

Dat de dood de meeste kansen had

dit spel te winnen, wilde hij voor zichzelf nog niet erkennen. Hij gaf gas en met een ruk schoot de machine vooruit. Dien avond waren verschillende inwoners van Frisco er getuige van, dat een klein vliegtuig vlak over hun daken heen streek en in den blinde weg het stadsgedeelte van de hooge bouwwerken verreed, in een roekeloze poging om het vlakke land te bereiken. Het scheen te lukken, want men hoorde géén klap van een val of een botsing; het motorgeronk werd allengs zwakker en de onnatuurlijke stilte, die over de stad gespreid lag, keerde terug.

Op hetzelfde oogenblik ging er van het hoofdkantoor van de „Pacific” een telefoonbericht uit naar Seattle. „Ted Gall heeft een poging gewaagd met een Lockspeed-sporttoestel, mister Gompel. Hij is onderweg, wilt u Seattle verzoeken goed naar zijn seinen te luisteren?”

Aan den anderen kant van de lijn zakte Harry Gompel bijna door zijn knieën van emotie. Hij strompelde terug naar de ziekenzaal, waar hij dagenlang de wacht had gehouden bij het bed van zijn eenig kind en viel zwaar in een stoel neer.

„Ted Gall is onderweg, lieve kind,” zei hij schor en in het smartelijk vertrokken lijdensgelaat van Jetty Gompel begonnen de dofte, berustende oogen plotseling te schitteren als sterren.

Door de piloten van de „Pacific” werd die nachtvlucht van Ted Gall later aan de passagiers verhaald als een summum van roekeloze waaghalzerij en een wonder van welslagen. Maar dat wonder was niettemin een feit. Om tien uur vertrok Ted Gall uit Frisco en 's morgens om zeven uur strompelde hij met een star glimlachje op zijn gelaat het ziekenhuis binnen. Jetty Gompel lag reeds onder narcose op de operatietafel, de assistenten en zusters stonden gereed en dr. Brentford gunde zich geen oogenblik rust.

De eerste, die Ted begroette, was Harry Gompel. Ted herkende hem haast niet. Zijn eertijds papperig gezicht was ingevallen en zat vol diepe rimpels, zijn gelaatskleur was grauw en zijn oogen stonden hol. Hij wankelde op Ted toe en greep allebei zijn handen.

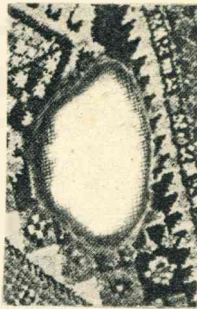
„M'n jongen,” bracht hij met moeite uit. „God geve, dat alles niet vergeefs is geweest...”

Ted was te vol om te antwoorden. Harry Gompel scheen eindelijk te hebben begrepen, hoeveel een menschenleven waard kan zijn voor anderen en hij zag er naar uit, dat hij het lesje niet meer zou vergeten.

„Zeg, Ted,” zei John Garrick acht dagen later vrolijk door de telefoon toen alle ellende geleden en alle zorgen geweken waren, „zeg, Ted, ik heb net van Harry Gompel gehoord, dat alles naar wensch gaat. Hij heeft een kwartier lang je lof staan zingen. Ik werd er bijna beroerd van. Je hebt hem zijn dochter teruggegeven en ik weet niet, wat nog allemaal voor aandoenlijks meer. Je hebt een eigenaardige manier om je op iemand te wreken, Ted! Weet je nog dat je me hier eens stond te bezweren, dat je 'm een zeker onrecht betaald zou zetten...”

„O, en denk je dat ik hem dat níét betaald heb gezet?” grinnikte Ted Gall. „Als die overdreven bewering, dat ik hem zijn dochter heb teruggegeven, inderdaad al waar mocht zijn, dan heeft hij er toch niet lang plezier van gehad. Want Jetty heeft gisteren toevallig, ja,” gezegd en ik heb haar dus nu weer van hem afgenomen.”

HET ZUUR IN UW MAAG ZOU EEN GAT IN HET VLOERKLEED KUNNEN BRANDEN

Originele foto van een vloerkleed, verbrand door maagzuur.

Wanneer Uw spijsvertering U pijn bezorgt, ligt de oorzaak hiervan meestal in een teveel aan zuur in Uw maag. Weet U, dat dit zuur zoo krachtig is, dat het een gat zou kunnen branden in een dik pluche vloerkleed? Dit is bewezen door scheikundigen. Zij druppelden wat zoutzuur (dat dezelfde samenstelling heeft als maagzuur)

op een karpet en dit zuur brandde hierin inderdaad een gat van ± 15 cm. Indien dit reeds het geval is met een vloerkleed, zult U zich kunnen voorstellen, welke uitwerking dit zuur heeft op Uw maag. Bevrijdt U zelf van dit zuur door na den maaltijd - of steeds wanneer U pijn voelt - Digestif Rennie pastilles te nemen. Rennie is een pastille, die gemakkelijk in den mond oplost, zich dan met het speeksel vermengt en daardoor een onmiddellijke uitwerking heeft. Het bevat bestanddeelen, die het zuur absorbeeren en neutraliseeren, en andere bestanddeelen, die de spijsvertering krachtig bevorderen en zodoende voorkomen, dat zich weder overtollig zuur vormt. Digestif Rennie pastilles zijn zeer smakelijk en dan ook bijzonder prettig te nemen.

Digestif Rennie Pastilles zijn verkrijgbaar bij alle apothekers en erkende drogisten a f 0.40 per pakje en f 1.25 per groot pak.

Transpireerende Handen

**Hoe men er van
verlost wordt!**

Een klamme, transpireerende hand te drukken, hoe onaangenaam! Op straat, op visite, bij het dansen veroorzaakt men een gevoel van afkeer bij hen, aan wie men juist wil behagen. Ondanks alle moeite is het onmogelijk het euvel te verbergen.

Vlug Uw zakdoek, nog eens en nog eens. Toch ziet U met angst en vreeze het oogenblik naderen, waarop U weer een hand moet geven. De te sterke transpiratie houdt niet op.

Wat er aan te doen? Het is zeer eenvoudig:

Eenige druppels Odorex in de holte van Uw hand. Dan de palmen tegen elkaar wrijven en ook tusschen de vingers. Direct vervluchtigt de te sterke transpiratie. De klamheid maakt plaats voor een aangename frisheid, stroefheid en koelte van Uw handen... U behoeft het fatale oogenblik niet meer te vreezen en kunt nu goedendag zeggen door een ferm, drogen en sympathieken handdruk.

Koop nog heden Odorex bij Uw Apotheker, Drogist of Parfumeur. De flacon van 94 cent is voldoende voor vele maanden.

Odorex bevat medicinale alcohol van de juiste sterkte om bacteriën te doden.

ODOREX

R. 362-H.

Tegen Transpireerende Handen

De vorige week hadden te Philippine groote wielervedstrijden plaats, die veel belangstelling trokken. Links: De deelnemers aan den start. Rechts: Het vertrek van de renners.

ZEEUWSCHE SPORT

Het tweede deel van de Zeeuwsche atletiekkampioenschappen is j.l. Zaterdag te Middelburg verwerkt. Een vorige maal hebben we het onze gezegd over de organisatie enz., we zullen er nu het zwijgen toe doen. Vertraging in de afwerking van diverse nummers maakte er weer een saaien middag van, heel weinig in overeenstemming met aard en karakter van de verwerkte stof. Sport immers is op de diverse atletieknummers een uiting van kracht, uithoudingsvermogen en behendigheid. Alleen het uithoudingsvermogen van de weinige toeschouwers is op de proef gesteld, maar overigens had de grappenmaker, die beweerde, dat het meer een „elastiek“-programma dan een atletiekprogramma was, gelijk. Er zijn terreinomstandigheden, welke een vlotte afwerking onmogelijk maken, maar met een verdeling over twee middagen op verschillende plaatsen is toch heel veel te ondervangen en dan, wanneer komt in Zeeland de sterke man, die op een wedstrijd durft te zeggen „zoo en niet anders“?

Nieuwe Zeeuwsche records zijn er weer een viertal ter wereld gekomen en verschillende records zijn behaald. Dat is verheugend en daarom kunnen we over dezen atletiekmiddag tevreden zijn.

De 200 meter heeft heel mooie momenten opgeleverd en den strijd op de sprintnummers wordt steeds zwaarder, omdat nieuwe kandidaten zich steeds weer aanmelden. Als de oude kampioenen zich nu maar weten te handhaven, kunnen we nog vaak mooie wedstrijden op

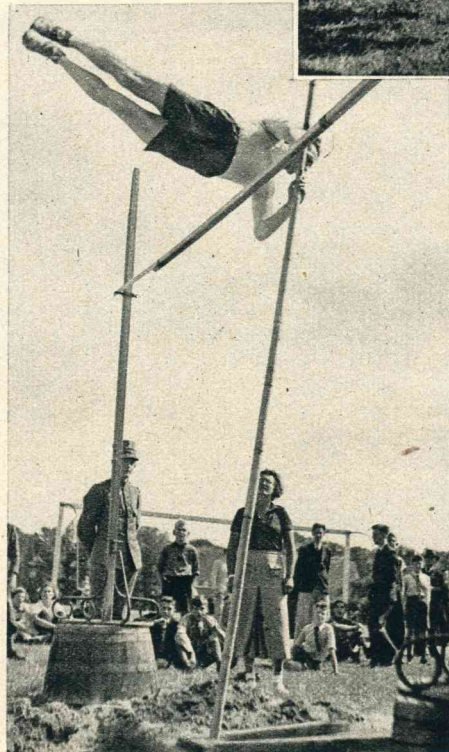
deze nummers te zien krijgen. Wat de Pagter, Brakman, Priester en van Roon b.v. dezen middag op dit nummer te zien gaven was werkelijk heel mooi. Jammer dat Klaver in zijn serie pech had, waardoor ook de prestatie van Höfer en Vliegheer gedrukt werd. Pagter werd ten slotte kampioen en houder van een nieuw Zeeuwsch record met 24.2 sec.

Op de 1500 meter was ook een mooie strijd mogelijk geweest, als niet Dronkers zich vergist had in de eindstreep. Dobbelaere werd daardoor onbetwist eerste. Was Dronkers niet mis geweest in het bepalen van zijn eindspurt, dan zou Dobbelaere het ongetwijfeld niet zoo gemakkelijk gehad hebben, al wil dit niet zeggen, dat hij dan niet gewonnen zou hebben. De tijd was 4 min. 48.2 sec.

Ook de 800 meter was voor Dobbelaere met een

Mej. Auer wint het nummer kogelstooten voor dames.

Een mooie sprong in het nummer polsstokhoogspringen.

Het tweede gedeelte van de Zeeuwsche atletiekkampioenschappen werd Zaterdag te Middelburg gehouden. G. Dobbelaere wint de 800 m.

tijd van 2 min. 20 sec. Dit was lang niet het mooiste nummer en we hebben de laatste jaren wel meerdere malen 'n fraaiere strijd op dit nummer gezien. Het is lang de attractie der atletiekwedstrijden geweest.

De Marathon-dames liepen in volledige eenzaamheid de 4x100 meter en knabelden ondanks die eenzaamheid nog 0.4 sec. van het record af en brachten dit op 55 sec.

Van Driel veroverde de kampioenschappen op de technische nummers. Het eerste nummer was speerwerpen, dat hij met 46.70 meter op zijn naam bracht. Vervolgens werd het kogelstooten met 11.72 meter er aan toegevoegd en hoewel van Roon en Hondeling taaien en krachtigen tegenstand boden, wist van Driel ook het verspringen met 6.47 meter te winnen, daarmee tegelijk een nieuw record vestigend.

Over zoo'n kracht zou men enthousiast kunnen worden, vooral als men ziet op welk een betrekkelijk gemakkelijke wijze hij zijn nummers verwerkt en zijn prestaties bereikt.

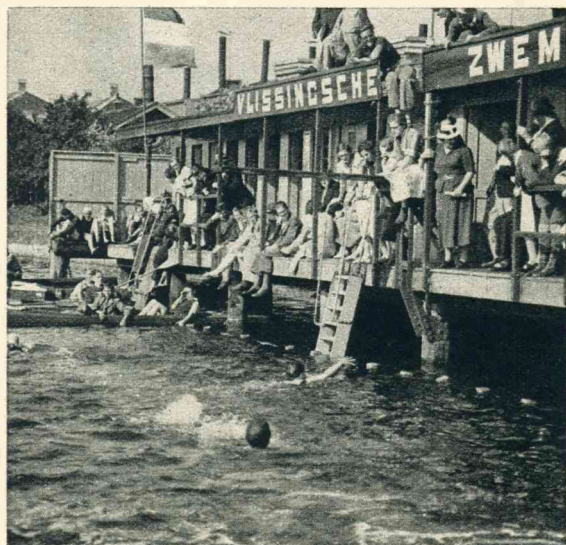
Polsstokhoogspringen kreeg als kampioen de Vliegheer met 3.10 meter. Het Zeeuwsch record, dat deze kampioen vorige week vestigde met 3.20 meter, kan door hem ongetwijfeld nog verbeterd worden.

Nu nog even de dames-nummers, welke alleen als bijzondere prestatie opleverden de recordverbetering van het hoogspringen door mej. Griep met 1.37 meter. Mej. de Pagter gooide den discus 29.12 meter en werd daardoor eerste. Dit is nog ruim 80 cm. onder het Zeeuwsche record. Had zij zich volledig kunnen concentreren, dan zou ongetwijfeld haar prestatie beter geweest zijn.

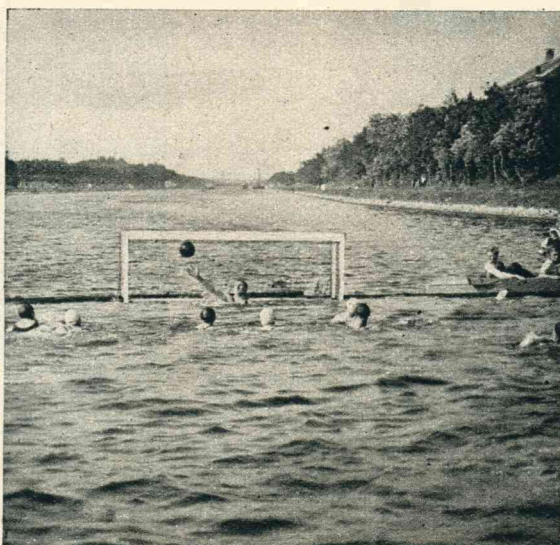
Met 8.85 meter won mej. Auer het nummer kogelstooten.

Jammer, dat de atletiekwedstrijden voor Zeeland weer grootendeels verwerkt zijn. De prestaties op verschillende nummers gaan in stijgende lijn en wie weet hoever we het dezen zomer nog zouden kunnen sturen. De door E.M.M. in Domburg te organiseren invitatiewedstrijd kan ons misschien nog enkele mooie resultaten geven.

Te Vlissingen hadden zwemwedstrijden plaats, waaraan door de meeste Zeeuwsche zwemclubs werd deelgenomen. Een overzicht tijdens de polowedstrijden.

Een moment uit een der wedstrijden. Er wordt een fraai doelpunt gemaakt door de Vlissingse club Zeehond.

Een der honderd dienaren, met witte pruik en gekleed in rood en blauw naar de Engelsche hofmode van 1772, die de gasten bedienden.

De major-domus van de eere-tafel, waar, piccantly

ENGELANDS KONINGIN TE VERSAILLES

De tijd van den Zonnekoning

An het officieele bezoek van het Britsche koningspaar aan Parijs, een gebeurtenis, die uitgroeide tot een machtige manifestatie van vriendschap tusschen Engeland en Frankrijk, werd groote luister bijgezet door een reeks feestelijkheden, waarvan het dejeuner in het paleis van Versailles op 21 Juli stellig een der voornaamste was.

Het had den schijn dat de eeuw van Louis XIV, den grooten Zonnekoning, was teruggekeerd, toen, in de historische Spiegelzaal, driehonderd gasten zich vereenigden rond de eeretafel, waaraan koning George VI, zijn gemalin en de heer en mevrouw Lebrun hadden plaats genomen. Met verfijnde

smaak was de entree van damast prijkten, te edelste scheppingen

**In de Spiegelzaal
van 't beroemde
paleis**

van echt Fransche
onzen lezers van de
clusieve serie te
deze pagina's afdr

De hoofdtafel van het dejeuner in het paleis van Versailles. V.l.n.r. koning George VI, koningin Elizabeth en de senaatsvoorzitter Jean

Tal van hooge autoriteiten van beide landen waren vereenigd, toen president Lebrun het Engelsche koningspaar een dejeuner aanbod in de schitterend gedecoreerde Spiegelzaal van het paleis te Versailles. Behalve het koninklijk gevolg, de leden der Fransche regeering en talrijke diplomaten zaten mede aan de maarschalken Pétain, Joffre, lord Birdwood en de heer en mevrouw Winston Churchill. Van de met grooten smaak verzorgde tafels geeft bovenstaande foto een uitstekend beeld.

Uiteraard hadden de beroemde Fransche culinaire experts een uitgelezen menu samengesteld, waarop, naast een keur van uitgezochte spijzen, de edelstewijnen van Frankrijk prijken. Ter tafel verschenen ook ware meesterstukjes van banketbakkerskunst, waarvan de foto links een indruk geeft.

met witte pruik en gekleed
Engelse hofmode van
ten bedienden.

De major-domus van Buckingham Palace inspecteert
de eere-tafel, waar, op 's konings verzoek, twee potjes
piccalilly bij het couvert prijken.

LANDS KONINGSPAAR E VERSAILLES

van den Zonnekoning herleefde

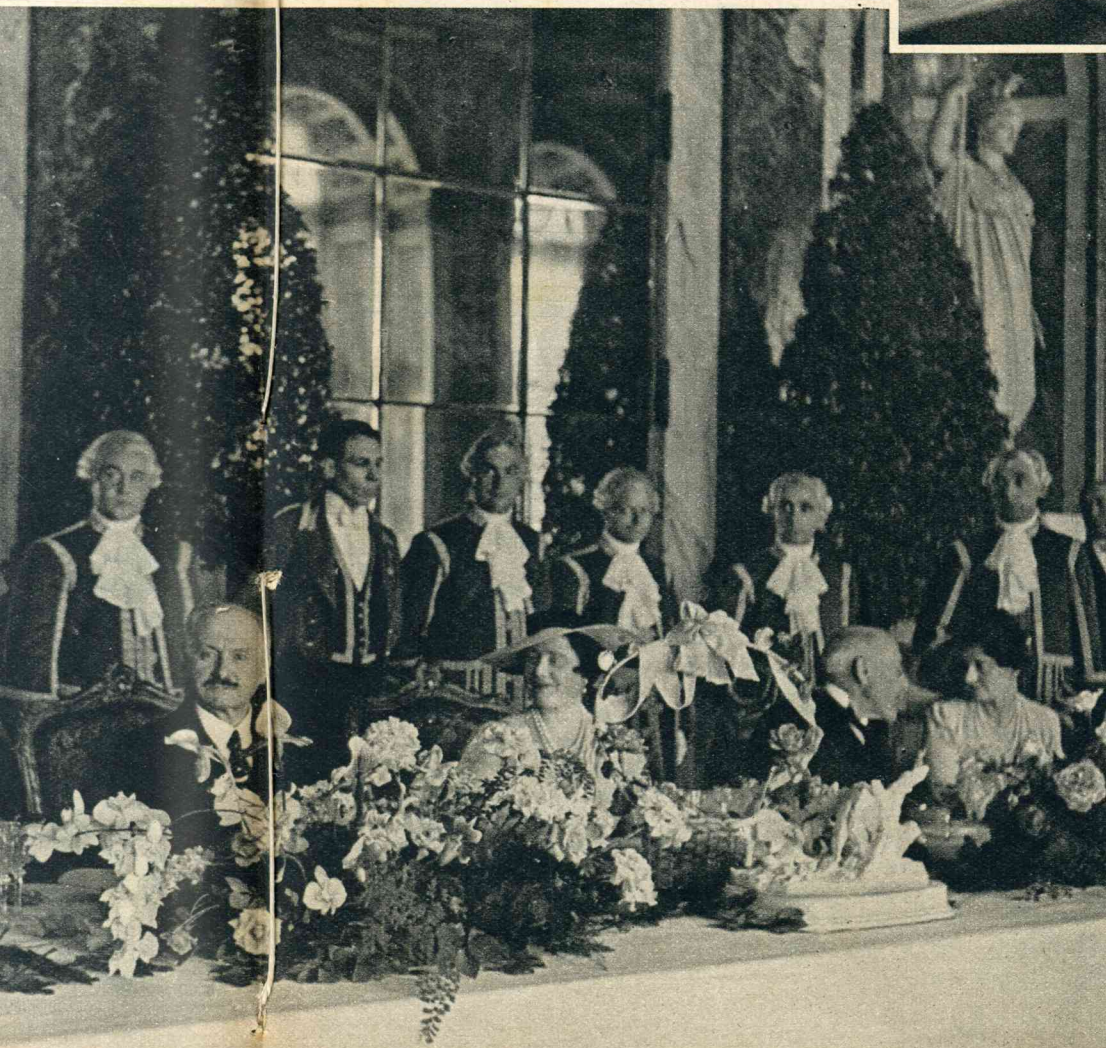
zoek van het Britsche
rijs, een gebeurtenis, die
achtige manifestatie van
land en
ster bij-
estelijk-
ner in
21 Juli
te was.
de eeuw
Zonne-
toen.

aal, driehonderd gasten
eretafel, waaraan koning
en de heer en mevrouw
enomen. Met verfijnde

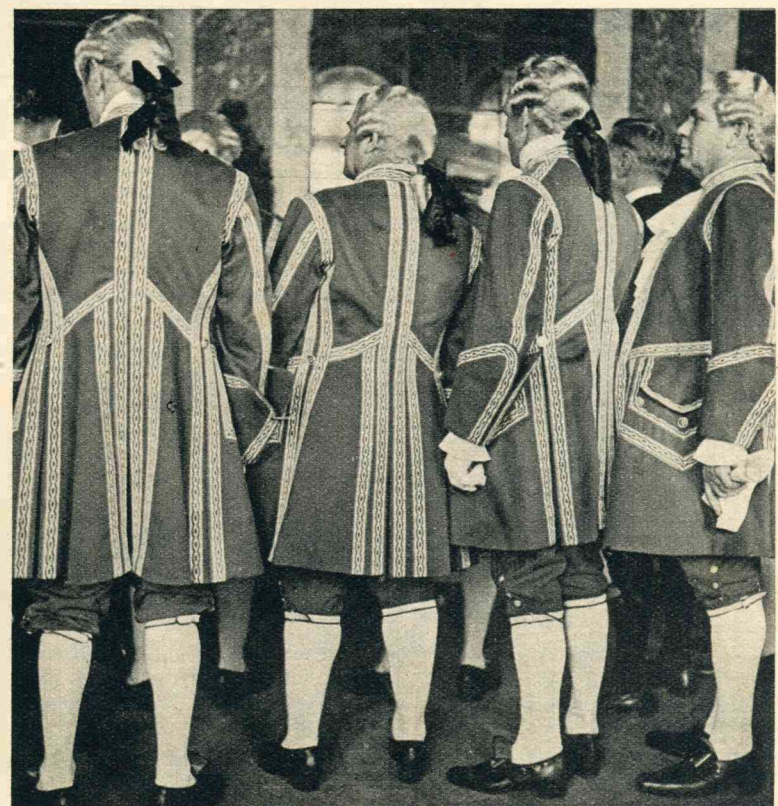
smaak was de entourage verzorgd; op het kostelijke
damast prijken, te midden van geurende rozen, de
edelste scheppingen der beroemde porceleinfabrie-
ken te Sèvres. Van goud waren de
couverts, waarvan de gasten zich
bedienden. Niet minder dan hon-
derd dienaren, gekleed in de kleu-
rige livrei van het Engelse hof
in de achttiende eeuw, dienden
het met uiterste zorg samenge-
stelde menu op.

Zoo werd dit dejeuner een feest
van echt Fransche gratie. Wij achten ons gelukkig
onze lezers van deze unieke gebeurtenis de ex-
clusieve serie te kunnen voorleggen, die wij op
deze pagina's afdrukken.

ner in het paleis van Versailles. V.l.n.r. koning George VI, president Lebrun,
koningin Elizabeth en de senaatsvoorzitter Jeanneney.

Aan de eere-tafel. Op den voorgrond koningin Elizabeth in gesprek met den president der
Fransche republiek, Lebrun. Naast dezen de Engelsche koning en mevrouw Lebrun. De ont-
rangst te Parijs heeft op de Britsche gasten een onvergetelijken indruk gemaakt. „Wij kunnen
ons niet indenken,”
telegrafeerde koning
George bij het be-
treden van den En-
gelschen bodem aan
den Franschen pre-
sident, „dat uw
fraaie hoofdstad er
ooit aantrekkelijker
heeft uitgezien dan
thans, dank zij het
vernuft en de in-
spanning harer in-
woners...”

In afwachting. Het
dejeuner, waaraan
de vermaarde Fran-
sche keukenmeester
Biton al zijn zor-
gen besteedde, is ge-
reed en achter de
koninklijke tafel
verbeiden de fraai
uitgedoste lakeien
de komst der hooge
gasten.

Het avontuurlijke en romantische leven van een Britschen spion in het ROODE RUSLAND

De Finnen hadden mij 'n document meegegeven, dat beter opgesteld was dan het vorige, en bij wijze van voorzorgsmaatregel had ik mijn naam veranderd in „Joseph Krylenko”. Het was nog van belang een ambtenaar van de Tsjeka te blijven, maar de tijd naderde, dat zelfs die employé's van de Tsjeka, die niet onmisbaar werden geacht, onder het mobilisatiebevel werden gerekend. Ik moest dus aan een bewijs zien te komen, dat ik vrij was van militairen dienst.

De geschiedenis van „ST 25”

DOOR
SIR PAUL DUKES
voormalig chef van den
Britschen geheimen dienst
in Sovjet-Rusland

6

Het was Zorinsky, die mij uit de verlegenheid hielp. Kort na mijn terugkeer belde ik hem op, of er ook nieuws was van Melnikof. Ik twijfelde nog, of ik hem vertellen zou, dat ik naar Finland was geweest; immers, ik had gezegd, dat ik naar Moskou ging! Maar hij wist het al.

„Gezondheid, Pawel Iwanitsj,” riep hij uit, toen ik weer bij hem aan de tafel zat. „Hoe staan de zaken in Finland?”

Ik schrok even, maar wist dat te bemantelen met een uitdrukking van afkeer.

„Ellendig!” antwoordde ik ietwat heftig. „Als de menschen hier denken, dat Finland iets tegen de bolsjewieken beginnen zal, hebben ze 't mis. Ik heb nog nooit zoo'n warboel van partijen en ruzies gezien.”

„Is er eten genoeg?” vroeg Elena Iwanofna naar het enige, wat haar interesseerde.

Ik wekte haar begeerigheid op met een opsomming van heerlijkheden, die in Rusland niet te krijgen waren, zelfs niet voor tooneelmenschen.

„'t Is jammer, dat je niet in Bielo'ostrof over de brug bent gegaan — ik had je graag geholpen,” zei Zorinsky.

„Och, ik ben er gekomen!” zei ik. „'t Was een flinke wandeling, maar niet onplezierig.”

„Ik had jullie er makkelijk overgekregen,” ging hij voort, „allebei.”

„Wie allebei?”

„Nu, jou en mevrouw M. natuurlijk.”

„Je schijnt nogal wat te weten,” merkte ik zoo luchtig mogelijk op, maar ik had een gevoel, of er een aardappel in mijn keel was blijven steken.

„Da's nu eenmaal een liefhebberij van me,” antwoordde hij met zijn verwrongen lachje. „Ik mag je wel feliciteeren met de ontsnapping van mevrouw M.; moet heel handig in elkaar zijn gezet. Je hebt 't zeker niet zelf gedaan?”

„O, nee!” Ik hield natuurlijk vol, dat ik van 't heele geval niets wist.

„De Tsjeka snapt er ook niets van,” zei hij. „Beweert men ten minste. Zou mevrouw M. zelf weten hebben, hoe ze vrij is gekomen?”

„Absoluut niet. Zij had geen flauw idee.”

Wij veranderden van onderwerp, maar na een poosje begon hij weer.

„Je vindt 't misschien onbescheiden, dat ik zoo aandrang,” zei hij hoffelijk, „maar ik vind je ridderlijk optreden voor die dame verbazend interessant. Ik dacht eigenlijk, dat jij 't heele zaakje op touw had gezet, maar dat is niet zoo, zeg je. Mag ik weten, hoe je er achter bent gekomen, dat ze vrij was?”

„Da's heel eenvoudig,” antwoordde ik. „Ik trof haar toevallig bij een vriend thuis en toen heb ik aangeboden, haar de grens over te brengen — ik wou toch naar Finland.”

Zorinsky's oogen glinsterden, en ik zag daar evenveel waardeering in voor de wijze, waarop ik zijn vragen pareerde, als bewondering voor de redding van mevrouw M. Hij sprak er verder niet meer over. Ik wou over Melnikof praten, maar Zorinsky liet zich niet haasten.

„Er zijn massa's nieuws,” zei hij, toen we aan de koffie kwamen. „Ze hebben het café van Vera Alexandrofná aangepakt. Zij zit achter slot en grendel.”

Er klonk zooiets als voldoening in zijn stem, meende ik.

„Medelijden? Waarom? Ze was wel aardig, maar wie houdt nu zoo'n gelegenheid, met al die oude klets-kousen en blaaskaken! Natuurlijk liep dat in de gaten!”

bewezen. Een anderen naam uitvinden ging ook niet, want de vrijstelling moest altijd getoond worden te zamen met een gewoon paspoort. Om tijd te winnen begon ik de vrijstelling nog eens door te lezen.

Hoe meer ik nadacht, hoe vaster deze overtuiging in me werd: al was de vrijstelling echt, er werd me een strik gespannen, om achter den naam te komen, waaronder ik doorging! Tegenover den journalist of zelfs den rechercheur zou ik niet bang zijn geweest. Maar ik had met Zorinsky te doen, den sluwen, cynischen, geheimzinnigen Zorinsky, tegen wien ik, toen ik hem van terzij aankeek, een overweldigenden afkeer opvatte.

Zorinsky ving mijn blik op. Hij zat in een schommelstoel heen en weer te bewegen, naar zijn nagels kijkend. Hij keek op, en toen onze oogen elkaar heel even troffen, begreep ik, dat hij mijn aarzeling had opgemerkt.

Ik ging voor het bureau zitten en nam een pen. „Uitstekend,” zei ik. „Ik zal gauw mijn naam invullen. Dat papier is echt een uitkomst.”

Zorinsky stond op en kwam naast me staan. „Je moet het schrift na zien te bootsen,” zei hij. „Ik ben daar helaas niet erg handig in.”

Ik legde de pen neer, nam een potlood en zette den naam Joseph Krylenko. Zorinsky zei, dat 't heel goed was zoo. Ik trok de letters met inkt over en legde de pen neer.

„Beroep?” vroeg de goede vriend kalm.

„Moet dat er bij?” vroeg ik. „Ik heb geen beroep.”

„Dan zet je maar wat,” antwoordde hij. „Je hebt toch een pas of zoo? Wat laat je op straat zien, als ze je aanhouden? Schrijf maar over, wat dáár opstaat.”

Gevangen! Hij had me mooi in de klem. Er was geen ontkomen aan... ik haalde den valschen pas van de Tsjeka uit mijn zak, om precies de woorden over te kunnen schrijven.

„Mag ik zien?” vroeg mijn gastheer, en hij nam het papier. Ik keek naar zijn gezicht, terwijl hij het las. Er kwam een lachje om zijn leelijke mond. „Heel aardig,” zei hij, de handteekeningen nog eens extra bekijkend. „Als je zoo doorgaat, duurt 't een heelen tijd, voor je in een Tsjeka-cel terecht komt. Je doet je leermeester Melnikof eer aan. O ja, ik moet je nog iets vertellen over Melnikof. Maar schrijf eerst af.”

Met voorzichtige hand schreef ik neer, dat ik klerk was op het bureau van de Tsjeka. Onderwijl dacht ik na. Melnikof zou weldra vrijkomen, meende ik, maar ik begon bang te worden voor mezelf — ik had het onaangename gevoel, dat ik in gevaar raakte door de onthullingen, die ik Zorinsky nu deed.

Toen ik klaar was, stak ik de vrijstelling met mijn pas in mijn zak.

„En wat wou je vertellen over Melnikof?”

Zorinsky zat verdiept in de Pravda, het officieele orgaan der communistische partij.

„Pardon? O ja — Melnikof. Hij zal best vrijkomen, maar de opsporingsambtenaar wil eerst de heele zestig mille hebben.”

„Da's vreemd,” zei ik. „Je zei eerst toch, dat hij de tweede helft pas ná Melnikof's bevrijding hoefde te hebben?”

„Dat is zoo. Maar hij schijnt bang te zijn, dat hij dan geen tijd meer heeft om 't geld in ontvangst te nemen, want hij moet dan óók gauw maken, dat hij uit de voeten komt.”

„En welken waarborg hebben we dan, dat hij de overeenkomst nakomt?”

Zorinsky keek onverschillig over zijn krant heen. „Heelemaal geen waarborg,” antwoordde hij op zijn gewone lakonieke manier.

„Dus ik moet nóg dertigduizend roebel weggooien voor een kansje...”

„Je hoeft niet!” zei hij op denzelfden toon.

„Stel je geen belang in 't onderwerp?” vroeg ik, verontwaardigd om zijn houding.

„Natuurlijk wel. Maar wat helpt 't, of we op onze achterste beenen gaan staan? De man wil geld vooruit hebben. Anders riskeert hij niets. Krijgt hij 't, dan doet hij 't misschien wel. Meer valt er niet over te zeggen. Als ik jou was, betaalde ik — als je Melnikof vrij wilt hebben ten minste. Anders heb je die eerste dertig mille heelemaal vergooid.”

Hetzelfde had ik ook gedacht.

„Waarom kwam je er zelf dan?” vroeg ik.

„Voor de gezelligheid,” antwoordde hij. „Je vond er wel eens iemand om mee te praten. Gelukkig was ik er niet, toen ze dien inval deden. De Rooden hebben een flinke vangst gedaan, heb ik gehoord — een man of twintig wel.”

Mijn voorgevoelens omtrent dat geheime café waren dus juist geweest. Goed, dat ik er na dien eersten keer vandaan was gebleven. Maar ik had echt medelijden met die arme Vera Alexandrofná. Ik zat nog aan haar te denken, toen Zorinsky me een vel blauw oliepapier in de handen duwde.

„Hoe vind je dat?” vroeg hij.

Het was een penteekening van de Golf van Finland, maar de meetkundige figuurtjes, die er op stonden, begreep ik pas, toen ik in een hoek deze woorden had gelezen: „Forten van Kronstadt, verdeling der mijnen.”

„Plattegrond van de mijnevelen rondom Kronstadt,” lichtte Zorinsky toe. Tusschen de mijnen was de koers aangegeven, waarlangs een schip veilig passeeren kon. Deze inlichting was voor de Britsche vloot van 't uiterste belang. De teekening bleek later geheel juist te zijn; luitenant Agar had er een paar maanden later veel gemak van.

„Hoe kom je daar aan?” vroeg ik.

„Doet dat er iets toe? Overal is aankomen aan. Dit is 't origineel. Als je een copie wilt maken, moet je 't vanavond nog doen. 't Moet morgenochtend weer achter slot in de Admiraliteit liggen.”

Terwijl ik de teekening zat te bekijken, haalde mijn gastheer nog twee papieren te voorschijn. Hij liet ze me zien — het waren officieele verklaringen van vrijstelling van militairen dienst, op grond van hartziekte; alle bijzonderheden waren ingevuld, alle noodige handteekeningen stonden er op. Eén dier papieren stond al op naam van Zorinsky. Ook het andere was compleet — op den naam van den houder na. Zoo'n papier had ik juist nodig, om aan de mobilisatie te ontsnappen... Die Zorinsky was een genie!

„Voor ons allebei een,” zei hij laconiek. „Ik had er zelf een nodig, en ik dacht, dat jij er ook wel een zou willen hebben.” En hij vertelde, door welk fortuinje hij ze had kunnen krijgen. Een vriend van hem, een dokter, placht de kandidaten in dergelijke gevallen te onderzoeken — hij had tegen de andere onderteekenaars gezegd, dat hij nog twee man moest onderzoeken, die door hun werk pas na bureautijd konden komen, dus als de ambtenaren daar niet op wachten wilden, moesten ze hun handteekeningen maar vooruit vast zetten, en dat deden ze. „Die vertraagde klanten kwamen niet,” besloot Zorinsky, „maar door een gelukkig toeval kwam ik, en ik kreeg de vrijstellingen van hem los. Je hoeft alleen je naam nog maar in te vullen. Doe 't maar meteen!”

Wat? Mijn naam! Het schoot me opeens te binnen, dat ik Zorinsky nooit had verteld, onder welken naam ik doorging; ik had hem nooit een papier laten zien, of eenige vertrouwelijkheid betoond. Ik had me streng gehouden aan mijn tactiek: in ieder huis een andere naam.

Maar nu? Ik zou Zorinsky beleedigen, als ik weigerde, in zijn tegenwoordigheid mijn naam neer te schrijven — nadat hij me zooveel diensten had

Ik dacht even na. 't Leek me zeer onwaarschijnlijk, dat een schurkachtige commissaris, als hij 't geld eenmaal beet had, zijn hoofd in een strop zou steken om iemand te redden, die hem steenkoud liet. Was er geen andere weg? De rechercheur misschien? Maar als er langs twee kanten geprobeerd werd, dan merkte nummer één iets van nummer twee, en kreeg je allerlei ongewenste verwickelingen en ontdekkingen.

Ik kreeg een ander idee. „Kunnen we dien ambtenaar niet met den dood dreigen, als hij ons fopt?” vroeg ik.

Zorinsky peinsde. „Iemand huren om hem dood te schieten, bedoel je? Dat zou een macht geld kosten, en dan had onze sluipmoordenaar ons even hard in zijn macht als nu die ambtenaar; en werd hij doodgeschoten, dan was de laatste kans, om Melnikof te redden, verkeken. Trouwens, als we dreigen, neemt meneer den volgende dag de beenen met de eerste dertig mille in zijn zak. Als ik je raden moet, zeg ik: betaal, Pawel Iwanitsj, en waag 't er op.”

Zorinsky nam zijn krant weer op en las verder.

Wat moest ik doen? Al leek de kans gering, ik moest haar nemen: ik zag geen andere. Ik zei tegen Zorinsky, dat ik den volgende dag het geld zou brengen.

„Best,” zei hij, en nadenkend ging hij voort: „Misschien had je toch gelijk over die bedreiging met moord. Da's toch geen kwaad idee. Hij hoeft niet te weten, dat we niets beginnen kunnen. Ik zal zien wat we kunnen doen. Er zit toch wel iets in.”

Ik ging het kaartje van de mijnenvelden copieëren en zocht toen mijn bed op. Maar slapen kon ik niet. Uren lang dacht ik na over het gesprek van dien avond, en trachtte ik een weg te vinden, om weer onafhankelijk te worden van Zorinsky.

Zou Melnikof vrijkomen? Ik achtte het mijn plicht, daarvoor al het mogelijke te doen, want hij was gearresteerd, doordat hij mij trachtte te helpen; waar nog bij kwam, dat ik veel aan hem kon hebben bij mijn speurderswerk. De kans leek me echter plotseling geslonken. Intusschen wist Zorinsky mijn naam, en wie weet wat zijn nieuwsgierigheid nog meer wou uitvorschen. Ik herdacht wrevelig, hoe hij me had weten te dwingen om hem mijn pas te toonen.

In dien gedachtengang haalde ik mijn pas verworven vrijstelling weer te voorschijn en bekeek die nog eens. Ja, het was een kostbaar bezit! „Ongeheelhartige ziekte” — daar was alle militaire dienst mee uitgesloten. Met dit document en mijn pas was ik betrekkelijk veilig, zelfs al liet ik me inschrijven en nam ik ergens kamers in een buitenwijk.

Het eenige, wat me aan mijn nieuwe „document” niet beviel, was de in 't oog loopende nieuwigheid. Daar behoefde niemand zich over te verwonderen, want de datum was pas twee dagen oud, maar ik besloot toch maar, het papier zoo te vouwen en te kreukelen, dat 't niet afstak bij mijn paspoort, dat eerst vijf levensdagen telde. 't Was een eigenaardige trek van de roode soldaten, dat zij minder wantrouwig keken naar documenten, die blijkbaar al heel dikwijls vertoond waren. Dus ik vatte het papier aan, vouwde het stijf in vieren en kneep de vouwen stevig tusschen vinger en duim. Toen legde ik het op tafel en perste de vouwen onder den nagel van mijn duim, het papier voor- en achterwaarts trekkend. Toen de vouwen niet nieuw meer leken begon ik de hoeken te verfrommelen.

En er gebeurde een wonder!

Toen ik het papier in mijn hand hield

en aan de hoeken wreef, scheen er beweging te komen in het papier zelf... het verdeelde zich onverwachts in tweeën, en mijn verbaasde oogen zagen niet één certificaat van vrijstelling, maar twee!

De gedrukte formulieren waren bij 't afnemen aan elkaar blijven kleven, en gingen eerst van elkaar, toen ik aan de hoeken frommelde... en noch de dokter, noch Zorinsky had iets gemerkt. Wat was ik blij na die onverhoopte ontdekking! Hier had ik een middel om aan Zorinsky te ontkomen, door een ander formulier in te vullen! De reactie van mijn zenuwen was zoo sterk, dat de tranen langs mijn wangen liepen. Tot ontvullend het inzicht kwam, dat ik met het blanco papier niets kon beginnen, als ik er geen nieuwen pas bij had.

Dien nacht overdacht ik mijn toestand door en door en trachtte ik een gedragslijn vast te stellen. Zorinsky, peinsde ik, was een wezen, dat ik in 't normale leven liefst geschuwd zou hebben als de pest. Ik heb hier alleen feiten en gesprekken aangehaald, die regelrecht in verband staan met mijn heele verhaal, maar als we niet over „zaken” praatten, onthaalde hij me op herinneringen, vooral uit zijn diensttijd, die ik walgelijk vond. In mijn abnormale omstandigheden echter kon ik heel moeilijk iemand afsnijden, met wien ik eenmaal op eenigszins vertrouwelijk voet stond, en dat gold voor Zorinsky dubbel. Veronderstel, dat hij me eens tegenkwam later, of door een zijner talrijke relaties iets over me hoorde! Door zijn liefhebberij voor contra-spionage gedreven zou hij stellig de bewegingen nagaan van zoo'n ster als ik. Er zat niets anders op dan goede vrienden met hem te blijven en te profiteren van de inlichtingen, die ik in zijn huis kreeg — en die altijd juist bleken te zijn. Maar verder mocht hij van mijn handel en wandel niets weten; en om dat te bereiken kon ik zeker plezier hebben van het pas-gevonden blanco formulier... ik moest alleen nog zien aan een anderen pas te komen.

Hoe stond Zorinsky eigenlijk tegenover Melnikof, vroeg ik me af; hadden ze elkaar goed gekend? Kon ik dat maar nagaan. Maar ik kende niemand in Rusland, die met Melnikof... Wacht! Ja, toch wel!

Ik zou den volgende dag nog eens naar dat ziekenhuis gaan, en probeeren, of ik dien dokter te spreken kon krijgen. Waarom had ik daar niet eerder aan gedacht? Misschien kon hij me licht geven! Toen ik dit besluit genomen had, ging ik op bed liggen en sliep in.

ZEVENDE HOOFDSTUK

Krylenko wordt Markowitsj

Het was een zonderling onderhoud. Ik merkte dadelijk, dat de dokter me niet vertrouwde. 't Zou trouwens volstrekt niet vreemd zijn geweest, als de Tsjeka een speurder had gestuurd, die zich voor een Engelsman uitgaf. Eerst toen ik het menselijke trekje te berde bracht, dat Melnikof mijn whisky had opgedronken, geloofde de dokter me.

„O, bent u die man van de whisky?” riep hij toen, opeens lachend.

Hij liep de kamer uit en keek over de trapleuning. Eenigszins wantrouwig volgde ik hem, naar mijn revolvortje tastend, en rondziende, hoe ik zou kunnen ontsnappen, als 't noodig mocht blijken. Hij deed de deuren weer dicht en zei zacht, terwijl hij me recht in mijn gezicht keek: „Waarom bent u in 's hemelsnaam niet eerder gekomen?”

Vervolg op blz. 26

Waarom FLIT

**vliegen en muggen
dadelijk sterven
wanneer U spuit met**

Flit doodt beslist, omdat Flit een combinatie is van onovertroffen insectendoodende middelen. Elke bus Flit bevat een product, waarvan de krachtige werking bewezen is. Eisch dus Flit en weiger ieder twijfelachtig namaakproduct. De Flit-soldaat is Uw waarborg.

VERTEGENW.: KERKHOFF & Co. — NASSAUKADE 373 — AMSTERDAM

VOOR DEN HARDEN WERKER -VOOR DEN SPORTSMAN VOOR WERKZAME VROUWEN

**Wat een reuze
fijn schuim**

**Zalig
na elke sport**

**Alle actieve mensen
hebben deze heerlijke
nieuwe SPORTZEEP nodig**

**Een REXONA-bad
en wij zijn weer fit**

Hoera! Rexona Sportzeep is er! En niet alleen de nieuwe Rexona zeep, maar ook de nieuwe Rexona gewoonte van alle energieke mannen en vrouwen. Rexona is zacht en bijzonder vet, geeft een overvloedig schuim en bevat speciale, opwekkende bestanddelen, die U verkwikken en Uw gezondheid beschermen. En daarbij is ook de geur van deze nieuwe sportzeep heerlijk verfrissend. Als U zich vermoeid gevoelt, klaag er dan niet over. Een Rexona-bad geeft nieuwe energie en maakt U weer fit. Het Rexona schuim dringt door tot diep in de poriën; het verwijdert al het stof en vuil van de ganse dag. Na gebruik van Rexona Sportzeep voelt U zich vief, levendig en terdege opgefrist; want U is dóór en dóór schoon geworden. Ook U zult enthousiast zijn na kennismaking met:

REXONA

DE NIEUWE SPORTZEEP 12½ct.

BIJ ELKE GOEDE WINKELIER VERKRIJGBAAR

Vrijdag hebben de Middelburgsche ouden van dagen, dank zij de bereidwilligheid van vele mede-ingezetenen-autobezitters, weer hun jaarlijksch uitstapje kunnen maken.

In Domburg werd gepauseerd op den tocht door de heerlijke Walchersche duinstreek. En of de koffie daar smaakte!

De Middelburgsche Oudjes aan den zwier

Bekenden van jaren her ontmoeten elkaar dan verrast weer op zoo'n gezamenlijk uitstapje.

Links: Waar noodig wordt een handje geholpen bij 't uitstappen uit 't ongewone voertuig.

Rechts: Zoo'n dag voel je je als een burgemeester!

ZEEUWSCHE OMROEP

Hallo! hallo! hier is de persdienst van den officieelen Zeeuwschen Omroep. Het verder vertellen van deze berichten, in welken vorm ook, is geoorloofd.

Men meldt ons uit Hoedekenskerke, dat een reiziger op de provinciale boot per ongeluk twee dubbeltjes overboord heeft laten vallen.

De eigenaar van de Karimata heeft reeds concessie gevraagd om te baggeren.

Nu op de Terschellinger gronden geen goud wordt gevonden, wil men gaarne genoeg nemen met zilver in de Schelde!

Met groote voldoening gewaagde een provinciaal blad van het feit, dat de commissaris der Koningin gedurende de Staten zitting ook aan de pers thee liet schenken.

Die hoffelijkheid lijkt ons intusschen nogal verklaarbaar.

Wie de Koningin der Nederlanden vertegenwoordigt, is vanzelf geneigd tot attentie voor de „koningin der aarde”!

Uit Waarde meldde men ons als 'n groote bijzonderheid, dat bij het vissen met een kruisnet in de Westerschelde, twee „herders” zijn gevangen van aanzienlijk gewicht.

Het waren hoogst waarschijnlijk herders van het slag, dat zijn schaapjes zoo vlug mogelijk op het droge ziet te halen!

De strijd tegen den Colorado-kever woedt door geheel Zeeland intens voort en is zoo populair geworden, dat op een Zeeuwsch-Vlaamsche secretarie een schooljongen een leeg sigarenkistje kwam inleveren omdat er „Colorado-claro” op stond!

Ovezande is in opspraak gebracht door een „perseend”, die rondstrooide dat er biggen waren vergiftigd na het aanbrengen van oorringen. Een nauwgezet onderzoek maakt het ons mogelijk het gerucht tot zijn juiste proporties terug te brengen.

Waarheid is, dat 'n contrôle-commissie vlekziekte geconstateerd heeft in het notulenboek van den voorzitter eener varkensvereniging. Met drie blaadjes vloeipapier is voor de toekomst ieder gevaar bezworen!

In de Scheldestad heeft een man het kunststuk uitgehaald om in een doodgewoon lokaal van Maatschappelijk Hulpbetoon huisvredebreuk te plegen.

De recherche heeft met haar sporeneus ontdekt, dat de „ouwe heer Hulstkamp” zijn medeplichtige was.

Te Kapelle op Z.-Beveland wordt de toren ontsierd door de voden van vroeger uitgehangen vlaggen, die er, hoe B. en W. dit ook hoopten, maar niet af willen waaien.

Men denkt er nu over, aan den voet van den toren een fanfareconcours te doen houden!

Tot de volgende week, dames en heeren!

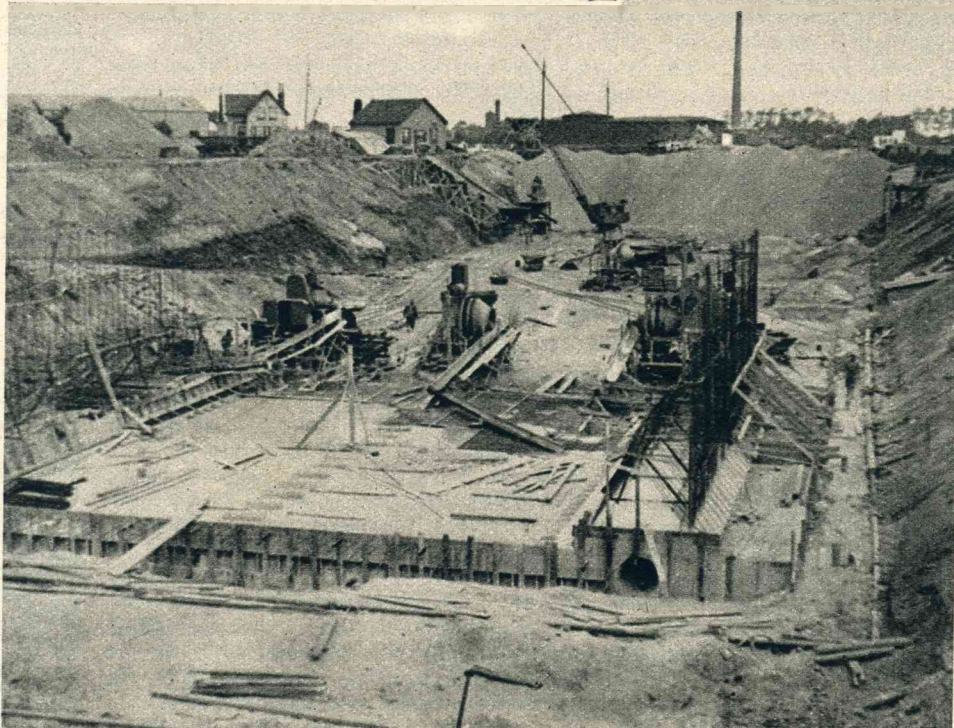
In de Vlamingstraat te Vlissingen worden enige huizen wegens bouwvalligheid gesloopt; 'n nieuwe schrede op den weg ter moderniseering van de oude stad.

Vlissingen heeft de kermisweek weer achter den rug, en het heeft een reeks feestelijke avonden beleefd, die aan stemming niets te wenschen overlieten. Overdag was het kermisterrein natuurlijk meer het domein van de jeugd. De paardenmolen verliest voor haar nog niets van de oude aantrekkingskracht.

Zeeuwsch Nieuws

Op het Eiland in Vlissingen wordt een nieuw droogdok gebouwd, dat vrij aanzienlijke schepen zal kunnen bergen; een nieuwe aanwinst van werkgelegenheid voor de Schelde en voor de Vlissingers.

Oudelande krijgt een nieuw gemeentehuis en hoe er met 't werk wordt voortgemaakt, dat ziet u wel aan deze opname van de vorige week.

Voelt U voor een artistiek of technisch beroep? Volg dan een van onze uitgebreide, schriftelijke opleidingen tot

Reclamateteenaar (-tekenaresse)
en Ontwerper (Ontwerpster),
Etaleur (Etaleuse),
Modeteteenaar
(Modeteteenaresse),
Bouwkundig tekenaar,
Machineteteenaar,
Electrotechnisch Teteenaar,
Meubelteteenaar of
Scheepsbouwkundig Teteenaar.

Vraag tevredenheidsbetuigingen. Lessen voor hen, die de lagere school bezochten en voor gevorderden. Laag maandelijks lesgeeld. Tekenbenodigdheden gratis. Leiding van bevoegde en bekwame leerkrachten. Gratis hulp bij sollicitatie en vestiging. Vraag zonder verplichting inlichtingen bij A. S. S. O., dir. J. van der Bij, hoofdonderwijzer, Nieuwe Plein 31, b/h Station, Arnhem. Gebruik onderstaande bon of schrijf een brief.

BON Ik verzoek, zonder enige verplichting, inlichtingen omtrent de cursus voor

Naam.....
 Straat en nummer.....
 Woonplaats.....
 Leeftijd.....

De echte medicinale!
Dat is „VS“!
„VS“: heerlijke, intens zuivere pepermunt.
„VS“: verfrist en geeft nieuwe energie.
„VS“
PEPERMUNT
Zuiver als goud!
 Koopt eens een groote, forsche 5 cents rol „VS“
MAAGPEPERMUNT
MEDICINALE VS

VAN SLOOTEN N.V. LEEUWARDEN

Het avontuurlijke en romantische leven van een Britschen spion in het

Roode Rusland

Vervolg van bladzijde 23

Wij werden snel vrienden. Hij had van Melnikof's verdwijning niets kunnen begrijpen. Zorinsky? Nooit van gehoord — maar namen zeiden niet veel. Hij vond het vreemd, dat zoo'n hooge prijs werd geëischt voor zijn neef, en hij vond het onverstandig, alles vooruit te geven, maar het verheugde hem toch, dat er kans bestond op zijn bevrijding.

Na ieder bezoek bij Zorinsky ging ik den dokter het laatste nieuws over zijn neef vertellen. Dat was helaas niet veel, want Zorinsky wende zich aan, ontwijkende antwoorden te geven. We waren in de tweede helft van Januari, en nog was er niets beslist. Zorinsky gaf me tal van inlichtingen over de industrie en de administratie en geheime orders aan leger en vloot (ik maakte daar dankbaar gebruik van in mijn rapporten) maar als ik over Melnikof begon, kwam er: „O ja — over een paar dagen zal ik wel iets hooren;“ of: „De man, die me op de hoogte houdt, is de stad uit,“ en zoo voort.

Er was nog iets, dat me zorg gaf. Zorinsky toonde zich steeds nieuwsgieriger naar de plaatsen, waar ik heen ging, als ik niet bij hem bleef. Ik sprak met den dokter over mijn ongerustheid. „Het ergste is, dat hij den pas gezien heeft, dien ik gebruik,“ legde ik uit, en ik vertelde de geschiedenis van de vrijstelling. Ik liet den dokter dat document zien.

„Zoo, zoo,“ zei hij knikkend, „die meneer Zorinsky is wel een vriend, waar je wat aan hebt!“

„Jawel, maar ik vind 't niet prettig, dat hij den naam op mijn pas weet,“ hield ik aan. „Kon ik maar een anderen pas krijgen! Wat zou Melnikof in zoo'n geval doen, denkt u?“

Hij dacht na. „Ik ken een paar vrienden van hem,“ zei hij. „Die hadden een heele organisatie om aan papieren te komen, echte of valsche, maar de zaak ligt nu allemaal uit elkaar.“ Hij keek mijn papieren nog eens door. „Maar wat schiet u met een anderen pas op?“ vroeg hij. „Op die vrijstelling staat de naam Krylenko, dus u moet toch Krylenko blijven heeten!“

Ten antwoord haalde ik een politiek geschrift uit mijn zak, en tusschen twee onopengesneden pagina's uit trok ik het blanco vrijstellingsformulier.

„Kunt u tooveren?“ riep de dokter bewonderend.

Ik vertelde hem de verbazingwekkende geschiedenis van het dubbele papier.

„Dan zal ik zien, of ik iets aan dien pas kan doen,“ zei de dokter. „Tusschen twee haakjes,“ ging hij voort, „als u 't geen onbescheiden vraag vindt — kost Zorinsky u veel geld?“

„Hij zelf? Heel weinig. Buiten 't geld voor Melnikof heb ik hem nu en dan kleine bedragen gegeven voor onkosten. En ik betaal wat ik bij hem opeet — dat heb ik zelf zoo gewild. Zijn vrouw heeft een cadeau van me gehad met Nieuwjaar. En ik heb hem het geld gegeven, dat hij vroeg voor Melnikof's zuster.“

„Melnikof's zuster?“ riep de dokter uit. „Hij heeft geen zuster!“

Geen zuster? Waar bleef dat geld dan? Ik herinnerde me, dat Zorinsky me eens gevraagd had, of ik hem Engelsch geld wou geven. Dit vertelde ik den dokter.

„Pas op vriend, pas op!“ zei hij. „Je vriend Zorinsky is ongetwijfeld een handige en nuttige vriend. Maar ik ben

bang, dat u dóór zult moeten betalen voor die niet bestaande zuster van Melnikof... hij mag niet weten, dat u bent ingelicht!“

Een paar dagen later vertelde de dokter me, dat hij een vroegeren vriend van Melnikof had gevonden, een zekeren Sjoera Marenko. Die had weer een vriend, Markow geheeten, tijdelijk ambtenaar op het telegraafkantoor te Petrograd, pas uit Moskou gekomen. Nu was de vrouw van Markow te Moskou ziek geworden, en hij had verlof gekregen om terug te gaan. Sjoera had tegen Markow gezegd: „Wat zou je willen hebben om je pas te verliezen — per ongeluk?“ Na wat loven en bieden hadden ze dit afgesproken: als Markow zijn spoorkaartje had — om dat te kunnen krijgen moest hij zijn pas toonen — kreeg Sjoera het verlangde document. Te Moskou zou hij beweren, dat hij het op reis verloren had. Nu had de dokter dien pas; den naam had hij met zijn schrijfmachine, die van 't zelfde type was, in Markowitsj veranderd. Een portret hoefde er niet meer op — de foto's waren te duur.

„Alsjeblieft,“ zei de dokter. „Een kant en klaar paspoort ten name van Alexander Markowitsj, als u 't hebben wilt.“

Hoe moest ik hem danken? Hij had evenveel voor me gedaan als Zorinsky — maar in hoe heel verschillenden geest!

Andermaal haalde ik het blanco formulier uit zijn schuilplaats. Binnen 't uur had ik er alle bijzonderheden op ingevuld betreffende Alexander Markowitsj, klerk bij de posterijen, en de handteekeningen overgetrokken. Ik was nu de gelukkige bezitter van twee stel papieren. Het paspoort van „Markowitsj“ was nog drie maanden geldig, dus tot eind Mei was ik veilig.

Ik begon over mijn costuum na te denken. Niemand lette veel op zijn kleeven, want niemand kon iets nieuws krijgen, maar ik vond het beter, dat de klerk der posterijen er anders uitzag dan de employé van de Tsjeka. Ik had trouwens nog andere kleerenzorg. Ik kon onmogelijk de overhemden en het ondergoed blijven dragen van menschen, die zelf haast niets meer hadden. Menigmaal dacht ik aan de garderobe, die ik een jaar te voren op mijn eigen kamers had achtergelaten. Maar hoe moest ik daar binnenkomen, in mijn vermomming en met een aangenomen naam? Ik wist niet eens, of mijn huishoudster er nog was, of de flat misschien doorzocht, gesloten, door arbeiders in beslag genomen was. Ik moest maar trachten daar achter te komen.

Ik riep de hulp in van Waria, die mij met Stepanofna, zooals men zich herinneren zal, mijn eersten dag in Petrograd onderdak had gegund. Zij was de eerste, aan wie ik mijn Engelschen naam mededeelde, met de noodige plechtigheid en met de allerernstigste waarschuwing, dat niemand hem weten mocht, zelfs Stepanofna niet. Mijn vertrouwen maakte merkbaar indruk op het meisje. Gewapend met een briefje aan mijn huishoudster, zoogenaamd door een vriend van mij geschreven, trok Waria op onderzoek uit.

Zij kwam terug en vertelde. De voordeur had zij op slot gevonden, zij was achterom naar binnen gegaan, had op de trap niemand ontmoet en lang gebeld. Een vrouw was door een kier van de keukendeur komen gluren en had eerst beftig geloofchend, dat zij Engelschen

Er goed-verzorgd uitzien, goed-gekap't zijn

draagt er in betrekking toe bij, sympathie te wekken en vooruit te komen. Een aardig kapsel komt dan pas tot zijn recht, wanneer Uw haar mooi glanst, wat U bereikt met een wasching met Zwartkop "Shampodor".

"Shampodor" is zeep- en alkalivrij; kalkzeepneerslag en alkalische opzwelling blijven dus achterwege. Uw haren krijgen een mooien, natuurlijke glans, blijven elastisch en gezond, wat zeer belangrijk is voor den goeden vorm en de houdbaarheid van het kapsel!

"Shampodor" voor iedere haarsoort en Shampodor "Blond" voor blondines, per pakje 20 ct. Beide soorten ook vloeibaar in flacons van 35, 85 en 125 ct.

Of wanneer U haast hebt, kunt U in 3 minuten mooi haar bekomen door Zwartkop Droogshampoo, de spoedhaarwassing zonder water.

ZWARTKOP SHAMPODOR
 de gegarandeerd alkalivrije shampoo!

Weet U waar die hoofdpijn vandaan komt?

De dokter maakt onderscheid tusschen migraine, neuralgische, gastrische en andere soorten hoofdpijn. Zij zijn alle even

kwellend en afmattend. Wacht niet, tot het bonst in Uw hoofd; zodra U dat zware gevoel en die dofheid bemerkt, neemt dan een „Spalt-Tablet“. En wat het voornaamste is: „Spalt Tabletten“ hebben geen versuffende werking, integendeel, helder en opgelucht gaat U na korten tijd weer aan den arbeid. Bij ieder buisje van 20 „Spalt Tabletten“ ontvangt U een zak-etui, ten einde steeds eenige tabletten bij de hand te hebben.

Prijs: 10 tabletten f 0.50,
 20 tabletten f 0.90.

Bij alle apothekers en drogisten verkrijgbaar. Hoofddepot: Dr. H. Nanning, Den Haag, Korte Poten 7a.

kende, maar toen zij het briefje van den denkbeeldigen vriend had gelezen, gaf zij toe, dat er een Engelschman had gewoond, „monsieur Dukes”, maar die was weg, en had haar streng verboden, iemand op de flat te laten. Dat was waar, maar nu had ik er spijt van.

Mijn instructies volgend vertelde Waria de huishoudster, dat een vriend van meneer Dukes, een zekere meneer Markowitsj, pas uit Moskou was aangekomen. Hij had het vandaag te druk, zei ze, daarom had hij haar gestuurd, om naar meneer Dukes' zaken te informeren, maar hij zou zoodra mogelijk zelf komen.

Het eenige kleedingstuk, dat ik vaak verwisselde, was mijn hoofddeksel. Het is verwonderlijk, hoeveel karakter (of gemis aan karakter) een hoofddeksel aan iemands uiterlijk kan geven. Ik zette mijn netste bontmuts op den volgende dag en borstelde mijn kleeren af, betrad toen mijn voormalige woning, evenals Waria achterom, en belde. Ik zag niemand en hoorde niets. Na koppig bellen zag ik de deur op een kier opengaan en mijn huishoudster naar buiten gluren, zooals Waria beschreven had. Ik kreeg lust om te lachen, zoo mal leek het me, op mijn eigen achtertrap te staan en te doen, of ik iemand anders was en zoo om toelating te smeecken.

Maar ik kreeg geen tijd om te lachen. Nauwelijks had mijn huishoudster me gezien, of ze sloeg de deur weer dicht en schoof de knip er op, en ik moest heel lang kloppen, eer de deur opnieuw tot kettinglengte week.

Ik groette de vrouw beleefd en stelde me voor als meneer Markowitsj, boezemvriend en schoolkameraad van meneer Dukes. Die was nu in Engeland, zei ik, en kon helaas wegens de tijdsomstandigheden niet terugkeeren. Maar ik had juist een brief van hem ontvangen — over de grens gesmokkeld — waarin hij de groeten deed voor Martha Timofeefna (de huishoudster) en mij (meneer Markowitsj) verzocht, zoo spoedig mogelijk naar zijn woning te gaan en te zien, hoe alles er voor stond. Om den argwaan van Martha Timofeefna te bezweren verzekerde ik haar, dat ik voor den oorlog menigmaal op deze flat op visite was geweest, en noemde ik tal van bijzonderheden, waaruit bleek, dat ik uitstekend op de hoogte was met de inrichting der kamers, de meubels en de schilderijen. Ik zei er natuurlijk bij, dat mijn vriend Dukes in ons laatste gesprek buitengewoon hartelijk over Martha Timofeefna had gesproken, en dat hij in zijn brief had ingestaan voor haar gastvrijheid en dienstwilligheid. Het resultaat was, dat Martha Timofeefna zich ten langen leste bereid verklaarde, mij binnen te laten, zoo ik haar den brief van „monsieur Dukes” kon toonen, waarin deze toelating voor zijn vriend verzocht.

Ik zou haar den brief denzelfden middag brengen, beloofde ik, en aanstonds ging ik heen, om hem ergens in de buurt te schrijven. „Beste Alexander,” schreef ik in 't Russisch, „ik durf nauwelijks te hopen, dat je dezen brief ooit zult krijgen, maar mocht dit toch het geval zijn, enz.”, en ik vervolgde met flink wat denkbeeldige nieuwtjes over mijn familie. Aan het eind schreef ik: „Tusschen twee haakjes, als je in Petrograd komt, kun je dan even naar mijn flat gaan om te zien, hoe Martha Timofeefna het maakt?” en ik zei, wat Alexander doen moest en gaf hem verlof, alles mee te nemen, wat hij gebruiken kon. „Ik schrijf in 't Russisch,” besloot ik, „zoodat je dezen brief zoo noodig aan M. T. kunt laten zien. Zij is een uitstekende vrouw en zal alles voor je doen. Breng haar mijn hartelijke groe-

ten en zeg, dat ik haar nog ooit hoop weer te zien. Het beste! Steeds je Paul.”

Ik stak den brief in een envelop, schreef er het adres „Alexander Markowitsj” op, plakte hem dicht, scheurde hem weer open, kreukelde hem in mijn zak en ging terug, om andermaal door de achterdeur binnen te gaan.

De wantrouwigheid van Martha Timofeefna was blijkbaar al geslonken: zij lachte vriendelijk, nog voor zij den brief had gelezen, en liet me de keuken binnen. Zij deed langen tijd over haar lectuur en zei veel goeds over den schrijver: ze hoopte maar, dat hij gauw terug zou komen, want ze wist niet, wat ze anders met de flat beginnen moest. Toen bracht ze mij de zoo bekende kamer in.

Het was er een groote warboel. Schilderijen waren van de muren gehaald, meubels vernield, en midden op den vloer van de slaapkamer lag een hoop boeken, papieren, schilderijen en verscheurde kleeren. Er was huiszoeking geweest, vertelde Martha Timofeefna, en toen ze gezegd had, dat er een Engelschman had gewoond, hadden de Rooden alles met hun bajonetten bestooten en vernield. Toen waren er arbeiders komen wonen, maar ze hadden haar niet van haar kamer beroofd. Maar ze waren al gauw weer vertrokken, omdat 't hun niet beviel.

De roode soldaten en de ongenooide logé's hadden weinig bruikbaar overgelaten. Ik vond alleen nog wat ondergoed — dat kwam me uitstekend te pas — en een oude studentenpet, die mij in mijn rol van klerk der posterijen kon dienen. Ik zei, dat ik Waria den volgende dag zou sturen om die dingen te halen.

Ik zocht den hoop rommel op den vloer uit en vond mijn eigen portret, een paar jaren vroeger gemaakt. Weer trof mij de volkomen doeltreffendheid van mijn vermomming. Wat zag ik er nu heel anders uit met mijn lange haren, mijn baard en mijn bril! Martha Timofeefna zag me het portret bekijken. „Wat was 't toch een aardige man,” zei ze.

„Ja,” gaf ik toe, „en hij was den laatsten keer, dat ik hem zag, nog precies zoo.”

„Waar zou hij nu zitten en wat zou hij uitvoeren?” ging zij voort.

Ik boog mijn hoofd en drong een lael weg. „Dat vraag ik me ook af,” kon ik juist nog uitbrengen, en toen dook ik gauw weer weg in den chaos op den vloer.

Een jas had ik in het restant mijner bezittingen niet gevonden. Ik zocht dus de markten af en kocht van een gewezen aristocraat een sjofele zwarte jas. Met dat kleedingstuk en mijn studentenpet was ik een complete postambtenaar. Ik droeg dit costuum overdag, maar voor ieder bezoek aan Zorinsky ging ik naar „no. 5” om me te verkleeden. Zorinsky kreeg me alleen in mijn oude plunje te zien.

Een dergenen, die me in dien tijd huisvesting verleenden, was een Engelsche dame, miss Cade. Dat was een oude vriendin van me, die vroeger lessen in talen placht te geven. Als zij later zou hooren, dat ik maanden lang in Rusland was geweest en in gevaar had verkeerd, zonder dat zij er iets van wist, zou ze 't mij nooit vergeven. Ik belde haar dus eens op. Toen ik aan het andere einde van den draad haar stem had gehoord en dus wist, dat zij er nog was, waagde ik geen gesprek, maar verbrak de verbinding en ging naar haar huis. Ik ging achterom, beklom behoedzaam de trap, belde aan en repte me de trap weer af — dan kon ik ten minste ontsnappen, als er een onbekende over de leuning keek.

Wordt vervolgd

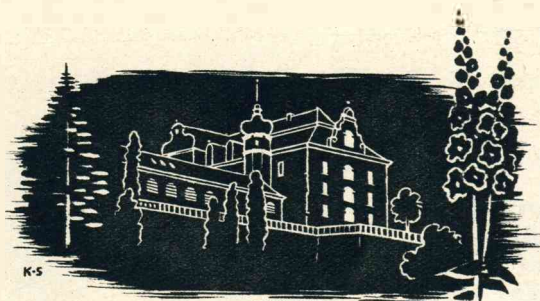
Frisch en fleurig blijven, ondanks 'n langen zit in een bedompten coupe.... nooit meer die vermoeidheid kennen, dielangzaam in U opkruipt! Zóó maakt U Uw reis en iederen dag tot een

genot. Door dien flacon Eau de Cologne Boldoot, dien U bij U heeft. Geurige verkwikking, die de loomheid van den dag wegvaagt, die U geestelijk en lichamelijk weer geheel verfrist.

Impériale vanaf 25 cts. — Véritable vanaf 20 cts

Eau de Cologne
Boldoot

NEDERLANDSCH FABRIKAAT.

Regelrecht

reist men van Holland naar Baden-Baden, de groote badplaats in het Zwarte Woud. Daar bieden heete bronnen met een temperatuur van 68° C. genezing en verzachting bij reumatiek, jicht en catarrhen, daar vindt men een zuidelijk landschap met cypressen en mammothboomen temidden van met wouden bedekte gebergten, door welker bosschen zich fraaie voetpaden slingeren en die doorkruist worden door imposante autowegen. Hier zijn steile rotsen, prachtig voor den bergtoerist, en gebergten, door middel van bergspoor en wegen toegankelijk geworden. En naast de ruines van de oude Romeinsche badhuizen verheffen zich moderne kuurpaleizen. Wanneer gij weet te genieten van het onverwachte en het verrassende, kiest dan tot reisdoel de wereldbadplaats.

BADEN-BADEN

Inlichtingen en brochures door de bekende reisbureaux en het Duitsch Verkeersbureau, Amsterdam C, Kalverstr. 111.

Op den dag der verloving...! V.l.n.r.: prinses Olga, prins Paul van Joegoslavië en hun zoontje, de moeder van prinses Marina, prins George en prinses Marina, zijn verloofde. De foto werd genomen op 't kasteel van prins Paul, gelegen in een schitterende omgeving.

HOFGEHEIMEN

Uit het intieme leven van de grooten der aarde

door Z. K. H. Prins Christoffel van Griekenland

5

De verloving van den hertog van Kent en prinses Marina

Een gelukkig gezin

Z.K.H. prins Nicolaas van Griekenland, geboren te Athene op 9 Januari 1872, en grootvorstin Helene van Rusland, de ouders van prinses Marina.

opdrachten en daarmee werden zijn financieele zorgen aanmerkelijk verlicht.

Zijn drie kinderen, Olga, Elizabeth en Marina, groeiden op in de ongedwongen sfeer, 'n kunst-atelier eigen. Er viel geen spoor van strenge etiquette te bespeuren; hun opvoeding was mild en tusschen de lessen in stoeiden zij als zonnige rakkers.

Marina was de oogappel van allen; levendig van

geest, en met denzelfden artistieken aanleg als haar vader. Als kind was zij gewoon als een wervelwind zijn atelier te komen binnenstormen, hetgeen voor de rest van 't gezin verboden terrein was en in een minimum van tijd zaten al haar vingers vol verf. Het vleistertje hield niet op voor hij haar teekenles gaf en toen Nicolaas de snelle vorderingen, die zij maakte, zag, nam hij maatregelen dat Marina zich serieus op de schilderkunst kon gaan toeleggen.

Jaren gingen voorbij. Olga, de oudste zuster, verloofde zich met kroonprins Frederik van Denemarken; er ontstond plotseling een misverstand en de verloving werd verbroken. Groote consternatie in de familie! Op een middag waren allen bijeen, zij hielden 'n soort familierraad en „het onderwerp” werd heftig besproken.

Marina, toen elf jaar oud, zat als gewoonlijk stil in een hoekje te teekenen. Zij was zoo kalm en zoo in haar werk verdiept, dat de ouderen haar aanwezigheid totaal vergaten. Opeens, terwijl er een oogeblik stilte heerschte, omdat iedereen op adem moest komen, klonk haar stemmetje:

„Ik snap niet waarom Olga met hem moet trouwen als zij in het geheel niet van hem houdt. Als mij zooiets overkwam, dan...”

Haar moeder onderbrak haar lachend.

„Uit den mond van kinderen en...”

Het werd Olga toegestaan de stem van haar hart te volgen! Kroonprins Frederik keerde naar Denemarken terug en trouwde daar na enkele jaren met de charmante prinses Ingrid van Zweden.

Olga ontmoette prins Paul van Joegoslavië en zij raakten beiden verliefd op 't eerste gezicht. Hun huwelijk is een der gelukkigste die ik ken. Paul, vlug van geest, temperamentvol, artistiek en een echte idealist, is juist de echtgenoot, dien Olga hebben moest. Zij is vroolijk, wat filosofisch van aard en door en door zakelijk.

Elizabeth, de tweede zuster, logeerde bij hen op het juweeltje van een kasteel te Bohinj in de Julische Alpen en zij ontmoette daar graaf Toerring, een knappen, jongen Beier. Een paar maanden later waren zij getrouwd.

Een vrijgevochten prinses!

Marina bleef alleen achter bij haar ouders en zij werd zoo'n knappe, innemende verschijning, dat zij, naar Nicolaas na 'n kleinen woordentwist 'ns bitter opmerkte: „alles gedaan kon krijgen waarop zij haar zinnen had gezet”.

Zij was de meest vrijgevochten prinses van Europa.

Ze ging schilderkunst studeeren in Parijs, waar zij op kamers woonde en 't grootste deel van haar tijd doorbracht. Zij ging steeds op haar eentje uit, maakte gebruik van bussen en den ondergrondse zooals duizenden andere meisjes. Zij zat in die dagen maar krap in haar geld en op die manier leerde zij dingen, waarvan een prinses in gewone omstandigheden niet eens durft droomen. Ze leerde koken, stoffen, bedden opmaken, bloemen schikken en... goedkope jurken dragen; maar zij deed 't met zoo'n charme, dat de eenvoudige toiletjes toch door een modekoning speciaal voor haar schenen ontworpen. Op deze manier leerde zij onafhankelijk te zijn en de menschelijke natuur beter begrijpen dan vele anderen.

Marina is dikwijls verkeerd beoordeeld door menschen, die haar niet volledig kennen. Op hen maakt zij soms, geheel buiten haar schuld, den indruk van hooghartig te zijn. Diep in haar hart is zij zoo natuurlijk en gevoelig als men slechts zelden aantreft; haar eigen moeilijkheden schat zij licht, terwijl de nooden van anderen haar erg aangrijpen.

Tijdens een van haar bezoeken aan Engeland ontmoette zij prins George en zij voelden zich van het eerste oogenblik af tot elkander aangetrokken. Ik veronderstel haast dat George vooral onder haar bekoring kwam, omdat Marina zoo geheel anders was dan de prinsessen, die hij tot dan ontmoet had.

Het stemmige, vormelijke ritueel van een koninklijke verloving, de formeel voorstelling, de wederzijdsche „inspectie” met de belangstellende familieleden op den achtergrond gretig het oogenblik afwachting waarop zij hun zegen kunnen geven, bleef hier geheel achterwege.

De jongelui zagen elkaar zoo dikwijls zij wilden.

Zij maakten samen autotochtjes, dineerden in Londensche restaurants met vrienden en vriendinnen, allen even jong en levenslustig als zij zelf, en dansten met elkaar op partijtjes zonder dat iemand er speciaal op lette of er een bijzondere betekenis aan hechtte.

Toch duurde het niet lang of hun familie begon te vermoeden, dat zij werkelijk verliefd op elkaar waren geworden. Maar als wij hen er over polsten, dan ontkenden zij het beiden ten sterkste en wel met zoo'n geveinsde verontwaardiging, dat wij precies het tegenovergestelde aannamen!

Een geheimzinnig S.O.S.

In den zomer van 1934 bevond ik mij te Rome, toen ik een geheimzinnig S.O.S. kreeg van prins Paul van Joegoslavië.

„Neem den eersten trein den besten en kom naar Bohinj,” schreef hij me. „Wij hebben je raad noodig in een zeer ernstige aangelegenheid.”

Daar ik me werkelijk ongerust maakte, vroeg ik een telefoongesprek aan en mijn nicht Olga kwam aan 't toestel.

„Marina logeert op 't oogenblik bij ons,” deelde zij me in 't Grieks mede, „en de volgende week

De jaren van onze eerste ballingschap waren voor mijn broer Nicolaas van bijzondere betekenis. Zij hielpen hem zijn aangeboren talent voor schilderen tot ontwikkeling te brengen en dit is nadien steeds een bron van vreugde voor hem gebleven.

Toen Nicolaas nog een kind was, deed hij niets liever dan uren achtereenvolgend teekenen, maar bij het verstrijken der jaren werd hij door zooveel plichten in beslag genomen, dat hij steeds minder gelegenheid vond zich aan zijn lievelingsbezigheid te wijden.

Nadat er echter een groote ommekeer in ons leven had plaatsgegrepen, legde hij zich vol ernst toe op de schilderkunst; het was nu niet meer een kwestie van aangenaam tijdverdrijf, maar hij trachtte ermede in zijn levensonderhoud te voorzien.

Spoedig had hij genoeg schilderijen gemaakt om onder den naam „Nicolaas de Prins” zijn eerste tentoonstelling te houden. De recensenten vermoedden niet 't minst wie er eigenlijk achter stak, want de kunsthandelaar had plechtig de diepste geheimhouding beloofd. Zonder uitzondering beschouwden zij het werk als dat van een kunstschilder met rijke beloften voor de toekomst. Nicolaas kreeg nu vele

H.K.H. prinses Olga, de oudste zuster der hertogin van Kent, in haar zitkamer op 't juweeltje van 'n kasteel in de Julische Alpen. „Olga ontmoette prins Paul van Joegoslavië en zij raakten beiden verliefd op 't eerste gezicht. Hun huwelijk is een der gelukkigste die ik ken”, schrijft prins Christoffel.

komt George over uit Engeland. Kun jij je nog herinneren, dat jij bij ons logeerde toen Elizabeth zich met Toto verloofde? En die twee zijn nu zóó gelukkig, dat ik er vast van overtuigd ben, dat jouw aanwezigheid Marina eveneens gelukkig zal maken.”

Natuurlijk ging ik nu zonder dralen naar Bohinj, waar de atmosfeer erg „geladen” was. Marina en haar vriendin madame Rali bevonden zich reeds op 't kasteel, dat 's zomers steeds een groot aantal gasten binnen zijn muren herbergde.

Den volgenden morgen arriveerde prins George, vergezeld van zijn stalmeester, majoor Butler, met het vliegtuig van den prins van Wales, dat hij speciaal voor deze gelegenheid „geleend” had! Ik had George in jaren niet meer gezien en ik werd getroffen door de sterke gelijkenis met zijn vader op diens leeftijd. Hij trok bij het lachen op precies dezelfde manier de wenkbrauwen op en zijn lach zelf was absoluut die van den Engelschen koning.

Het was schitterend weer en wij deden een paar dagen niets anders dan jagen, visschen en wandelen door de prachtige bosschen rond het kasteel. Ofwel wij gingen per auto naar mijn broer Nicolaas en zijn vrouw, die veertig km. verderop een villa hadden gehuurd.

Nog gebeurde er niets bijzonders, maar de sfeer werd meer en meer gespannen.

Amor en de sofa....

Op 'n avond hadden wij in de gezellige zitkamer allerlei spelletjes zitten doen, tot onze oogen haast dicht vielen van den slaap. De een na den ander ging naar bed, totdat alleen George en Marina achterbleven. Zij zaten ieder aan een kant van de sofa.

Ik zal zoowat een uur op mijn kamer geweest zijn, toen ik tot de ontdekking kwam, dat ik mijn sigarettenukoker op de speel-

tafel had laten liggen. Ik trok mijn dressing-gown aan en ging naar beneden om hem even te halen.

De deur van de zitkamer stond open; 't was stil binnen. George en Marina zaten nog steeds op de sofa, maar, zooals ik meteen tot mijn genoegen bemerkte, zij zaten nu niet meer ieder aan één kant ervan.

George was 'n beetje dichterbij geschoven én Marina....

Ik sloop stilte terug en liet mijn sigarettenukoker maar rustig liggen.

Den volgenden dag werd hun verloving aangekondigd.

Huwelijksfeesten te Londen

Mijn vrouw en ik gingen naar Londen om bij de huwelijksfeesten tegenwoordig te zijn en wij waren te gast op Buckingham Palace. Negen jaren waren sinds mijn laatste bezoek verlopen. Aan talrijke veranderingen in 't paleis bespeurde ik den verfijnden smaak der koningin. Iedere kamer was gemoderniseerd in een volkomen harmonie van kleur en aankleding.

Mij was een bediende toegewezen, die er vast van overtuigd was, dat hij alleen onze belangen naar behooren kon behartigen. In ieder geval hij was een gezellige causeur. Zooals van de meeste bedienden op Buckingham Palace was zijn familie reeds gedurende vele geslachten in dienst der Engelsche koningen en met een zekeren trots vertelde hij mij aardige historische gebeurtenissen uit den intiemsten vorstentum.

We konden best met elkaar overweg van den eersten avond af, toen ik mij in zijn tegenwoordigheid een krachtterm liet ontvallen. Hij keerde zich om en met 'n verdachte tinteling in zijn oogen verzekerde hij me:

„Krachttermen, Uwe Hoogheid, dat heb ik zelf meermalen ondervonden, komen in de beste families voor....”

Op den dag van 't huwelijk vroeg hij me permissie een mop te vertellen, die mij zeker zou amuseeren. Natuurlijk was ik nieuwsgierig en met een dooerernstig gezicht begon hij zijn eigen verzinsel voor te dragen.

„Waarom zal prinses Marina het leven van prins George zoo goed kunnen vereffenen?”

Ik raadde een paar keer mis en gaf 't toen op.

„Omdat zij zevenentwintig jaar geleden in Griekenland geconserveerd is.” (De bediende gebruikte 'n woordspeling. Er bestaat in het Engelsch 'n woord: Greece = Griekenland en 'n woord: grease = vet, smeer. De uitspraak van beide woorden is dezelfde. De bediende bedoelde dus te zeggen: „omdat prinses Marina zevenentwintig jaar geleden in 't vet gezet is!”)

In den loop van den dag vertelde ik deze mop aan den koning en de koningin, die er beiden hartelijk om moesten lachen en het duurde niet lang of alle gasten kenden hem. Den volgenden morgen kwam mijn bediende met 'n bedrukt gezicht m'n kamer binnen. Ik vroeg hem naar de oorzaak van zijn verstoordheid en na eenig aarzelen bekende hij:

„Uwe Hoogheid heeft mijn mop over de bruid en den bruidegom verder verteld.”

Prins Nicolaas met zijn oogappel, prinses Marina, die hij al vroeg leerde teekenen en schilderen.

„Natuurlijk. Waarom niet? We vonden hem allemaal bijzonder geestig.”

„Het verheugt me, dat Uwe Hoogheid hem zoo geestig vond, maar ongelukkigwijze heeft Zijne Majesteit hem tegen zijn dienaar verteld en deze heeft mij 'n stevige berisping gegeven. Hij verbood mij nadrukkelijk dergelijke „geestigheden” aan koninklijke gasten te vertellen.”

Ik heb menige koninklijke huwelijksplechtigheid meegemaakt, maar nog nooit zulk 'n schitterende als die van den hertog van Kent en prinses Marina.

Uitgezonderd aan 't Russische hof.

Maar nergens ter wereld kan men een schooner, stemmiger omlijsting vinden dan Westminster Abbey. De statige stoet van genoodigden, de tocht door de straten van Londen, die geweldige menschenmenigte en de stormachtige toejuichingen, de indrukwekkende plechtigheden in de kerk, het zijn alle dingen, die een onvergetelijken indruk op mij hebben gemaakt.

Alles was schitterend georganiseerd. Het werd een dag van stralende, opperste vreugde.

Wordt vervolgd.

Westminster Abbey, 29 November 1934. Het plechtige oogenblik waarop prinses Marina en prins George, de hertog van Kent, voor eeuwig met elkander werden verbonden. Een dag van stralende, opperste vreugde.

LEIPZIG

RIJKS-MESSESTAD, DE STAD VAN HET BOEK EN DE MUZIEK,
centraal in Duitsland gelegen, uitgestrekte parken en plantsoenen, het beroemde
Völkerschlachtdenkmal. Bloeiend muziekleven (Gewandhausorkest en Thomaner-
koor). Hier componeerde Bach en werd Richard Wagner geboren. Bekend om
de internationale Messen. Duitsch uitgeverscentrum. Leipzig bezit uitstekende
hotels en biedt iederen toerist een aangenaam en interessant verblijf.

Wie Duitsland wil kennen, moet Leipzig gezien hebben.

Inlichtingen en prosp.: Duitsch Verkeersbureau, Kalverstraat 111, Amsterdam, alle
reisbureaux en Verkeersverein & Stadtverkehrsamt, Leipzig.

KON ARMEN NIET BOVEN HAAR HOOFD HEFFEN!

Nu al ruim

een jaar

vrij van pijn

Deze dame was nagenoeg hulpeloos door martelende reumatische pijnen in haar rug, armen en beenen. Nadat zij de wonderbaarlijke uitwerking van Kruschen Salts had ondervonden, schreef zij ons het volgende:

„De pijn in mijn armen en beenen was werkelijk ondraaglijk, vooral in mijn armen; ik kon niet boven mijn hoofd reiken. Na twee maanden besloot ik Kruschen Salts te gaan probeeren en heb ik nu gedurende meer dan een jaar niet het minste symptoom van reumatische pijnen gehad. Mevr. H. E.”
(Origineele brief ter inzage).

Wanneer Uw afvoerorganen te traag werken, zullen zich in Uw lichaam afvalstoffen ophopen, waaruit zich allerlei schadelijke stoffen vormen, als o.a. het geveesde urinezuur, dat maar al te vaak de oorzaak van Uw rheu-

matische pijnen is. Kruschen Salts spoort de afvoerorganen, lever, nieren en ingewanden aan tot actieve geregelde werking, waardoor alle afvalstoffen geregeld worden verwijderd en geen gelegenheid meer krijgen zich op te hoopen en Uw organisme te verontreinigen. Door geregeld gebruik van de kleine dagelijksche dosis Kruschen zullen Uw reumatische pijnen geleidelijk aan verminderen om ten slotte geheel op te houden en nimmer meer terug te keeren.

KRUSCHEN SALTS

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en erkende drogisten.

Kenmerken van de nieuwe Agfa-Isochrom-Film 18/10 DIN

**Grote algemene
gevoeligheid**

Daardoor kortere belichtingstijden, ook onder moeilijke omstandigheden. Dus: foto's op ieder uur van de dag.

EEN STREEK VAN AMOR

door Geoffrey Hilverton

En dus, Phil,” besloot Jane Grace haar brief, „vind ik het voor ons beiden maar beter onze vrijheid te hernemen. Denk vooral niet dat ik niet meer van je houd. Maar ik word moedeloos onder dat gebrek aan vooruitzichten. Ik wacht nu al drie jaar en de mededeeling in je laatste brief dat het nóg wel drie jaar kan duren, heeft me het laatste restje moed ontnomen. Als ik wist dat ik je welkom was, stapte ik morgen op de boot. Maar je verzekert dat ik daar niet leven kan en dat moet ik wel gelooven. Nog langer wachten op iets, dat wel heelemaal niet kan komen, kan ik niet, het zou me gek maken. Laten we dus liever onze verloving verbreken. Als we voor elkander bestemd zijn, krijgen we elkaar toch wel. Wees er niet boos om, Phil, dit besluit heeft me veel strijd gekost. Maar het is het beste in deze omstandigheden...”

Toen zij haar naam onder die lange klacht gekrabbeld had, las Jane alles nog eens over. Haar oogen knipperden verdacht. „Als we voor elkander bestemd zijn, krijgen we elkaar toch wel...” Het klonk eenigszins onlogisch na wat er aan vooraf ging. Maar zij kon er toch niet dien heelen brief voor over schrijven. In 's hemelsnaam, zij had besloten en daar bleef het bij.

Met zenuwachtige gebaren sloot zij den brief in het couvert en verliet het huis om hem te posten. Toen de brief in de bus plofte, had zij een gevoel, alsof er een steen op haar hart viel. „Arme Phil,” mompelde ze en in een opwelling van zelfmedelij liet zij er met een tragisch gezicht op volgen: „En arme jij...”

Philip Crone ontving dien brief vijf weken later uit handen van een bezweeten neger, die de honderdentwintig kilometers van Stanleyville naar de peperplantage aan de Aruwimi in vierentwintig uur had afgelegd. Hij schrok niet eens van den teleurstellenden inhoud. Maandenlang had hij het al aan zien komen: het was Jane aan moed gaan ontbreken. Het wachten had haar weerstand gebroken en het gebrek aan vooruitzichten deed haar twifelen aan de toekomst.

Hem zelf dreigde het eveneens zoo te gaan. Hij was naar 't hartje van den Congo vertrokken in de verwachting, dat hij na hoogstens twee of drie jaar door de Company naar een plantage in een gematigder luchtstreek, of ergens aan de kust zou worden overgeplaatst. Maar drie maanden geleden had hij een brief gekregen van de Company dat zijn verblijf wegens gebrek aan een geschikten vervanger voor onbepaalde tijd verlengd was. Hij had het Jane geschreven en dit was haar antwoord...

Met den brief in zijn hand liep hij de broeiend warme voorgalerij op en neer. Neen, hij kon niet boos worden op zijn kleine meisje. Zij had gelijk, haar jeugd verbloede en de vooruitzichten waren troosteloos. Hij kon hier inderdaad nog wel drie jaar zitten en er viel niet aan te denken haar te laten overkomen. Het klimaat was moordend, de eenzaamheid troosteloos en het verblijf tusschen een troep inboorlingen hopeloos deprimeerend voor een vrouw, die te midden van beschaving en comfort was opgegroeid. Nu ja, John Brucker was er, maar die was gewoonlijk dronken. Géén conversatie voor iemand als Jane. Het viel hem hard, maar hij moest erkennen dat zij gelijk

had. En dat zou hij haar vandaag nog schrijven.

„Wanneer vertrekt de boot?” vroeg hij den neger, die hem den brief had gebracht.

„Overmorgen, meneer.”

„Ga je morgen naar de stad terug?”

De neger schudde zijn hoofd. „Door naar Sintoto, meneer,” wees hij den kant van de rivier op.

Philip fronste zijn wenkbrauwen; zijn brief moest bepaald mee. Hij verliet de bungalow, liep de tuinen door, die lagen te blakeren in de zonnehitte en zocht de schaduw op van de tamaracs, die met hun trillende bladerenkronen het pad overhuifden naar de plantage van John Brucker. Hij hoefde niet ver te gaan. Hij vond John Brucker in de voorgalerij — met een baard van een week en nog niet heelemaal nuchter, naar zijn troebele oogen te oordeelen, van het bacchanaal, waarmee hij vóór hij slapen ging afscheid plicht te nemen van den dag.

Philip had hem nooit anders gekend. John Brucker was hier elf jaar en ongerekend een jaarlijksch uitstapje van drie of vier dagen naar Stanleyville, was hij nog niet weg geweest. Hij was het type van den Europeaan, die geen weerstand had kunnen bieden aan den deprimeerenden invloed van zijn omgeving en in zijn slechtste oogenblikken boezemde hij hem beslist afkeer in. „Hallo,” begroette de ander hem. „Vroeg op pad?”

„Elf uur,” zei Philip kortaf, terwijl hij in een ligstoel neer viel. „Stuur je vandaag nog iemand naar de stad?”

„Mijn rapporten zijn weg; waarom zou ik? Spoedzaken, Phil?”

„Een brief naar huis,” antwoordde Philip. „Dan zal ik zelf maar een mannetje sturen.”

John Brucker begon te grinniken. „Op het laatste oogenblik nog een hartekreet naar het meisje?”

Het was vreemd, vond Philip, maar hij had nooit vrijuit met John Brucker over Jane kunnen spreken. „Zooiets,” zei hij droog.

„Bah, die vrouwen brengen je altijd in last. Het domste wat je doen kunt, als je naar een land als dit vertrekt, is een vrouw achter te laten. Je maakt je het leven nog kweller dan het al is. Dank je voor die soesah; minnebrieven schrijven, zorgen dat ze de boot halen — nee, niets voor mij, Phil.”

Philip gaf geen antwoord op dien uitval. Hij begon over een ander onderwerp, maar het gesprek wilde niet vlotten. Hij dacht aan Jane. Het leven op het voorerf en in de tuinen lag als gevangen in gloeiende ketens, nergens liet zich een geluid hooren. Alleen de vliegen gonsden en dartelden dol de voorgalerij in en uit. Een groot exemplaar zette zich in Philip's nek en gaf hem een venijnigen steek.

„Vervl...ondier,” knorde hij, met een greep naar zijn nek.

„Jodium?” vroeg John Brucker lui.

„Laat maar, ik ben niet erg bevatelijk,” antwoordde hij onverschillig. „Kom, ik stap maar weer eens op; ik moet nog schrijven. Tot ziens, John.”

„Vanavond,” knikte de planter, terwijl hij traag opstond.

Philip wandelde het erf af. Hij ging de plantage door en keerde tegen half een in zijn bungalow terug. Njomo, zijn huisjongen, had zijn lunch reeds

klaar gezet. Terwijl hij at overdacht hij wat hij schrijven zou. Beslist, het was hier geen leven voor Jane. De warmte, de inboorlingen, het primitief bestaan en John Brucker..... neen, hij was verplicht haar de vrijheid terug te geven.

Hij geeuwde herhaaldelijk, terwijl hij alles overdacht. Het was het heetste uur van den dag en om dezen tijd nam hij een korte siesta. Toen hij opstond overwoog hij wat hij zou doen: 'n uurtje gaan liggen, of eerst schrijven. Tegen een uur of zes moest de looper vertrekken, wilde hij niet verplicht zijn aan één stuk door te loopen. Het was beter eerst zijn brief te schrijven....

Met dit voornemen ging hij naar binnen om schrijfpapier te halen, doch toen hij weer gezeten was en het couvert had geschreven, vocht hij tegen een bijna onoverwinnelijken slaap. Het was de gewoonte van jaren die zich liet gelden en hij wist dat hij er tevergeefs tegen vechten zou.

„Njomo!” daverde zijn stem door het huis.

„Ja, meneer,” dook de oude neger in de voorgalerij op.

„Ik ga liggen. Het is half twee; wek me precies om drie uur. Vooral niet later; goed verstaan?”

„Drie uur, meneer,” beloofde Njomo.

Philip ging het huis in. Zijn slaapkamer, een ruim, luchtig vertrek, zag uit op het achtererf. Hij wierp zijn kleeven uit, schoot in zijn pyama en strekte zich onder de klamboe uit. „Drie uur, niet later, Njomo!” riep hij nogmaals.

Ergens uit 't huis klonk een schreeuw en langzaam vielen zijn oogen toe. „Arme Jane,” dacht hij met een steek in zijn hart en daarop viel hij in slaap.

Philip Crone werd gekweld door wonderlijke droombeelden. Hij leefde in een diepen, zwarten put waar het altijd nacht was. In dien zwarten nacht hoorde hij verschillende stemmen. Bekende stemmen en die van Njomo het meest. Maar ook Jane's stem hoorde hij. Zij klonk nu eens angstig en dan weer teeder, het eene oogenblik alsof er tranen in waren en het volgende oogenblik innig bezwerend, liefkozend en troostend. John Brucker's stem liet zich eveneens hooren. Maar zij had een veel beschaafder klank dan dien hij er gewoonlijk inlegde. Hij vloekte ook niet meer, doch sprak gekuischt, alsof hij in een salon was in plaats van op een plantage, waar je het meeste gedaan kreeg met verwenschingen en schelden. Ten slotte was er ook nog de beschaafde stem van dr. Lenard van Stanleyville. Hij en Jane onderhielden zich druk met elkander en soms mengde zich ook John Brucker in het gesprek. Maar wat zij bespraken verstond hij niet.

Het was de vreemdste droom, waardoor Philip zich ooit bezocht wist. Maar kwellerend dan die stemmen was het droombeeld van de onbekende monsters, die hem pijnigden. Hij voelde slangen zijn keel in en uit kruipen en dat benauwde hem tot verstikkens toe. Tevergeefs trachtte hij zich van die kwelgeesten te verlossen. Het was of zijn ledematen in dien put gebonden of verlamd waren, want hij kon geen vin verroeren.

Die beangstigende droom plaagde hem niet lang, maar hij keerde telkens

terug. Hoeveel malen kon hij niet onthouden, maar het gebeurde zóó vaak, dat zijn heele leven hem ten slotte als een droom verscheen. Doch op een gegeven oogenblik hoorde hij Jane luid snikken en dat joeg de koortsige beelden plotseling op de vlucht.

Met een lichten schok ontwaakte hij. In de slaapkamer schemerde het al en met schrik herinnerde hij zich, dat hij vóór zes uur nog schrijven moest. Die verwenschte Njomo was zelf in slaap gevallen en had hem rustig laten liggen.

„Njomo!” bulderde zijn stem door het slaapvertrek. Hij schrok van zijn eigen geluid; het klonk zwak en pieperig, alsof iets in zijn keel hem het spreken belette. Met 'n sprong wilde hij onder de klamboe vandaan komen, doch tegelijk werd de deur opengerukt.

Philip Crone sperde wijd zijn oogen open. Daar verschenen ze allen in de kamer, de beelden uit zijn droom. Jane — een bleke en vermagerde Jane met roodomrande oogen, maar onbeschrijfelijk lief; dr. Lenard van Stanleyville en John Brucker. Waarachtig. John Brucker, maar een onherkenbare John Brucker. Hij droeg een hagelwit pak, waarin hij hem nog nooit had gezien, hij was keurig geschoren en zijn oogen stonden zoo helder, alsof hij sinds maanden den drank had afgezworen. Een coquette John Brucker — haha, het was om je dood te lachen bij het idee alleen. Hij droomde natuurlijk weer....

Hij sloot zijn oogen, doch opende ze weer, toen hij een zachte, koele hand op zijn voorhoofd voelde. Het was Jane en zij boog zich diep over hem heen.

„Gelukkig, lieveling,” stamelde zij, „ik had later zoo'n spijt van dien brief. En toen ik dit hoorde, ben ik terstond op de boot gestapt....”

Zij snikte en Phil dacht, dat hij gek zou worden. „Ik begrijp je niet,” stamelde hij. „Ik kreeg vanmorgen je brief pas. Ik had je terstond terug willen schrijven, maar die ezel van een Njomo heeft vergeten me te wekken.”

Hij zweeg, toen hij dr. Lenard aan zijn bed zag treden. „De situatie eischt inderdaad eenige opheldering,” zei hij glimlachend. „U spreekt over drie maanden geleden, meneer Crone. U bent geïnfecteerd door een tsetsevlug en al dien tijd hebt u geslapen. We hebben u kunstmatig moeten voeden en herhaaldelijk was u dicht aan het ontwaken toe. Uw verloofde bevindt zich hier al twee maanden, ik heb haar zelf telegrafisch gewaarschuwd.”

„En ik ben vast besloten te blijven,” glimlachte Jane door haar tranen heen. „Het is hier best uit te houden en ik heb aan meneer Brucker veel hulp gehad....”

Phil Crone sloot nogmaals zijn oogen. Hij kon er nog niet aan gelooven. Toen hij ze weer opende, viel zijn blik op den keurigen John Brucker, die zich grinnkend en een beetje verlegen achteraf hield. Toen keek hij naar Jane, naar haar vermagerd gelaat en roodomrande oogen. Zij was lief en mooi — zóó lief en mooi, dat hij bijna bang was, om haar aan te raken na zooveel jaren. Maar haar mond naderde zijn droge lippen en met een zwakke beweging sloeg hij zijn armen om haar hals.

„Dat is een streek van Amor geweest, lieveling, om me zo lang te laten slapen,” fluisterde hij haar in het oor. Toen viel er een deur dicht en waren zij alleen.

TE MOE OM UITTEGAAN

TE SLAP OM TE WERKEN

H-O Havermout
bracht haar
vreugde en voorspoed!

Er is niemand, die zal willen beweren, dat het kantoorleven niet vermoeiend is, of dat een pretje af en toe niet noodig is. Juist daarom is het zoobelangrijk, dat iedere werkende vrouw er voor zorgt, dat haar reserve aan levenskracht en levenslust op peil wordt gehouden. Daarvoor is Vitamine B onontbeerlijk. Ze komt in gewoon voedsel weinig of niet voor, doch volop in H-O en Quaker Havermout. Goedkoop, gemakkelijk, lekker en uitermate voedzaam. Het beste begin voor den goeden dag!

GRATIS BESCHIKBAAR

zoolang de voorraad strekt, ons handig recepten-boekje met vele smakelijke havermout-recepten. Aanvragen te richten aan Quaker, Afd. A, Postbus 905, Rotterdam.

H-O en QUAKER havermout

PANORAMA. Geïllustreerd weekblad. Verschijnt Donderdags. Tezamen met een der periodieken De Stad Amsterdam, Groot Rotterdam, 's Gravenhage in Beeld, Ons Land, Ons Zuiden of Ons Zeeland — f 1.62½ per kwartaal of f 0.12½ per week. Franco per post f 1.75 per kwartaal bij vooruitbetaling. Koloniën f 7.65 per jaar bij vooruitbetaling. Voor postabonnementen en adreswijzigingen van postabonnementen gelieve men zich uitsluitend te wenden tot het bureau te Haarlem. — Bureau: HAARLEM, Nassaulaan 51. Tel. Int. 13866. Giro nr. 142700. AMSTERDAM, N.Z. Voorburgwal 262. Telefoon Interc. 33170. Giro nr. 97946. ROTTERDAM, Stationsweg 24. Telefoon Interc. 50540. Giro nr. 101981. 's GRAVENHAGE, Stationsweg 95. Tel. Interc. 111666. Giro nr. 43141. UTRECHT, Biltstraat 142. Telefoon Interc. 13473. Giro nr. 149597. 's HERTOGENBOSCH, Stationsweg 27. Telef. Interc. 1215. Giro nr. 129750. MAASTRICHT, Stationsstraat 20. Telef. Interc. 5851. Giro nr. 124690. VLISSINGEN, Badhuisstraat 5. Tel. 81. — De voorwaarden van onze gratis ongevalverzekering zijn op aanvraag verkrijgbaar.

Dit is de geheele klaplopende familie, v.l.n.r.: Frank Milan, Alice Brady, Lucille Ball en Guy Kibbee. Voeg daarbij dan nog de tweelingen Dotsy en Betsy, dan is het heele huishouden, waarvoor Maggie (Irene Dunne) werkt, compleet.

DE KUNST OM TE LEVEN

Een vrolijke zomer-comedie van de Radio RKO, waarin men met vele populaire en misschien ook enkele impopulaire sterren kennis maakt.

Eigenlijk is die Douglas Fairbanks Jr. een vervelende kerel. Hij heeft niet de helft van dien flair en bravour, welke zijn vader in zoo'n ruime mate bezat. En dat was misschien nog niet zoo erg, als hij nu maar niet probeerde, net te doen of het wel zoo is.

Irene Dunne is in dit „familiedrama” dan ook veel en veel belangrijker dan hij en we vragen ons af, waaraan ze het verdient heeft, dat ze na al die grootsche zelfopofferingen toch met hem wordt opgescheept. Want

een familiedrama is het, al lijkt het hier en daar ook nog zoo grappig. Of vindt u het soms niet nobel van een meisje, dat zich halfdood werkt, enkel en alleen om haar klaplopende familie in weelde te laten leven? Dan komt er een man en die zegt haar hoe zij van het leven kan genieten en die man is dan Douglas Fairbanks Jr. Hij is een soort salon-bohemien, die er een would-be nonchalante, doch vaak tamelijk kostbare levensbeschouwing op na houdt.

Ten slotte zwicht het meisje voor zijn overredingskracht, stuurt haar familie het bosch in en gaat fijn met dien jongen man trouwen. Dit is dan de kunst om te leven, waarbij tusschen haakjes kan worden opgemerkt, dat de jongeman, die al die wijze lessen geeft, zelf een eigen schip heeft, waarop hij „laat” werken, terwijl hij in dien tijd het meisje najaagt. Maar enfin, in ieder geval is dat ook „een” kunst om te leven, en als daarbij dan nog de talrijke vrolijke en aangename momenten gevoegd worden, dan komt de toeschouwer aan het einde toch heusch wel tot de conclusie, dat hij zich ondanks dien jongen Douglas best geamuseerd heeft.

Hoewel deze tweelingen Dorothy en Estelle Steiner maar heel weinig met het verhaal te maken hebben, zoo doet hun aanwezigheid toch zeker niet onaangenaam aan. Het zijn nieuwe ontdekkingen van de Radio RKO, die in deze film debuteren.

Hoewel Maggie (Irene Dunne) hardnekkig weigert, den opdringerigen kwant Dan (Douglas Fairbanks Jr.) te woord te staan, zoo raakt zij hem zelfs niet kwijt, wanneer zij in haar auto weggrijdt. Hij is op het bagagerek geklauterd en probeert haar zoo te imponeren.

DE WEKELIJSCHES WASCH
NAAR DE AQUAREL VAN W. DE ZWART

Een hoekje van de slaapkamer met de stijlvolle meubilering, die volgens den wensch van John Rockefeller Jr. zal verhuizen naar het stedelijk museum van New York.

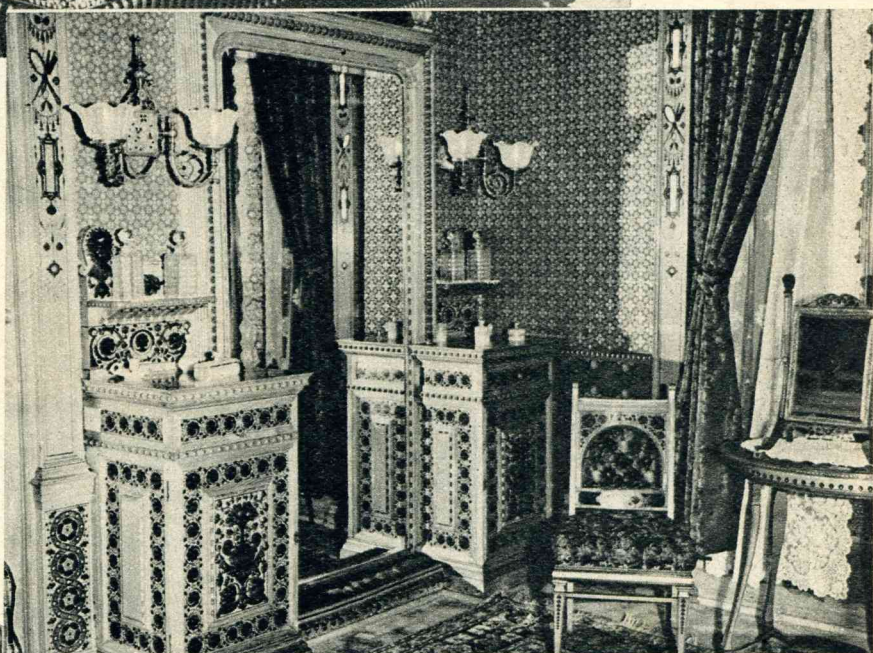

Onder: De kleedkamer, die eveneens een denkbild geeft van de sobere weelde waarin eens de man leefde, die door zijn onverzettelijken wil wist op te klimmen van farmerszoon tot petroleummagnaat.

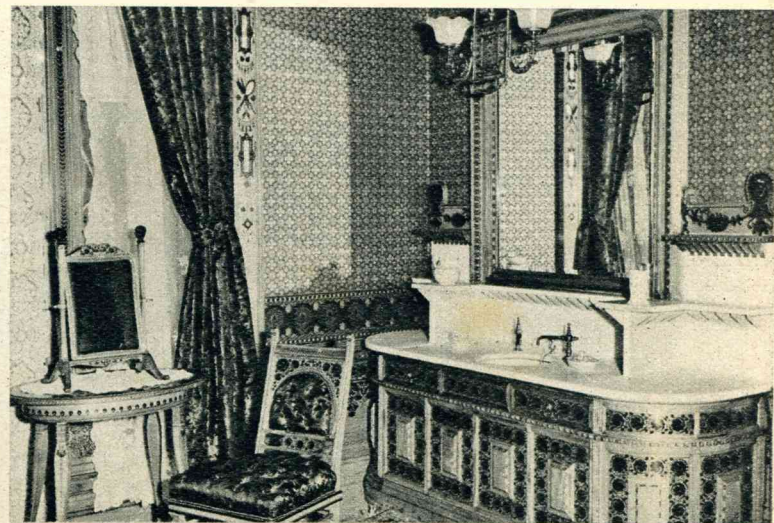
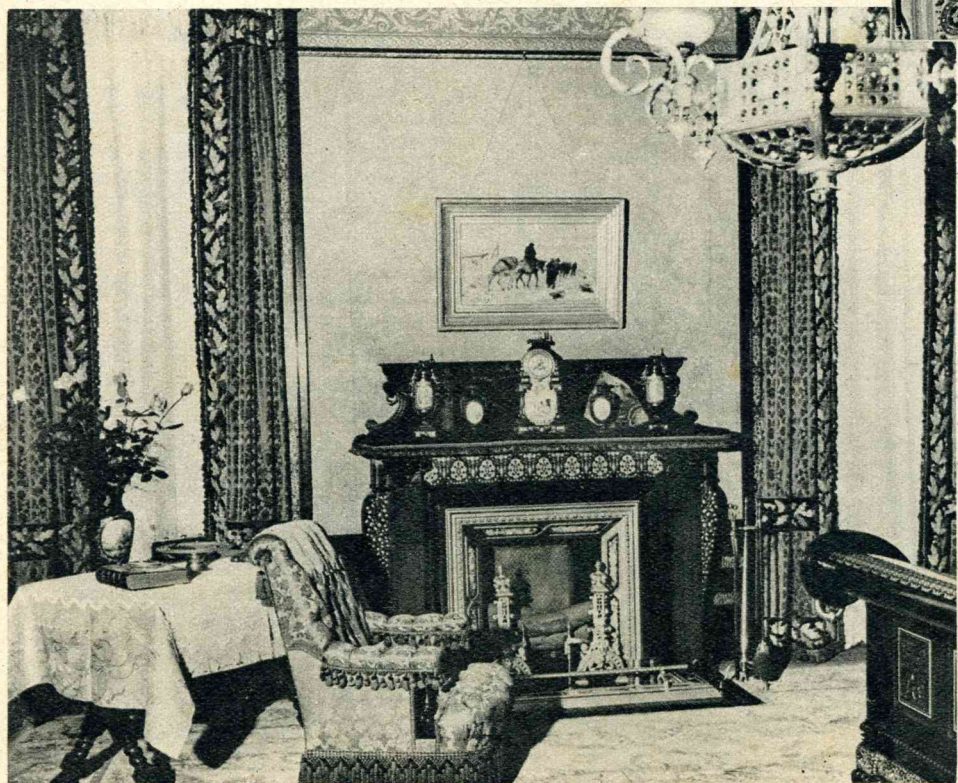
Een milliardairs woning verdwijnt

Herinneringen aan John Rockefeller Sr.

De woning, die de Amerikaansche milliardair John Rockefeller Sr. te New York tijdens zijn leven heeft betrokken, zal met den grond gelijk worden gemaakt. We brengen u nog enkele foto's uit dit luxueuze milieu, dat nu ook weldra tot het verleden zal gaan behooren.

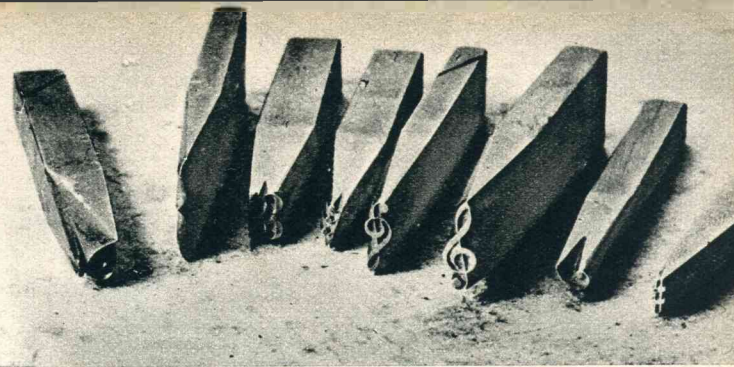
Links: Een ander gedeelte van de slaapkamer. Een smaakvol en aantrekkelijk interieur, den man waardig, die zooveel idealen wist te verwezenlijken.

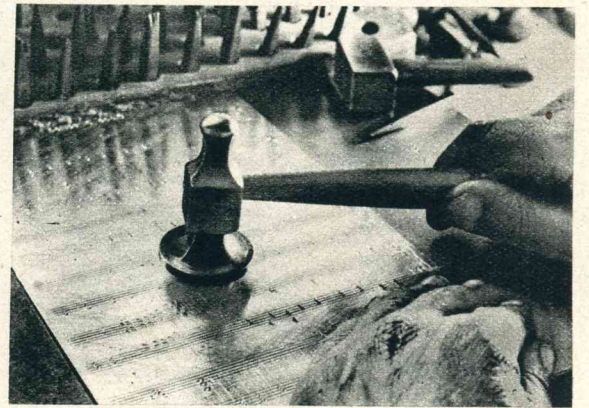
De prachtige marmeren wastafel in de kleedkamer van den ouden Rockefeller. Opvallend is hoe muurbekleding en lambrizeering volkomen harmonieeren met de ornamenten van het meubilair.

De metalen plaat, waarop de noten worden gegraveerd, bestaat uit een mengsel van tin, antimonium en lood. Nadat de notenbalken er met een speciaal apparaat zijn ingegraveerd, worden de noten zelf er met stalen stempels ingeslagen.

Sleutels, rust- en vóórteekens worden er eveneens met de hand op aangebracht. Een werk dat niet alleen vakkennis maar ook een zekere muzikale opleiding veronderstelt.

De verschillende handgrepen veroorzaken tal van oneffenheden op de plaat. Een platte ronde hamer werkt ze echter zorgvuldig weer weg.

De vakman controleert nauwkeurig of alles, wat op de copie staat, ook op de plaat voorkomt. Verbindingsbogen en dergelijke worden er met de vrije hand in aangebracht.

Zoodra 'n gedeelte van het muziekstuk klaar is, wordt er een proefafdruk van gemaakt, die door den auteur wordt gecorrigeerd. Nadat alle correcties ook op de plaat zijn aangebracht, wordt 't muziekstuk, via 'n nieuwen afdruk, overgebracht op 'n geprepareerde zinken plaat die de definitieve reproducties levert.

In de werkplaats van een muzieknotengraveur

Een bedrijf dat langzaam uitsterft

De producten van zuiveren handenarbeid komen hoe langer hoe meer in 't gedrang. Ook aan de mooie en oude kunst van het graveeren der muzieknoten schijnt het onverbidde noodlot zich geleidelijk te zullen voltrekken. Onze fotoserie brengt u enkele flitsen van dit vak, dat zooveel kunde en nauwkeurigheid vereischt.

GEHAAKT HOEDJE VOOR JEUGDIGE GEZICHTJES

Zeer vlot kleeden de hoedjes met opstaanden rand, die geheel uit het gezicht gedragen worden en daarom speciaal bestemd zijn voor onze jonge meisjes. Het materiaal voor dit modelletje bestaat uit 100 gram zijden perlégaren; een stalen haaknaald no. 1; leton; ripslint.

Om het hoedje, dat in roode tint gehouden wordt, wordt een bleu en rood zijden ripslint gedragen.

Het haakwerk wordt geheel in vasten uitgevoerd.

Men haakt het hoedje in twee deelen: den bol en den rand.

Bol: Men haakt 3 lossen en sluit deze tot een ring. Vervolgens haakt men 7 toeren vasten, waarbij men tegelijk het leton meehaakt en daarna nog 18 toeren zonder leton. Bij deze 18 toeren meerdert men bij iederen 15en steek telkens 1 steek.

Wanneer men een omtrek heeft, die 2 cm. minder bedraagt dan de wijidte van het hoofd, is de bol af.

Rand: Men haakt een ring van lossen, waarvan de omtrek gelijk is aan den grootsten omtrek van den bol. Haak in de lossen 8 toeren vasten en meerder bij iederen 15en steek 1 vaste.

Maak in het midden, ter breedte van den opgeslagen rand van den hoed (deze breedte moet men schatten), nog 2 toeren vasten, haak dan in de rondte nog 4 toeren vasten over het leton en werk tusschen deze 4 toeren voor den achtersten rand van het hoedje (die op het haar valt) nog 2 aparte toeren zonder leton, waarvoor men dus de overige, die over het leton gewerkt worden, even laat staan, om vervolgens weer geheel in de rondte te werken. Op deze wijze wordt de voorste rand 8 cm. en de achterste rand 6 cm. breed.

Het in elkaar naaien: Naai den rand aan den bol en laat aan den achterkant een opening vrij, die moet dienen om het lint door te halen. Naai ten ootte ook deze opening dicht.

EEN BABYCAPE IN TWEE KLEUREN GEHAAKT VAN WITTE EN ROSE WOL

Baby zal er schattig uitzien in zulk een witte gehaakte cape, waartegen een voering van rose het al bijzonder goed doet. Die voering kunnen we kiezen van rose crêpe de chine, maar is de cape meer bedoeld als een kleedingstuk, waarin het kleintje eens lekker warm zal worden weggestopt, dan kunnen we haar beter voeren met een gehaakte voering van rose wol. Dit laatste werd ook voor ons modelletje toegepast.

Als materiaal hebben we nodig: 200 gram witte en 200 gram rose vierdraads babywol met 'n zijden draadje; 1 haaknaald (aluminium) no. 3½ en plm. 1 meter rose zijden lint.

Witte boven-cape. We zetten 122 lossen op, rekenen voor het 1e stokje 3 lossen en haken in iedere losse van den opzetrand 1 stokje, zoodat er in het totaal 120 stokjes zijn voor den 1en toer.

2e toer: in het 1e en vervolgens in ieder volgende 6e st. 2 stokjes haken, zoodat we 141 st. hebben.

3e toer (patroon): 8 st.; * 3 lossen; 1 dubbel st. in het 3e st. van den vorigen

toer; 3 lossen en 2 st. van den vorigen toer overslaan; 15 st. Vanaf * herhalen. Op het einde van den toer 8 st. haken (in het totaal 141 st.).

4e toer: 6 st.; * 3 lossen; 3 vasten, waarvan 1 vaste vóór, 1 vaste op en 1 vaste na het dubbel st. wordt gehaakt; 3 lossen; 11 stokjes op de 15 st. van den vorigen toer, maar hierbij bij het begin en op het einde 2 stokjes van deze 15 st. overslaan. Van * herhalen. Op het einde van den toer 6 st. haken.

5e toer: 4 st.; * 3 lossen; 5 vasten, waarvan 1 vaste vóór, 3 vasten op en 1 vaste na de 3 vasten van den vorigen toer wordt gehaakt; 3 lossen en 2 st. van den vorigen toer overslaan; 7 st. op de onderliggende 11 st. Vanaf * herhalen. Op het einde van den toer 4 st. haken.

6e toer: 6 st.; * 3 lossen; 3 vasten; 3 lossen; 11 st. Vanaf * herhalen en eindigen met 6 st.

7e toer: 8 st.; * 2 lossen, 1 dubbel st. in de 2e vaste der 3 vasten van den vorigen toer; 2 lossen; 15 st. Vanaf * herhalen. Op het einde van den toer 8 st. haken.

8e toer: de geheele toer bestaat uit stokjes (141 st.).

9e toer: bij dezen toer begint weer het patroon (zie 3en toer), maar dit wordt op de helft versprongen, dus we beginnen en eindigen met 18 st.

10e toer: als de 4e toer, maar beginnen en eindigen met 16 st.

11e toer: als de 5e toer, maar beginnen en eindigen met 14 st.

12e toer: als de 6e toer, maar beginnen en eindigen met 16 st.

13e toer: als de 7e toer, maar beginnen en eindigen met 18 st.

14e toer: als 8e toer.

Het patroon wordt van den 3en tot en met den 14en toer telkens herhaald, totdat we in het totaal 44 toeren hebben (7 patroontjes). Dan hechten we den draad af en beginnen met de:

Capuchon (wit). We zetten hiervoor 63 lossen op en haken boven deze lossen voor den 1en toer: 61 stokjes.

2e toer: volgens patroon haken en beginnen met 8 stokjes. Vervolgens haken we volgens patroon totdat er 13 toeren (2 patroontjes) gehaakt zijn. Dan den draad afhechten.

Capuchon (rose, voor de voering). Als de witte capuchon, maar nu geheel stokjes haken, totdat er in het totaal 12 toeren gehaakt zijn. Dan den draad afhechten.

Rose onder-cape. We zetten 122 lossen op en haken hierop voor den 1en toer 120 stokjes. Vervolgens op het einde van den toer telkens 2 stokjes in het laatste stokje haken, totdat we in het geheel 125 stokjes hebben. Boven deze 125 stokjes telkens stokjes haken, totdat er in totaal 40 toeren gehaakt zijn. Dan den draad afhechten.

Ofschoon de onder-cape wat het aantal stokjes en toeren betreft kleiner wordt gemaakt, passen onderen boven-cape toch precies op elkaar, omdat het patroontje van de boven-cape iets opneemt.

Zijn al deze deelen af, dan worden de capuchons ieder afzonderlijk tot op de helft met 1 toer vasten dicht gehaakt.

Dan leggen we de beide deelen der cape op elkaar en haken ze te zamen vast door telkens afwisselend 1 vaste in 1 toer (stokje) van den rand te haken, dan 1 toer over te slaan en in den daarop volgende toer of in het 4e stokje 7 dubbele stokjes in een gaatje te haken. Vervolgens 2 toeren verder of 4 st. verder weer 1 vaste.

De capuchon wordt op dezelfde wijze omgehaakt. Nu den bovensten rand van de cape met een gaatjestoer afwerken, waarvoor we afwisselend 1 stokje, 1 losse haken en tegelijkertijd de capuchon op de cape vasthaken.

Door den gaatjestoer wordt een rose lint gehaald, dat van voren wordt gestrikt.

WAT ZULLEN WIJ ETEN?

ONS MENU

- Zondag:** Bouillon met mergballetjes.
Varkensfricandeau.
Doperwtten.
Aardappelen.
Sneeuwpuddinkjes met bessen.
- Maandag:** Koude fricandeau.
Komkommer met tomatensla.
Gebakken aardappelen.
Broodschotel met krenten en rozijnen.
- Dinsdag:** Gehakt.
Postelein.
Aardappelen.
Haagsche bluf.
- Woensdag:** Posteleinsoep.
Varkenscarbonade.
Tuinboonen.
Aardappelen.
- Donderdag:** Runderlapjes.
Slaboonen.
Aardappelen.
Custard.
- Vrijdag:** Magere groentesoep.
Roereieren.
Bloemkool.
Kaassaus.
Aardappelen.
Yoghurt.
- Zaterdag:** Gebraden worst.
Witte boonen.
Gestoofde tomaten.
Aardappelen.
Koude rijstebrij.

bij de kokende melk en breng de massa opnieuw aan de kook. Laat het mengsel onder voortdurend roeren eenige minuten doorkoken en roer er, nadat het eenigszins bekoeld is, de stijf geklopte eiwitten doorheen. Verwijder het vanillestokje, doe de massa in kleine, met water omgespoelde kopjes en laat de puddinkjes koud en stijf worden.

Wasch en rits intusschen de bessen en wrijf er ongeveer de helft van door een paardenharen zeef. Vermeng het sap met wat poedersuiker, roer er ook wat rum of marasquin doorheen. Laat de overige bessen, met wat suiker bestrooid, eenigen tijd staan. Stort de puddinkjes, wanneer ze koud zijn, op glazen schoteltjes, giet er de saus omheen en leg er de heele bessen bovenop. Dien ze daarna onmiddellijk op, daar het sap, wanneer het langen tijd staat, een onooglijke kleur aan de puddinkjes zal geven.

GRAPEFRUIT-ALLERLEI

(4 pers.)

2 grapefruits, 25 gram geconfijte gember, 1 banaan, ½ pond bessen, 1 ons frambozen, 1 citroen, 1 sinaasappel of zachte peer, desverkiezend wat slagroom.

Snijd de grapefruits in tweeën. Haal er het vruchtvleesch voorzichtig uit door eerst rondom tusschen vruchtvleesch en schil een insnijding te maken en daarna de partjes afzonderlijk los te maken.

Snijd de partjes nog eens een keer doormidden en zet ze, met wat suiker bestrooid, eenigen tijd weg. Snipper de geconfijte gember. Snijd de banaan in plakjes en druppel er wat citroensap op. Rits de bessen, maar houd vier takjes voor garnering achter. Verdeel sinaasappel of peer ook in stukjes. Wasch de frambozen en vermeng de gember en alle soorten vruchten, die nog met wat suiker bestrooid worden, met elkaar. Vul er de van alle witte vezel ontdane grapefruihelften mee, spuit er desverkiezend wat slagroom op en garneer het slaatje verder met een takje roode, gesuikerde bessen.

VRUCHTENBAVAROISE

(4 pers.)

100 gram aardbeien, 100 gram frambozen, 100 gram roode bessen, sap van 1 citroen, sap van 1 sinaasappel, plm. 100 gram suiker, 12 gram (ongeveer 7 bladen) witte gelatine, ¼ liter slagroom.

Wrijf alle gewassen en van de steel-tjes ontdane vruchten door een paardenharen zeef fijn. Voeg er het sinaasappel- en citroensap bij, zet de massa op een zacht vuurtje en los er de suiker in op. Week de gelatine minstens 10 minuten in koud water. Knijp de blaadjes gelatine uit en laat ze in het warme vruchtensap oplossen. Klop den slagroom stijf. Vermeng den stijf geklopten slagroom met het afgekoelde vruchtensap, roer er nog af en toe in om het zakken der gelatine te voorkomen en giet de massa vervolgens in een met koud water omgespoelden puddingvorm. Laat den pudding volkomen stijf worden en dien hem zonder saus.

CORRESPONDENTIE

Mevr. v. L. te Eindhoven. Om de on-aangename lucht uit de kast weg te krij-gen, raden wij u aan, er een schoteltje versch gemalen koffie of melk neer te zetten, dat geregeld vernieuwd moet worden

Op het heetst van den dag...

... op reis, in de auto, bij sport, bij het werk, thuis, bij feestelijke gelegenheden, overal is Lohse Uralt Lavendel een aangename verfrissing. Reeds enkele druppels op de handen, het voorhoofd en de slapen zijn heerlijk verkwikkend. De frissche, natuurlijke lavendelgeur is steeds een genoeg en pleit voor een goeden smaak. De mooie, handige zakflacon kost slechts 75 cents.

VRUCHTENSCHOTELTJES DIE KOUD WORDEN OPGEDIEND

SCHOTELTJE VAN KRUISBESSEN MET BESCHUITEN

(4 pers.)

2½ pond kruisbessen, 4 beschuiten, 100 gram witte basterdsuiker, 50 gram boter, slagroom of eiwit, poedersuiker.

Wasch de kruisbessen en kook ze met 75 gram van de witte basterdsuiker in zoo weinig mogelijk water tot moes.

Doe ze in een vuurvasten schotel. Stamp de beschuiten fijn en vermeng ze met de rest van de basterdsuiker. Strooi de beschuiten over het moes, leg er de boter, in klontjes verdeeld, bovenop, zet het schoteltje in den oven met bovenwarmte en laat er een mooi bruin korstje op komen (in plm. 10 minuten).

Laat den inhoud van het schoteltje geheel koud worden en leg er, even voor het opdienen, kleine kopjes van slagroom of stijfgeklopt eiwit, dat met wat poedersuiker vermengd is, op.

N.B. In plaats van kruisbessenmoes kan men ook appelmoes, rabarbermoes, gestoofde kersen enz. gebruiken.

SNEEUWPUDDINKJES MET BESSEN

(4 pers.)

½ liter melk, ½ stokje vanille, 50 gram suiker, 45 gram maïzena, 3 eiwit-ten, 1 pond roode bessen, wat poeder-suiker, wat rum of marasquin.

Laat de vanille in de melk met de suiker trekken en breng de melk langzaam aan de kook. Roer de maïzena met een weinig koude melk tot een dun papje aan, voeg dit papje, van het vuur,

Ulug en veilig
wast **LUX**
Uw fijnste
ondergoed

En toch is Lux zo goedkoop! Het standaardpak kost 12½ cent en het reuzenpak, met meer dan de dubbele inhoud, kost slechts 25 cent. Bovendien bevat het standaardpak Lux nog een breipatroon en het reuzenpak twee breipatronen. En... op elk pak een waardevolle bon voor fraaie geschenken

HET MEISJE VAN DUIZEND WEKEN

Ziet men tegenwoordig betrekkelijk weinig onderscheid tusschen de garderobe van een meisje van een jaar of twintig en die van haar mama, hier brengen we toch vier vlotte zomerse jurken, die als 't ware ontworpen schijnen te zijn voor het meisje van duizend weken.

Allereerst het materiaal zelf. Voor het jonge meisje geen pompeuze motieven noch glanzende zijdesoorten. Voor hoogzomer zijn het naast linnen, piqué en cretonne vooral shantung en toile de soie, die het uitstekend doen, terwijl voor het meer gekleede jurkje ook een zware crêpe de chine genomen kan worden. Een vroolijke ruit, een kleurige streep, noppen en kleine bloempjes zijn de motieven, die altijd een aardig effect opleveren. Daarnaast echter mag men de charme van een effen geheel in wit of flatteuze pastelkleur ook niet onderschatten. Voor praktische doeleinden

kleedt de combinatie van marineblauw met spaarzame garneering van wit jeugdig en vlot.

Om ons tot de foto's van deze bladzijde te bepalen, zien we allereerst een even praktisch als flatteus jurkje van marine met wit genopte crêpe de chine. Een japonnetje, dat, als het uit zuivere zijde gemaakt is, op reis goede diensten zal bewijzen, daar het dan niet alleen niet kreukt, maar ook niet smoezelig wordt. Ook de combinatie van roode ballen op marine fond doet het goed. Het tweede japonnetje, gemaakt van doffe zijde, is van een uitgesproken sportieve allure. Hoe mooi het materiaal ook op zichzelf moge zijn, een dergelijk jurkje zal toch nooit aanspraak kunnen maken op het praedicaat „gekleed”. Een eigenschap, die het volgende japonnetje van effen crêpe de chine in hoogte mate bezit.

Ten slotte een eenvoudig linnen jurkje, waarvan het rokje uit meerdere banen bestaat, die in het lijfje doorloopen. Dit jeugdige modelletje werd vervaardigd van naturel-linnen met bollen in velerlei vroolijke kleuren.

Dit alles is uitgesproken jeugdige kleding voor het meisje van om en nabij de twintig. Hierbij een goeden raad: niet vooruit loopen op den tijd en dus vooral geen modellen nemen, die men ook veel later nog met succes kan kiezen.

ZOMERMANTELS

13. Mantel van zwarte georgette, bolero-model, aangesloten rug, wijde, korte mouw. Benodigde stof: 2.75 m. à 140 cm. breed.

14. Mantel van witte stof, gearneerd met stiksels, kraagloos model, in de taille ceintuur. Benodigde stof: 3 m. à 140 cm. breed.

56. Mantel van zwarte stof, zonder kraag en revers, de taille gearneerd met punten. Benodigde stof: 3.25 m. à 140 cm. breed.

57. Mantel van georgette, revers met bies, geen kraag, gearneerde mouw. Benodigde stof: 3.25 m. à 140 cm. breed.

VERKRIJGBAAR
IN DE MATEN
nos. 13, 14: 40, 42, 44, 46;
nos. 56, 57: 46, 48, 50, 52.

Van alle in deze rubriek afgebeelde genummerde kostuums, die ontleend zijn aan 't modealbum „Zomerpracht”, zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 50 cts. voor complets, 35 cts. voor mantels en japonnen, 20 cts. voor rokken en blouses, kleine avondjassen en kinderkleding. Bij bestelling vooral opgeven het gewenschte maatnummer. Bestellingen kunnen geschieden bij uw agent of bezorger; door girostorting op No. 293631; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels (s. v. p. niet van 6 ct.) aan het

PATRONENKANTOOR „PANORA”
NASSAUPLEIN 1, HAARLEM

waarbij 5 cts. extra voor toezending per post verschuldigd is. Men kan echter de patronen ook afhalen aan 't bureau van dit blad.

CORRESPONDENTIE

Mevr. A. Kl. te Meerssen. Er zijn diverse uitstekende kookboeken in den handel. Informeer u maar eens bij een goeden boekhandel. Daar kunt u op uw gemak uitzoeken wat u hebben wilt.

Wat uw rood-leeren tasch betreft, die vuil geworden is, inderdaad helpt afnemen met een in benzine gedrenkt doekje meestal niet voldoende. Wrijft u het leer eens af met den binnenkant van een korst oud wittebrood en gebruikt u verder eens een weinig was. Vermoedelijk zult u hiermee wel resultaat bereiken, al is het natuurlijk best mogelijk, dat de tasch zich niet heelemaal schoon laat maken.

Mej. H. te Roosendaal. Echte varkensleeren handschoenen kunnen in een lauw, vet zeepsopje worden gewassen. Ze mogen slechts worden „gespoeld” in een schoon lauw sopje ofwel in helder water, waarbij wat slaolie is gedaan; dit om het leer soepel te houden.

Er zijn echter zeer veel gevallen, waarin het beter is, „varkensleeren” handschoenen niet een gewone wasbeurt te geven, daar ze hierdoor grondig zouden bederven. Dit is echter zóó onmogelijk te beoordeelen. Een zeer veilige methode, die u in ieder geval kunt toepassen is: de handschoenen aantrekken en dan stukje voor stukje afnemen met een wit doekje, dat in een vet zeepsopje is gedoopt. U moet de handschoenen niet zoo lang afwrijven tot het leer heelemaal schoon is, waarna u met een in helder water gedrenkt doekje na kunt wrijven. De handschoenen moeten in de openlucht drogen.

Het geplisseerde kraagje kunt u „waschen” in benzine; het plissé blijft dan behouden. Denkt u er echter om, dat u met benzine zeer voorzichtig moet zijn vanwege het brandgevaar. Verriicht

u het werkje dus in de openlucht, in geen geval bij vuur!

Mej. H. te Amsterdam. Stoffen kunnen waterdicht worden gemaakt met behulp van een oplossing van 5% wolvet (geen lanoline, daar dit een mengsel is van wolvet en water) in gewone benzine, te maken door het wolvet eerst even te smelten en dan in de benzine te gieten, waarin het direct oplost. Het materiaal moet in deze oplossing goed worden ondergedompeld, flink uitgeknepen en dan buiten een à twee dagen te drogen worden gehangen.

Mej. A. A. R. te Rotterdam. Wij veronderstellen haast, dat uw oude piano gepolitoerd is en dat door de behandeling met was een doffe aanslag op het meubel is ontstaan. Politoer is nl. een soort laklaag, die de nerf van het hout of wel de poriën dicht. Deze poriën nemen het wasproduct dan niet meer op, en hierdoor ontstaat, na het verdampen van de terpentijn in de was, op de politoerlaag een aanslag, die den glans op het meubel niet ten goede komt. Een behandeling met een weinig olie (sla- of lijnolie b.v.) levert nog wel eens het gewenschte resultaat op. Zoo niet, dan doet u verstandig, de hulp van een goeden meubelmaker in te roepen.

Aan alle abonné's. Alle brieven moeten steeds vergezeld gaan van volledige naam met adres. Anonieme brieven kunnen door ons niet worden beantwoord.

Abonné's, die prijs stellen op een persoonlijk en daardoor spoediger antwoord, gelieven een postzegel in te sluiten. Het insluiten van een postzegel geeft echter niet het recht gratis allerlei patronen aan te vragen.

Van het ene bootje, in het andere!

Zon en buitenlucht zijn van grote waarde voor onze gezondheid. Maar wij moeten onze teint beschermen tegen de directe inwerking der zonnestralen, vooral als wij een tere huid hebben. Hier voor is Vinolia Cold Cream bij uitstek geschikt. En wanneer U Vinolia Cold Cream gebruikt in samenwerking met Vinolia Vanishing Cream, de volmaakte matcrème, zult U zeer verrast zijn over het resultaat.

Vinolia
VANISHING CREAM - COLD CREAM

GEWONE TUBE 35 CENT - GROTE TUBE 60 CENT - LUXE POT 90 CENT

VC 34

„U MERKT DE AANWEZIGHEID
VAN TAMPAX NIET”.

„BIJ TAMPAX GEEN GORDEL,
GEEN SPELDEN, GEEN VERBAND”

„VOLMAAKT DOOR VROUWENARTS
VOOR INWENDIGE ABSORPTIE”.

NIEUWE HYGIËNISCHE BESCHERMING VOOR IEDERE NORMALE VROUW

De medische tampon gebruikt door doctoren is velen bekend... Tampax past hetzelfde principe van inwendige absorptie toe bij het probleem van iedere vrouw... Tampax biedt U dus niet alleen een „verbetering”, doch een geheel nieuwe wijze van hygiënische bescherming.

Vele dames, die Tampax voor het eerst gebruiken, kunnen nauwelijks geloven, dat het waar is - zoo treffen haar de onbelemmerde vrijheid van beweging en het feit, dat zij de aanwezigheid niet merken!... Andere dames meenden, dat Tampax een speciaal product was, misschien niet geschikt voor haar... totdat zij eens de proef namen... Vast staat dat Tampax gebruikt kan worden door iedere normale vrouw en daarvoor is het ook bedoeld.

Tampax beschermt volkomen. Het is vervaardigd van buitengewoon sterk absorberende, medicinale watten en sterk gecompriëerd. Het kan niet losraken. Volmaakt door een vrouwenarts, voorgeschreven door medici. Alle onaangename namen worden voorkomen. Tampax geeft onbeperkte vrijheid van beweging en is onzichtbaar in elk costume. U kunt alle sport beoefenen. Geen gordel, geen spelden, geen verband.

Iedere Tampax is hygiënisch verpakt in een gepatenteerde huls. Het pakje voor een maand kost 65 cts. en vindt gemakkelijk plaats in een handtaschje. Het proefpakje kost 35 cts.

Volledige en belangwekkende bijzonderheden in elk pakje. In alle goede zaken verkrijgbaar.

Een Tampax absorbeert gemakkelijk een kwart glas water

Tampax heeft het ideaal voor de beschaafde vrouw bereikt: Volkomen veiligheid, hygiënische bescherming, onzichtbare toepassing en ongehinderde bewegingsvrijheid.

Beveel Tampax ook Uw vriendinnen aan. Zij zullen U dankbaar zijn. Wanneer Uw leverancier Tampax nog niet in voorraad heeft, zend ons dan deze coupon.

N.V. DROGERIJEN MAATSCHAPPIJ
Verlaatsstraat 52-56, Rotterdam
Zend mij een proefpakje Tampax.
Ingesloten 35 cts. aan postzegels.

NAAM

STRAAT

PLAATS

In gesloten enveloppe als brief verzenden s.v.p.

PAN
1402

OLD CANTERBURY (ENGELAND)

